

ŘÍŠE Kafometova

PIERRE
BARBET

Věnuji tuto knihu jako výraz dávného a upřímného přátelství dr. Jean-Claude Laburtheovi, vzdělanému historikovi, jehož rady mi velmi pomohly při jejím vytváření.

Pierre Barbet: L'Empereur du Baphomet
© Ed. Fleuve Noir 1972
Translation © Jitka Matějů
Cover © Karel Zeman

ISBN 80-901280-2-5

PROLOG

Říjen 1118.

Vysoko na azurovém nebi Cathaye nechává meteor za sebou dlouhou stříbřitou brázdu, dobře viditelnou ve slunečních paprscích.

Les na západě, poblíž Troyes, ztratil svou zlatou okrasu. Vane ostrý severák, nastává noc. V dáli je slyšet kvílivý štěkot psů, větřících stopu.

Z trnitých keřů náhle jako koule vyráží černá hmota. Je to mohutný kanec samotář s dlouhou hustou srstí, který prchá, aby si zachránil život. Zdá se být unaven, pěna mu teče z tlamy, v níž se lesknou dva ostré kly, kulhá na pravou nohu, kterou mu roztrhla ostrá větev.

Znovu nastává ticho. Několik opožděných listů padá vířivě k zemi.

Z houštiny se vyřítí jezdec. Jeho kůň je zbrcen potem, uzdu má pokrytu pěnou. Před ním vysílání psi s čenichy u země větří ještě čerstvý pach zvířete.

Přicházejí od Beaulieu a ženou se do hloubi lesa, k močálům, temným tůním s hnijící vodou, plnou spadaného listí.

Kanec stále prchá, ale jeho běh se zpomaluje. Čtyři slídiči s vyplazenými jazyky se k němu přibližují.

Lovec nyní spatřil svou kořist a na jeho rtech se objevuje mdlý úsměv.

„Ani tentokrát se Hugues de Payn nevrátí s prázdnou,“ pomyslí si. „Na mou věru, pěkný kus! Vsadím se, že neprodá svůj život lacino...“

Lovec skloní svůj krátký oštěp, připraven bodnout, kdyby se kanec náhle obrátil.

Po jeho levici odráží hladina bažinaté tůně krvavé paprsky zapadajícího slunce.

V tu chvíli ozáří záblesk žlutavé listí pokrývající zem.

Psi vyjí, div nevypustí duši.

Polekaný kůň prudce uskočí stranou, jezdec je vyhozen ze sedla a padá. V pádu se udeří do hlavy o kmen dubu. Zůstává nehybně ležet na zemi, ruce rozhozené. Po tváři, roztržené o trnitou větev, mu stéká pramének krve.

Míjejí dlouhé minuty.

Konečně Hugues pohne pravou rukou, pak přichází k sobě a sedá si, ještě napolo v bezvědomí.

Je už noc. Úplněk měsíce osvětluje podrost bledým světlem.

Vlhký a drsný dotek přivádí muže naplno k vědomí: pes lže jeho

poraněnou tvář.

Rytíř vstává, přidržuje se blízkého kmene a s bolestným úšklebkem si sahá na hlavu. Zdá se, že si nic nezlomil.

Hugues de Payn s námahou pokleká, pokřičuje se a vzdává díky Bohu. Cítí se už lépe a rozhlíží se kolem sebe. Psi ho obklopují, pozorují ho téměř lidským pohledem a neklidně pošťkávají. Kůň spásá řídkou travu na pokraji močálu.

Lovec svraští obočí: jeho pozornost přitahuje podivný předmět. Obrovská koule z rezivého kovu se vynořuje z černých vod a zdá se, ó hrůzo, že se její vrcholek pomalu otáčí.

Hugues se znovu pokřičuje, ale vidina nemizí. Nyní je jasně vidět zářící rýhu a vrcholek koule se dále pohybuje. Náhle pohyb ustane, vrcholek se odklopí a odkryje kruhový otvor, z něž vyzařuje šarlatový přísvit.

Připraven na vše sevře Hugues dýku, která mu visí na opasku. Psi zuřivě vyjí a cení špičaté tesáky, ale zůstávají v uctivé vzdálenosti, jako by se necítili schopni čelit neznámému nebezpečí, které tuší. Krok za krokem couvají a spokojují se temným vrčením. Instinkt je upozorňuje, že se blíží tajemné nebezpečí.

Z koule se vynořuje podivná silueta, stěží viditelná ve slabém svitu měsíce.

Zděšený Hugues de Payn spatří dábelské stvoření. Levicí si protírá široce rozevřené oči, jako by se chtěl ujistit, že se nejedná o noční můru.

Ne, není to sen! Několik kroků před ním stojí nestvůrná bytost, vousáč s holou lebkou, z níž čnějí dva krátké rohy. Jeho ruce s drápy svírají kovový okraj koule. Zdá se, že nestvůrný trpaslík je nahý. Na hrudi se mu vzdouvají prsy a za zády vystupuje pár krátkých křídel.

Jako by oživil obraz z mešní knihy: démon vyvržený peklem, aby pokoušel duše křesťanů...

Hugues se znovu pokřičuje a mumlá modlitbu, ale bytost toho nedbá. Vystoupila ze svého příbytku a sedí teď na okraji otvoru.

Oči, planoucí jako žhavé uhlíky, nepohnutě hledí na rytíře, jenž ten pohled nemůže snést. Má dojem, že ze zlověstných zornic šlehají plameny, které pronikají jeho mozkiem a zmocňují se i těch nejtajnějších myšlenek...

Je to snad noční můra? Bohužel ne, nestvůrná bytost je skutečná!

Po chvíli, která se mu zdála být věčností, cítí, jak jím nečistý duch proniká. Jeho mozku se vnučují podivné myšlenky. Démon k němu promlouvá: „Ničeho se neboj, ubohý tvore, připoutaný k této zaostalé planetě, já nejsem Satan... Přicházím z bezedna vesmíru, ze světa mnohem vyspělejšího, než je ten tvůj. Iontová bouře bohužel rozbila mou loď, když kroužila v blízkosti tvé hvězdy. Ztroskotat jsem na téhle planetě v

záchranném člunu, bez možnosti spojení se svými krajany. Ale nemusíš se mne bát. Naopak, rozhodneš-li se poslouchat mé pokyny, budeš bohatý, mocný, budeš poroučet i králům...“

„Tvá řeč se podobá slovům Knížete temnot, když pokoušel našeho Pána na poušti. Nejsi snad padlý anděl Lucifer, který chce zavést lidstvo do zkázy?“

„Ale kdepak! Ty pohádky přenech malým dětem. Kdybych byl Zlý, snažil bych se spíše svést tvého krále než tebe, bezvýznamného rytíře. Ne, Huguesi de Payne, jsem pouze živá bytost, která přichází z hvězd po strastiplné cestě. Téměř všechny jemné mechanismy mé vesmírné lodi se při tom katastrofickém přistání pokazily, ale ještě stále mi zůstávají mocné zbraně, kterými bych tě mohl snadno zničit. Podívej!“

Při těch slovech namířil tvor šedou trubku na mohutný dub. Hugues by nedokázal říci, odkud vyšlehl azurový plamen, který spálil vlhký kmen na uhel. Zachvěl se hrůzou, jako by vedle něho udeřil blesk.

„Co tomu říkáš, rytíři? Tahle trubička by mohla proměnit v popel tebe a deset tobě podobných, ale nepoužiji ji proti tobě, protože mi můžeš poskytnout cenné služby.“

„Mluv! Pokud tvé přání neohrozí mou nesmrtelnou duši, uposlechnu tě.“

Hugues se pomalu uklidňoval. Konec konců, to podivné stvoření se nezdálo být nijak znepokojeno znamením kříže. A neměl snad on na hrdle zavěšenu svatou relikvii, která by sama stačila zahnat na útěk všechny demony pekel?

„To je rozumný postoj,“ pokračoval neznámý. „Budeme si rozumět, tím spíš, že žádám jen málo: aby tvoji sluhové každý den přinesli potraviny k téhle tůni. Položí je na břeh a odejdou, aniž by se ohlédl. Za to učiním z tebe a z těch, kdo se stanou tvými následovníky, pány tohoto světa.“

„Chceš se mi vysmívat?“

„Vůbec ne. Dám ti zlato, protože sny alchymistů jsou pro mne skutečností. Za tento kov si můžeš koupit pozemky a diktovat svou vůli králům. A budeš-li si to přát, můžeš třeba i postavit armádu, která se bude bít pod tvým velením.“

Hugues cítil rostoucí pokušení.

Mluvil-li ten tvor pravdu, mohl on, chudý rytířek ze Champagne, získat bohatství a slávu. V něco podobného nemohl drobný šlechtic doufat. Bude konec ponurých zimních večerů, za nichž počítal pytle s obilím a přemýšlel, jestli bude dost chleba až do příští sklizně. Skončí tvrdá práce na zchátralém rodinném statku. Už nebude nosit prošoupanou suknici a potrhaný kabátec. A nebude už jezdit na lov jen proto, aby zajistil pečení na

chudý panský stůl, bude štvát jeleny a kance jen pro své potěšení! Přesto ho ještě stále sužovala úzkost. Kdyby ten tvor lhal, kdyby byl přece jen d'áblem pokušelem...

Náhle vnuknutí smetlo jeho strach. Proč by nemohl bohatství, které je mu přislíbeno, zasvětit vznešené věci a zajistit tak svou spásu? Osvobození Svatého hrobu, pro něž legie křížáků obětovaly své životy, bylo sice hotovou věcí, avšak král Balduin potřeboval pomoc, aby mohl bránit Jeruzalém proti útokům nevěřících.

Od roku 1113 bojovali johanité po boku rytířů všech národností, ale jejich zdroje byly nedostatečné. Proč jim nepomoci, nebo ještě lépe, proč nezaložit nový rytířský řád, jehož jediným cílem by bylo chránit jeruzalémský chrám?

Ano, bylo by třeba založit ve Francii i v sousedních zemích řádová sídla, přilákat a získat si rytíře, kteří by zasvětili své životy boji ve Svaté zemi a odcestovali do Jeruzaléma nabídnout pomoc králi Balduinovi II. Geoffroy de Saint-Omer, André de Montbart a další jeho rytířští přátelé ho jistě budou s nadšením následovat.

Byl rozhodnut přijmout nabídku.

„Nu, rytíři, jak ses rozhodl?“

„Budu tě živit tak dlouho, jak si budeš přát, samozřejmě pod podmínkou, že nebudeš žádat nemožné. Řekni mi své jméno a podej mi ruku, tak bude naše smlouva zpečetěna jednou provždy.“

„Nazývej mne Bafomet,“ ušklíbl se skřet a vztáhl k němu dlaň pokrytou šupinami.

Při doteku neznámého přejel Huguesovi mráz po zádech. Ta bytost byla bezpochyby skutečná, cítil její ruku ve své...

„Dobrá,“ řekl, znamená se křížem, „při Ježíši, který pro nás zemřel na kříži, přísahám, že se budu pečlivě řídit tvými příkazy.“

„Pro začátek mi tedy dej svou čtůru a potraviny, které máš v brašně. Můj potravinový syntetizátor se rozbil a musím se tedy spokojit s touto hroznou stravou. Potom shromáždíš devět přátel, rytířů, jako jsi ty sám. Odebereš se do Jeruzaléma a opustíš svou ženu a syna. Zlato, které jim zanecháš, je utěší. Král ti svěří stráž nad poutní cestou, která vede přes Jaffu. Dá ti rovněž do vlastnictví část svého paláce, který stojí v místech dávného chrámu Šalomounova. Tam vyhlásíš před patriarchou jeruzalémským regule nového řádu. Slavný rytíř Hugues, hrabě ze Champagne se k tobě připojí.“

„Jak můžeš již nyní vědět, co si přeji, a znát naši Svatou zemi, když tvrdíš, že jsi cizinec?“

„Naštěstí se nerozbily úplně všechny přístroje v mé lodi. Zůstal mi ještě

zdokonalený počítač, přímo spojený s mým mozkem, který mi umožňuje vidět do budoucnosti. Znáš tvé myšlenky. Ale to není vše. V roce 1128 se vrátíš do Francie a odtud se odebereš do Anglie získávat nové adepty. Koncil v Troyes definitivně schválí řádová pravidla templářů. Poté ti pomůže svatý muž Bernard. Tvá moc již bude veliká a bílý plášť řádových rytířů bude přijímán s úctou. Odjedeš znovu do Svaté země, cestou pozdravíš avignonského biskupa a poté budeš ve společnosti Fulqua d'Anjou a jeho vojska svádět kruté boje. Odlesk jejich slávy dopadne na řád a tvých stoupenců bude bezpočet.“

„Bože, čím jsem si zasloužil tak skvělý osud!“ zvolal rytíř, oslněný touto představou.

„Chtěl jsi pomoci tvorů v nouzi a Bůh tě za to odmění mým prostřednictvím. Poslouchej mne ještě chvíli. Založíš zde nablízku několik komend¹⁾, aby chránily tento les, a to v Bonlieu, v Piney, v Roysonu a v Bouy. Ve chvíli své smrti, jejíž datum ti utajím, svěříš své tajemství svému nástupci, velmistrovi řádu, který bude pokračovat v plnění tvých závazků a bude úzkostlivě střežit tajemství mé existence. Kamkoli půjdeš, budeš mít s sebou sošku s mou podobou, robota, který ti umožní spojit se se mnou, i když budeš ve Svaté zemi. Její existence musí být přísně utajena. Kdyby ji zahlédl někdo nezasvěcený, zmizela by. Později dám velmistrům k dispozici další roboty, jemné přístroje a mocné zbraně, které jim umožní porazit nepřátele. Prozatím se spokoj s tímto zlatem, ničivé stroje, které mám, bys mohl obrátit proti mně.“

Hugues nemohl dál. Hlava se mu točila, viděl všechno jakoby mlhou. Snil snad? Bafomet mu přece podával blok žlutého kovu, jak slíbil.

Mechanicky odepjal čturu, odhodil brašnu s jídlem a uchopil prut zlata. Jeho váha ho překvapila, avšak jeho lesk svědčil o dobré ryzosti. Bytost z jiného světa držela slovo.

„Nezapomeň,“ podotkl skřet, „zítra ve stejnou hodinu mají tvoji sloužící přinést potraviny k této tůni. Potřebuji sílu, abych se mohl pokusit opravit svou loď.“

„Budu dbát, aby ti nic nechybělo,“ zadrmolil rytíř.

„Výborně! Než odjedeš do Svaté země, vrať se sem pro sošku, která ti umožní zůstat ve spojení se mnou. A hlavně buď diskrétní!“

Po těchto slovech se Bafomet vrátil do svého příbytku. Příklop se sám zasunul na místo a uzavřel se. Pak se koule pomalu ponořila do černých vod močálu. Za okamžik nato jen velké bubliny na povrchu dosvědčovaly skutečnost vize: něco se skrývalo ponořeno v bahně.

---

¹⁾ komenda - území a sídlo rytířského řádu spravované komturem

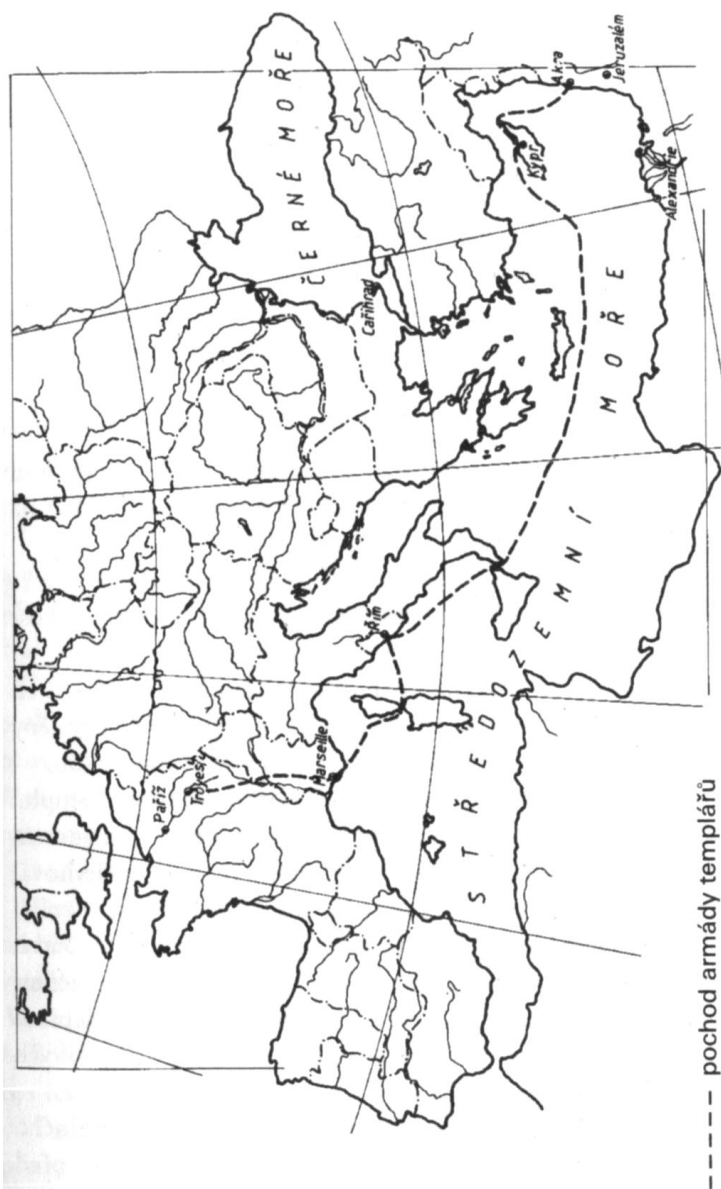
Rytíř Hugues vložil zamyšleně cenný prut do kapsy u sedla, pobídl koně a následován psy zmizel v noční mlze.

Tak průzkumník Bafomet, ztracený v hlubinách Galaxie bez naděje na návrat, když ho časoprostorová smršť zanesla daleko od vlasti, položil základy k říši, jejímž jediným pánem doufal být. Roboti přidělení každé komendě mu umožňovali zajistit si vliv nad lidmi prostřednictvím templářů.

Jednoho dne ho snad objeví hlídka vyslaná z jeho vzdálené planety. A pak přinese svému nadřízenému poslušnou říši a bude zahrnut poctami...

Evropa ve 13. století

I.

Uplynula léta, jsme v roce 1275.

Guillaume de Beaujeu, velmistr templářů, má všechny důvody ke spokojenosti. Komendy ve Francii, v Anglii, v Itálii i ve Španělsku vzkvétají. Avšak ve Svaté zemi je situace vážná...

* * *

Guillaume de Beaujeu se nakláněl přes zábradlí na zádi lodi a zamyšleně pozoroval zářivou brázdou pěny, kterou zanechávala na azurových vlnách.

Počasí bylo nádherné, jak jen je může Středozemní moře nabídnout. Ptáci létající nízko nad hladinou ohlašovali blízkost země.

Ve vzdálenosti několika set metrů rychle plulo deset dalších lodí, poháněno svěží brízou. Byly až po okraj naplněny potravinami a válečnými koňmi, nezbytnými pro armádu.

Po velmistrově boku stál další vysoký hodnostář Templu: maršálek Pierre de Severy. Překvapujícím způsobem s Guillaumem kontrastoval: zatímco velmistr, asketicky hubený, ztělesňoval klasickou představu řádového rytíře, jeho druh, zavalitý růžolící obr, se zdál být jako stvořen pro dobré jídlo a galantní společnost.

Na můstku za nimi se vesele bavili panoši a rytíři, potěšení blízcím se přistáním. Plavba probíhala za těch nejlepších podmínek. Větry byly příznivé, počasí přívětivé a po saracénských lodích nebylo ani památky.

Záhy se na obzoru objevila linie, oznamující břeh kouzelného ostrova Kypr, skutečného ráje chráněného vlnami před pohanskými vojsky. Křižáci znavení bojem zde nacházeli mír, klid a odpočinek v okouzlujícím prostředí.

Hlášení hlídky, že vidí zemi, bylo přivítáno radostnými výkřiky všech cestujících, rytířů i prostých vojáků, kteří se těšili, že opět vstoupí na pevnou zemi. Zkušeni vychvalovali zelenáčům přednosti bělostného města, kouzlo jeho paláců a pevností, sladkost jeho nocí.

Jejich nadšení jakoby probudilo velmistra ze sna.

Vzpřímil se v celé své výši a povzdechl si: „Proč nic neříkáš, Pierre?“

„Respektoval jsem vaše mlčení, mistře...“

„Cením si tvé diskrétnosti. Víš, mé plány jsou rozsáhlé a ctižádostivé.“

Doufám, že tentokrát díky posílám, které přivážíme, zlatu i dostatečným zásobám konečně skončujeme s tím prokletým egyptským sultánem Bajbarsem.“

„Ten ďábel nás připravil o Caesareu, Jaffu, Antiochii! Kéž by se navěky smažil v pekle! Zbývá nám pouze Tripolis, Akkon a Sidon, to je jen malý zbyteček z někdejšího kvetoucího království. Ale postačí k zahájení protiútok.“

„Při Ježíši, který pro nás zemřel na kříži, přísahám, že se ten proklatec nebude dlouho těšit ze svých výbojů! Na této lodi přivážíme mocné zbraně, které mu předvedou muka pekelná. Ale ta chvíle ještě nenastala. Nejprve musíme rozsoudit několik rozepří na krásném ostrově Kypr.“

„Máte na mysli jeruzalémský trůn, mistře?“

„Ovšem, král Hugo III. Kyperský není moje starost. Je slepě oddán našim bratřím johanitům. Karel, hrabě z Anjou, by nám vyhovoval mnohem lépe. Díky Bohu a Panně Marii přivážím dost zlata, abych mohl upevnit jeho trůn. Doneslo se mi také, že Bohemund VII., hrabě tripolský, nás nemá příliš v lásce. Co bys řekl tomu, kdyby ho nahradil Guy II. de Gibelet?“

„Džebajl? Řekl bych, že z našeho hlediska má ty nejlepší předpoklady.“

„Tím jsem si jist. Když si takto zajistím tyl, budu moci všemi silami zaútočit na místa, která nám Bajbars vyrval. Již brzy se budeme moci vrátit na naše hrady Safed a Beaufort.“

„Prosím Ducha svatého, aby stál při vás, mistře! Těch pohanů je bezpočet a nás je jen hrstka, protože na pomoc johanitů nemůžeme příliš spoléhat, stejně jako na rytíře vašeho bratrance, francouzského krále Filipa, či na síly Eduarda I. Anglického.“

„To je mi známo, avšak díky Panně Marii, hvězdě mořské, která nás bezpečně dovedla do přístavu, mám několik závažných argumentů, abych je přesvědčil. Znáš řecký oheň?“

„Jistě, ty koule zapálené nafty natropily v našich řadách pěknou spoušť!“

„A co bys řekl koulím, jejichž plamen je tisíckrát ničivější, pekelnému ohni vrženému do řad Saracénů?“

Pierre de Sevry se pokrřžoval.

„Jen ďábel muže vládnout takovou mocí, mistře...“

„Mýlíš se, Pierre, Satan s tím nemá nic společného. Náš Bafomet vlastnil takové prostředky. Až dosud nám je neshvěřil, protože se obával, že bychom je mohli zneužít. Ale tentokrát svolil, že mi poskytne tuto nesmírnou moc. Popsal jsem mu beznadějnou situaci ve Svaté zemi a naše nepřetržité nezdary ho dojaly. Ve své dobrotě se uvolil poskytnout mi

stovku ohňů vyrvaných Slunci. S jejich pomocí si troufám přesvědčit Francouze a Angličany. Ve vhodném okamžiku jim zbraň nenápadně předvedu a vsadím se, že až uvidí její sílu, budou souhlasit se spojením našich vojsk.“

„Jsem celý zkoprnělý mistře... Je ta zbraň výsledkem nějaké nové alchymie?“

„To se mne příliš ptáš, milý Pierre, Bafomet mne neseznamuje se svými tajemnými prostředky. Zlato, které nám dává, je dobré ryzosti, nikdo proti němu nikdy nic nenamítal. Sluneční oheň existuje, sám jsem viděl jeho účinky, ale bohužel nevím, jak se stlačuje do těch kovových koulí, které jsou kupodivu na dotek chladné.“

„Jsou to velké zázraky! Ale nebylo by moudřejší zachovat tajemství, aby se zpráva o nové zbrani nedonesla k tomu prokletému Bajbarsovi?“

„Máš pravdu, Pierre, pouze komturové a hodnostáři řádu budou vědět o existenci magického ohně. Nicméně hned, jak přijedeme do Akkonu, předvedu ho Ottovi de Granson, veliteli vojsk anglického krále, a Jeanovi de Grailly, vůdci francouzských křižáků. Přesvědčím je tak, aby se připojili k naší armádě. Ale konec řečí, už přistáváme. Pojďme navštívit vznešeného krále Huga III. Naše zlato, jak doufám, postačí k tomu, aby náš mladý salernský princ Karel pevně usedl na jeruzalémský trůn.“

Již byl položen můstek na břeh, avšak k velkému zklamání řádových bratří bylo zakázáno vystoupit.

Guillaume si přál dorazit co nejrychleji do Akkonu, proto bylo vylodění povoleno pouze nejbližšímu průvodu velmistra.

Na nábreží se seřadil honosný průvod. Vpředu černobílá korouhev ukončená křížem, zvaná Baussant, za ní Guillaume de Beaujeu, jemu v patách jeho věrný maršálek. Oba jeli na skvělých koních, černých jako uhl.

Několik kroků za nimi jel v čele vlastního velmistrova domu senešal²⁾, druhý po nejvyšším představeném řádu. Následovali ho řádový kaplan, dva rytíři vybraní pro svou zdatnost ve zbrani, klerik, sloužící jako písař, dva řádoví bratři a saracénský písař, jehož hedvábný, bohatě vyšíváný plášť kontrastoval s prostými bílými plášti řádových rytířů.

Čtyři turkopolové³⁾, kovář, kuchař a panoši je následovali v uctivé vzdálenosti.

Průvod uzavíralo deset rytířů urozeného původu, doprovázených svými

---

²⁾ senešal - titul vysokého dvorského úředníka ve franské říši a středověké Francii

³⁾ turkopolové - pomocná domorodá jízda

zbrojnoši.

Obyvatelé Kypru se zastavovali, když je průvod míjel, a obdivovali vznešenost templářů, krásu jejich koní i lesk jejich nových zbraní. Děti s křikem a zpěvem běžely za nimi až ke královskému paláci.

Guillaumův pobyt na ostrově byl nevídaně krátký. Před polednem opustil královský palác a odebral se do komendy, kde pojezdil trochu ovoce a vyslechl nešpory. Poté se vrátil na loď.

Malá eskadra okamžitě vyplula, směřujíc rychle k Akkonu.

Ke konvoji se připojilo dalších pět lodí, aby využily jeho ochrany. V přístavu Akkon, u templářské pevnosti na břehu moře, tedy po krátké plavbě přistálo šestnáct lodí.

Bylo poledne, žár slunce stojícího v zenitu byl úmorný.

Templáři i jejich panoši cítili, jak jim pod zbrojí stékají po těle čůrky potu. Turkopolové začali nicméně ihned vykládat cenný náklad z objemných útrob lodí, které připluly přes moře.

Velmistr a jeho doprovod se odebrali do komendy, kde je přijal Thibaut Gaudin, hlava akkonské komendy.

Čtyři velké dřevěné truhlice pobité železem byly uloženy na bezpečné místo. Potom si rytíři mohli trochu odpočinout v chládku klenutých sálů.

Příjezd lodí naplnil radostí srdce obyvatel města. Cítili se povzbuzeni vědomím, že jsou pod ochranou čerstvých a dobře vyzbrojených oddílů vojska. Množství potravin, které byly vykládány z lodí, zajišťovalo živobytí pro případ obležení.

Po dlouhé dny žil Akkon v obavách z mamelucké armády. Neříkalo se snad, že Bajbars disponuje čtyřiceti tisíci jezdci a sto tisíci pěšáky? V co mohlo doufat dvacet tisíc obyvatel města? I když je chránily silné zdi, obávali se, že je lavina nepřátel smete.

Prokletá věž, hlavní bod opevnění, byla urychleně zesílena, ale bylo známo, že Bajbars je zkušeným obléhatelem. Jeho balisty a zákopníci by dokázali rychle prorazit průlom v hradbách. A statečnost křesťanských rytířů by pak nebyla schopna vzdorovat náporu mameluků...

Příjezd velmistra a jeho rytířů zdvojnásobil počet jízdních bojovníků, byly jich nyní dva tisíce. Pěšáků bylo dvacet tisíc. Bylo to málo pro boj v otevřené krajině, ale bylo možno alespoň doufat v úspěšnou obranu v případě saracénské obležení. Sám velmistr johanitů nebyl nespokojen s tímto přílivem templářů, které obvykle považoval spíše za protivníky než za spojence. Nicméně znal jejich statečnost a v této beznadějné situaci byla každá posila cenná.

Návštěva senešala templářů následujícího rána ho nijak nepřekvapila. Rád přijal pozvání a odebral se do templářské komendy, aby zde jednal »o

významných otázkách týkajících se záchrany města«.

Při příchodu do kapitulní síně spatřil starého známého, švýcarského obra Ottu de Granson, bojujícího v žoldu anglického krále, jehož rozložitost kontrastovala s vysokou postavou a elegancí jeho souseda, Jeana de Grailly.

Pozornému pohledu johanity neunikl zvláštní detail. Obvykle byli podobným poradám přítomni všichni hodnostáři řádu, komtuři a rytíři. Tentokrát byl počet templářů omezen na minimum, přítomen byl pouze velmistr, senešal a maršálek.

Dal si dobrý pozor, aby neprojevil překvapení, a pozdravil shromážděné *in nomine Patris et Filii et Spiritu Sancti*. Poté se posadil po pravici Guillauma de Beaujeu, zatímco jeho maršálek Mathieu de Clermont se postavil za něho.

Velmistr templářů poklekl a krátce se pomodlil: „Kéž milost Ducha svatého stojí při nás. Pane Ježíši Kriste, věčný Otče, všemohoucí Bože, moudrý Stvořiteli, dárče života a laskavý ochránče, milovaný příteli a Vykupiteli, Spasiteli laskavý a milosrdný, prosím a žádám tě pokorně, při Marii, hvězdě mořské, abys nás osvětil svou milostí. Amen.“

Když domluvil, povstal a přeměřil své hosty pronikavým orlím pohledem.

„Vážení pánové a bratři,“ prohlásil, „pozval jsem vás dnešního dne, abych vás požádal o veškerou podporu, kterou mi budete moci poskytnout. Přináším velkou naději: již brzy bude Svatý hrob v našich rukou...“

Na tvářích všech zúčastněných se zračil hluboký údiv. Guillaume nebyl znám jako žertěř, a proto se sami sebe ptali, zda velmistr náhle nezešlel.

Jean de Villiers, velmistr johanitů, se ujal slova: „To je skvělá zpráva, vznešený bratře. Dejž Bůh, abys měl pravdu. Ale takový cíl se mi bohužel nezdá být příliš reálným. Naše síly stěží postačí k obraně tohoto města, a ty hovoříš o dobývání Jeruzaléma. Tvá slova si žádají vysvětlení, protože můj omezený duch vůbec nechápe, jakým způsobem hodláš dosáhnout cíle.“

Guillaume se pousmál. Očekával úžas svých hostů a škodolibě se z něho radoval. Využívaje účinku svých slov, pokračoval: „Při všech svatých, archandělich i blažených vám přísahám, vznešení přátelé, že do třiceti dnů budou svatá místa zbavena pohanské chátrý. Podám vám o tom důkazy, pokud vás neleká projížďka k výšinám Toron.“

Johanité a velitelé vojsk na sebe pohlédli. Vyjízďce nic nestálo v cestě. Okolí bylo bezpečné, žádný nepřátelský jezdec nebyl zpozorován. Přikývli na znamení souhlasu.

Sedm rytířů s lítostí opustilo chladnou kapitulní síň a odebralo se na rozpálený dvůr, kde je čekali koně, přivedení panoši. Všichni pociťovali

úzkost z toho, co se dovědí o zázraku, v nějž doufá jejich hostitel, aby mohl dostat svým záměrům.

Nemuseli čekat dlouho.

O čtvrt hodiny později zadržel Guillaume svého koně na malém návrší, z něhož bylo možno přehlédnout Akkon i okolní krajinu. Po jeho pravici, ve vzdálenosti asi sta metrů, se tyčila skalnatá vyvýšenina, na niž ukázal prstem: „Pohleďte na ty skály, pánové.“

Všichni se pozorně zahleděli naznačeným směrem.

„Nyní si zastiňte oči železnou rukavicí a za žádnou cenu nedávejte ruku dolů.“

Po těchto slovech templář pobodl koně a cválal ke svému cíli. Z kapsy u sedla vyňal prak a vložil do něho šedavou kouli, velikou jako pěst. Vymrštil ji z praku vši silou, poté obrátil koně a tryskem se vzdaloval od místa, kam tato zdánlivě neškodná koule dopadla.

Několik vteřin poté se na zemi rozzářilo oslepivé světlo. Kolem rytířů začaly dopadat kameny, některé dokonce zasáhly jejich štíty, zatímco je obrovský výbuch napolo ohlušil.

Zděšeně pohlédli směrem, odkud přicházel apokalyptický hluk. Stěží drželi koně, kteří se vzpínali.

Vysoký sloup prachu ve tvaru hříbu, jehož vrcholek vířil a rychle stoupal vzhůru, zakrýval místo zásahu. Když ho lehký vánek odvál do vnitrozemí, viděli, že na místě skupinky skal je široký kráter.

Tlumená ozvěna výbuchu ještě chvíli zněla v kopcích, pak nastalo znovu ticho.

„Psi sřatém Jiší!“ mumlal Otto de Granson. „Byl to blesk?“

„Svatý Diviši, stůj při mně!“ vydechl Jean de Grailly. „Kdo mluví o blesku, když je nebe jasné? To země vyvrhla oheň ze svých útrob.“

Jean de Villiers neřekl ani slovo. Krokem jel k dýmajícímu kráteru, zastavil se poblíž něho a dlouze si ho prohlížel. Pak se se skloněnou hlavou a zamyšleným výrazem vrátil ke skupince rytířů. Cestou zpět se několikrát pokřivoval.

Guillaume se stále lišácky usmíval. Nedbal údivu svých společníků, pobídl koně do cvalu a vracel se zpět do komendy. Čekal ho těžký úkol sjednotit různorodé zájmy spojenců se svými vlastními.

O několik minut později bylo sedm rytířů zpět v chládku kapitulní síně.

Velmistr johanitů se okamžitě pustil do ostré polemiky. „Urozený bratře,“ promluvil zachmuřeně, „někteří lidé již dříve pochybovali o víře a slibech rytířů Templu. Jsem dalek toho, abych obviňoval jejich velmistra ze spojení se Satanem, nicméně ten oheň, který náhle vyšlehl ze skal, mi vnuká myšlenku na působení ďábla. Člověk nikdy nedokázal přivolat

pekelný oheň bez vzývání Satana. Uznávám, že se jedná o všemocnou zbraň, jejíž účinky nám bezpochyby zajistí vítězství nad pohanským vojskem.

Můžeš mi však přísahat, bratře, při spáse své duše a při svém svědomí, že ji nikdy nepoužiješ proti křesťanům, aby ses zmocnil vlády? Můžeš mi dokázat, že užití takového blesku, byť proti Saracénům, je v souladu s Kristovým učením? Pomysli, co by se mohlo stát, kdyby tato zbraň padla do rukou člověka hnaného ctižádostí? Kdyby byla svržena shůry na nějaké město, smetla by hradby i příbytky. Všichni obyvatelé bez rozdílu by byli pobiti.

Ne, Guillaume! Při všem, co je mi svaté, tě zapřísahám, abys ihned zničil ty prokleté zbraně, jinak ohrožíš svou nesmrtelnou duši.“

Velmistr templářů nechal mluvit svého nebezpečného soupeře bez přerušení. Zbledl vztekem při obviněních vznesených na adresu svatého řádu, jehož byl představitelem, ale ovládl se. Teprve nyní vybuchl.

„Při Ježíši, ukřižovaném pro naše hříchy, odvolej svá urážlivá slova, nebo tě to bude mrzet! Jak můžeš pochybovat o mně a o mých spolubratřích? Nikdy jsme neměli jinou ctižádost než osvobodit posvátná místa a rozšířit pravou víru po celé zemi. *Non nobis, Domine, non nobis, sed Nomini Tuo da gloriam!* Znáš naše heslo? Netoužíme po slávě, jediným cílem našich činu je náš Pán! Zdá se, že chceš naznačit, že ten oheň vyšlehl z moci Zlého. V tom případě by jej však svaté relikvie nebo posvěcené hostie mohly okamžitě uhasit! Zkusil jsem to a mohu tě ujistit, že tomu tak není. Je to pouhý výsledek alchymie, neproniknutelný, ale beze stopy čehokoli ďáblského. To přísahám při Panně Marii!“

Zdálo se, že johanita je zatvrdělý. Se svráštělým obočím hluboce přemýšlel.

Jemný politik Jean de Grailly zakročil: „Urození pánové, přiznávám, že jsem byl ohromen účinkem zbraně, kterou nám velmistr předvedl. Při spatření těch plamenů jsem v první chvíli též pomyslel na zásah knížete temnot. Ale když o tom přemýšlím, nejde vlastně o nic jiného než o nějaký druh řeckého ohně. Naši ukrutní nepřátelé nikdy neváhali použít proti nám těch nejohavnějších lstí. Vzpomeňte si na hrnce naplněné jedovatými hady, které vrhali do našich řad, na nehašené vápno, které sypali na ty, kdo dobývali jejich pevnosti, na jed, kterým otravovali studny! Proto se vás ptám, proč bychom se k nim neměli chovat stejně? Co se mne týče, jsem si jist čistotou úmyslů našich bratří templářů. Nikdy by podobná moc nemohla být v lepších rukou. Urozený Guillaume de Beaujeu nám slibuje, že tento zákázonosný oheň použije pouze ke zničení našich nepřátel, znovudobytí Jeruzaléma a šíření pravé víry. Jsem rozhodnut důvěřovat mu. Samozřejmě

bude třeba, aby nás průběžně informoval o svých záměrech i o způsobu, jímž chce vést naše vojsko. Za takových podmínek jsem ochoten zajistit mu veškerou pomoc vojáků krále Filipa. Každá námaha si však zasluhuje odměnu. Myslím, že osvobozená území a hrady by měly být rovnoměrně rozděleny mezi rytíře, kteří se zúčastní bojů...“

„Na mou věru, to jsou sfátá slova!“ zahřměl Otto de Granson. „Každá práce si saslouží odměnu. Jsem připraven poslat sfě statečné rytíře topýfat Jerusalemu, ktyš sískám sfěmu milostifěmu pánoři několik pefností. A ten pekelný očeň je práfě tak topří pro ty fáplofy spratky!“

„To stojí za úvahu,“ ozval se znovu velmistr johanitů. „Ale nejdříve se uklidni, drahý Guillaume, nikdy by mne ani nenapadlo zpochybňovat ctnosti rytířů Templu. Má slova se týkala pouze pověstí, které údajně kolují na francouzském dvoře a v Itálii. I když mne odpuzuje tento způsob ukončení života lidských bytostí, musím připustit, že koneckonců jde jen o nevěřící. Raději bych proto slyšel z úst svého bratra Guillaumea, jaké jsou jeho plány tažení.“

„S radostí přijímám tvá slova, bratře. My templáři jsme samozřejmě ani na okamžik nepomysleli na to, že bychom si mohli přivlastnit jeruzalémské království, jakož i hrabství a knížectví na něm závislá. Všichni, kdo se zúčastní bojů, budou mít nárok na odměnu přiměřenou poskytnuté pomoci. Zde na místě slavnostně slibuji, že navrátím našim bratřím johanitům jejich bývalé hrady. Později, osvobodí-li naše vojsko hrabství tripolské a antiošské, přísahám, že vrátím Crac des Chevaliers do tvých rukou, pane de Villiers!“

„Skvěle řečeno,“ prohlásil Jean de Grailly. „Za těchto podmínek je podpora francouzských rytířů zcela jistá.“

„Angličané půjdou s fāmi teš!“

Velmistr johanitů povstal a slavnostně objal Guillaumea de Beaujeu. V úzkém kontaktu ještě více vynikla podobnost obou řádových rytířů: stejná asketicky štíhlá postava, stejné chladné a vypočítavé šedé oči, stejná tvrdost vojáka, zoceleného lety bojů, a stejné zanícení, planoucí v hloubi zraku. Oba se pak věnovali studiu situace.

„Zbývá nám dohodnout plán tažení,“ poznamenal johanita.

„Navzdory mocné zbrani, kterou máš k dispozici, nejsou naše síly velké. Jistě jsi o tom uvažoval...“

„Zajisté, zde jsou mé návrhy – stály mne pár bezesných nocí. Máme nyní dva tisíce jezdců, dvacet tisíc zbrojnošů a panošů, statečných a zkušených v boji. Naše vojsko potáhne podél pobřeží k hradu Pélerin a k Nábulusu. Bajbars nebude věřit vlastním uším, až se o tom doslechne. Jeho armáda nám vyrazí vstříc a my proti ní uijeme kouzelného ohně. V prvních šarvátkách se budeme bít jen meči a kopími, ale jakmile budou masy Saracénů na dosah,

plameny je pošlou do pekel!“

„Moudře vymyšleno, není třeba odhalit příliš brzy sílu naší zbraně.“

„A proviant?“ otázal se maršálek johanitů. „Ti ďáblové jistě udělají všechno pro to, aby nás svou jízdou odřízli od týlu.“

„I na to jsem myslel, bratře Mathieu. Lodě, na nichž jsem připlul, se poplaví podél pobřeží a budou zajišťovat naše zásobování z moře. Jak jste si jistě všimli, jsou vybaveny dřevěnými věžemi, které převyšují nepřátelské galéry. Z nich budeme moci vrhat naše střely, které nepříteli bezpečně zničí. Navíc Karel z Anjou dostane od svého otce, krále Sicílie, flotilu třiceti lodí pod podmínkou, že mu bude nabídnut jeruzalémský trůn.“

Toto sdělení příliš nepotěšilo johanity, kteří by raději viděli na trůně Huga Kyperského než synovce Ludvíka IX., ale neřekli ani slovo.

„Staneme-li se takto pány moře a Bajbarsovy pozemní síly budou rozdrčeny, co nám zabrání proniknout do vnitrozemí a zmocnit se Jeruzaléma?“

„Jsem stejného názoru jako ty, bratře,“ ujišťoval Jean de Villiers. „Kéž ti nebe požehná! Ale mluvil jsi myslím o hrabství antiochijském...“

„Zajisté, neomezíme své cíle pouze na jeruzalémské království. Je třeba vyhnat všechny pohany ze Svaté země a obnovit bývalou vládu křižáků nad Sýrií až po hrabství edesské. Pokud souhlasíš, zanechám Svaté město pod tvou ochranou a má vojska se nalodí, aby vyplula k Tripolisu. Tam budeme bojovat proti mamelukům a perskému chánovi. Není pochyb, že i zde zvítězíme. Samozřejmě rád přijmu pomoc všech rytířů, kteří se k nám budou chtít připojit.“

„Přisámbůh, máme vyhlídky na pěkná dobrodružství!“ zvolal Jean de Grailly. „Já a moji lidé tam nebudeme chybět!“

„Musel bych se stydět, ktypych se k řám nepšipojil,“ prohlásil Švýcar. „Fschuru na Saracény!“

„Předpokládám, že máš těch koulí větší množství,“ řekl jedovatě velmistr johanitů. „Náš úspěch závisí jen na nich.“

Guillaume se pousmál.

„Bud' ujištěn, že je jich více, než bude třeba k pobití nevěřících. Co říkáš ty, můj statečný Pierre?“

Maršálek Templu potřásl hlavou a zvolal: „Přisámbůh, máme jich dost na to, abychom poslali do pekel víc Saracény, než kolik jich existuje mezi Damiettou a Edessou!“

„Za těchto podmínek můžeš počítat i s johanity. Kdy vyrazíme?“

„Templáři jsou připraveni. Je na tobě, abys na tuto otázku odpověděl.“

„Dva dny mi postačí. Co tomu říkáte, urození pánové?“

Otto de Granson a Jean de Grailly souhlasili.

„Ještě slůvko,“ dodal templář. „Vaši muži musí postavit balisty a praky podle našich pokynů. Musí být lehké a pohyblivé. Budou mít kola, abychom do nich mohli zapřáhnout koně a vézt je s sebou. Umístíme je do středu vojska a budeme je ze všech sil bránit. Mé střely musí zasáhnout střed nepřátelské formace, a to dříve, než se nepřítel příliš přiblíží. Musím dodat, že střely vrhané z obyčejného ručního praku jsou mnohem méně účinné než střely z balisty.“

„Pane Bože, ještě začnu ty nevěřící litovat!“ mumlal Jean de Grailly.

„Cestou zůstanou všechny střely v mých osobních zavazadlech. Moji služebníci je budou střežit a nikdo kromě mne a mého maršálka k nim nebude mít přístup. Každý jiný křižák, byť by to byl kdokoli, bude okamžitě usmrčen, pokusí-li se k nim přiblížit.“

„Nikoho z johanitů samozřejmě ani nenapadne, aby se pokoušel o podobnou zradu,“ prohlásil Jean de Villiers povýšeně.

„Tato alchymistická tajemství jsou majetkem templářů. Ale poslední otázka, bratře. Co říká tvým smělým plánům Svatý otec?“

„Navštívil jsem ctihodného Řehoře X., abych mu oznámil, že objev nového řeckého ohně netušené síly nám umožní vyhnat nevěřící ze Svaté země. Požehnal mi a přislíbil, že zachová objev v tajnosti.“

„A předvedls mu účinky?“

„Ne, takový výbuch by vzbudil přílišnou pozornost. Ostatně mne o to ani nežádal.“

„Vidím, že Jeho Svatost bude poněkud překvapena, až se doví o účincích toho řeckého ohně,“ podotkl johanita zamyšleně.

„Vylíčil jsem mu věrně její účinky,“ odsekl podrážděně Guillaume.

„Zajisté, bratře. Nicméně podobný zázrak je třeba vidět, aby bylo možné představit si jeho skutečnou sílu.“

„Hledáš záminku, abys mohl vzít své slovo zpět?“

„Vůbec ne. Ale přesto tvrdím, že kardinálové a papež o tom budou v budoucnu dlouze diskutovat...“

Tím se porada skončila. Všichni se vrátili na svá místa, aby vydali potřebné rozkazy.

O hodinu později už novinu znalo celé město. Diskuse se čile rozvíjely. Zbrojnoši a panoši nejevili přílišné nadšení pro výpad, který jim připadal jako holé šilenství. Byli však natolik disciplinovaní, že se všichni rychle připravovali, leštili zbraně a nakládali do vozu seno a potraviny.

Té noci prostopášníci nezaháleli, neboť Francouzi a Angličané nevěděli, kdy zase spatří paní svých srdcí.

Mnohé krásné oči vznešené dámy zvlhly slzami, když oplakávala snoubence či milence, o němž se domnívala, že ho už nikdy neuvidí...

KŘÍŽÁCKÉ STÁTY V DOBĚ SVÉHO NEJVĚTŠÍHO ROZMACHU V POLOVINĚ 12. STOLETÍ

II.

Zrána třetího dne se křižácké vojsko dalo do pohybu. Vytáhlo branou svatého Antonína a dalo se cestou podél pobřeží.

Armáda vypadala skvěle.

V čele pochodovali templáři.

Nejprve velmistr, za ním maršálek, senešal a velmistrova družina. Korouhev Baussant pleskala v lehké bríze pod vysokým jasným nebem.

Následovali komturové, před nimiž byly nesený jejich praporce. Padesát rytířů a stejný počet pážat a zbrojnošů pochodoval v sevřených řadách za nimi.

Vozy naplněné k prasknutí jely nakonec, ochraňovány turkopoly.

Střed byl svěřen francouzským a anglickým rytířům, sledujícím své vážené velitele. Přepravovali vzácné katapulty, jejichž nová široká kola skřípěla při každém otočení.

Odpovědnost za zadní voj převzali johanité. Bylo to nebezpečné místo, protože právě na ně saracénští jezdci s oblibou útočili.

Prach zvířený tisíci mužů, kteří šli před nimi, poněkud potlačil lesk jejich přileb a kopí a mísil se s potem, který jim stékal po těle, krytém zbrojí.

Vzdor časné hodině se všichni obyvatelé Akkonu shromáždili na hradbách. Mnozí z nich hořce plakali při myšlence, kolik asi mužů z těch, kdo odcházejí v záři úsvitu, se vrátí zpět do jejich města. Nikdo nechápal, proč vůdcové křižáků tolik riskují. Vedly se různé řeči. Jedni tvrdili, že se ze spolehlivého pramene dověděli, že se francouzský král Filip Sličný vylodil na pobřeží se svým vojskem. Jiní ujišťovali, že ze Sicílie připlouvá obrovská flotila, která se připojí k silám templářského velmistra u Caesareje. Podle dalších připlul na pomoc anglický král.

Na ničem se nemohli dohodnout, kromě jednoho: všichni hořce litovali, že jejich město je takto zbaveno veškeré ochrany.

Dlouhá kolona již mizela v mračnu prachu. Chvillemi ještě bylo možno zahlédnout odlesk přilby ve slunečních paprscích či červeň praporce vlajícího ve větru.

Brzy zůstal jen modravý obláček na obzoru.

Bylo rozhodnuto. Křižácké vojsko kráčelo pevně vpřed, aby vyzvalo k boji sultána Bajbarse. Prostí vojáci v koloně, pěší zbrojnoši a panoši spolu rozmlouvali a vzájemně si sdělovali své obavy.

Byli zde lidé ze všech koutů Francie: z Maine, ze Champagne, z Anjou, z Touraine, ale také Angličané ze všech hrabství od skotských hranic po Wales.

Mezi francouzskými zbrojnoši vášnivě diskutovali dva bratři. Pocházeli ze Saint-Maurice-Thizouaille poblíž Auxerre a přijali kříž, aby mohli následovat staršího bratra Garina, který sloužil jako zbrojnoš v templářské komendě Saint-Maurice a táhl do Svaté země.

Guiot Tholon, statný mladík, který býval drvoštěpem, měl hustý rezavý plnovous, pro nějž mu přezdívali Zrzek Guiot.

Jeho bratr se jmenoval Clément, což vůbec neodpovídalo jeho popudlivé povaze. Jednou ho jakýsi zbrojnoš obvinil, že podvádí při hře v kostky. Clément chytil nešťastníka za pás, vyzdvihl ho do výše a prudce s ním mrštil o zem, takže si přerazil hřbet.

Reputace bývalého dřevorubce tím značně stoupla a nikdo se už neodvážil přít se s ním.

Oba bratři byli nenapravitelní sukničkáři a Garin jim často četl levity, aby je přivedl na cestu pravou.

Oba měli nevinné modré oči a pověst drsných bojovníků. Často bručeli, ale nikdy neodmítli žádný úkol.

„Mordyje, řeknu ti, že dybch se měl znova rozhodovat, nikdy bych nevopustil Auxerre,“ nadával Guiot. „Jen trouba může jít do týhle pohanský země potit vodu a krev na rozpálených cestách, pod sluncem, kerý ti uvaří mozek v hlavě. Dybch moh, zahodím všecku tuhle zatracenou výstroj. Na pohany by mi stačila dobrá sekera!“

„Máš recht, úplně se v tý proklatý drátěný košili vařím. Saraceni, ty se nezatežujou nákým zatraceným železem. Mají jen tuniku, štít a šavli. My sme jak v ulitě, nemůžem se rozběhnout, musíme se vlíct v týhle výhni.“

„A ten prach! Mám ho všade, škrábe, jako dyby mě dřeli kamenem.“

„Dybysme aspoň věděli, co budeme dělat v tý čertovský poušti! Řek bych, že všichni ty velmistři a naši velitelé sou padlí na hlavu. Byli sme tak pěkně schovaní za hradbama Akkonu, Saraceni by si vo nás vylámali zuby, dyby nás voblehli. Né, my se musíme jít bít na širou pláň a jich je desetkrát tolik, co nás...“

„Hochu, dyby tady byl náš templář, řek by, že pykáme za svý hříchy...“

„Možná by se nemejlil. Zaplatil sem Mathildě celý dva dny.“

„Jo, to je pěkná holka,“ dodal znalecky jeho bratr. „Ale abych se vrátil k našim velmistřům, nemyslím si to, co ty. Určitě vědí líp než ty, co pečou pohani. Podle mýho nejni Bajbars daleko a z ničeho nic na něj narazíme.“

„A co pak? Říkám ti, že je jich desetkrát tolik, co nás. Dyž jich pobijem sto tisíc, eště jich dost zůstane.“

„Možná. Ale to je mi fuk, velitelé určitě vědí, proč nás vedou do pole. Já jim věřím.“

„Snad máš pravdu. Musíme si o tom popovídat s Garinem, až bude náká zastávka. Ale než se ho dočkáme, dal bych si tak pintu dobrýho vínka...“

„Nežvaň, rve mi to srdce!“

Bratři Tholonové zmlkli, protože jim od prachu vyschlo v krku. Bylo třeba vydržet až do večerní zastávky v Haifě, ležící na břehu zálivu pod horou Karmel.

Při polední zastávce bylo vidět první vojáky vyčerpané pochodem, jak si ošetřují zubožené nohy. Většina křížáků již dlouhým pochodům odvykla. Trnité keře, které zde byly jedinou vegetací, neposkytovaly téměř žádný stín, proto se zbrojnoši a panoši natáhli na zem do stínu vozů. Jiní se jakžtakž zastínili vlastním štítem, obvykle opřeným o meč nebo kopí.

Naštěstí měli dostatek vody i jídla. Když se nasytili, oddali se sladkému odpočinku pod dohledem stráží, z nichž se v žáru slunce řinuly potoky potu.

Zasloužený oddech nebyl narušen žádným poplachem, jen v dálce bylo zpozorováno několik saracénských jezdců. Jakmile uviděli silné křesťanské vojsko, odevládali upozornit své vůdce.

Ostrý zvuk rohů a trubek ukončil snění ubohých křížáků, a ti zaujali opět svá místa v koloně.

Postupovali vpřed až do hodiny nešpor.

S blížícím se večerem se vedro nijak nezmenšilo. Na vzhledu i tempu pěšáku to bylo znát a johanité v zadních řadách měli plné ruce práce s pobízením opozdílů k další chůzi.

Několik nebožáků, kteří utrpěli úžeh, bylo umístěno na vozy, kde se zmítali a vykřikovali v představě, že bojují s neviditelným nepřítelem.

Konečně zářivá sluneční koule zrudla v prachu a mlžném oparu a sklonila se za obzor. V dálce se objevil zvlněný horský hřbet. Byla to hora Karmel, na jejímž úpatí se rozkládala bohatá Haifa.

Všem se najednou rozvázal jazyk. Každý uvažoval, jestli se vojsko vrhne do útoku, nebo zda se pokusí město obejít. Přítomnost obléhacích strojů se zdála mluvit ve prospěch první hypotézy. Tato verze se také křížákům nejvíce líbila, neboť se domnívali, že v dobytém městě by si mohli dopřát několik dnů hodování a odpočinku.

Při západu slunce, když se nebe na východě zbarvilo do ametystova, přikázal Guillaume rozbít tábor poblíž hradeb, ale mimo dostřel šípů.

Zatímco stavěli stany, mohli panoši pozorovat na hradbách hlavy obránců, kteří zneklidněně pátrali, co se děje. Nestáhli však pestré praporce, které zdobily hradby, a dali tak najevo, že jsou odhodláni

vzdorovat. Město však nemělo čas připravit se na obléhání a potraviny mu nemohly dlouho vydržet. Obyvatelé si tedy nedělali žádné iluze o výsledku boje.

Pouze Bajbarsova armáda by je mohla zachránit. Poslové byli samozřejmě spěšně vysláni: směřovali k jihu. Mamelukové však budou bohužel potřebovat několik dní k tomu, aby se shromáždili a dorazili podél pobřeží k městu. Bezpochyby bude dobyto před jejich příchodem.

Ženy, děti a starci uprchli do hor v naději, že tak uniknou zuřivosti křesťanů, ale mezi skalami vyprahlými sluncem neměli naději přežít delší dobu.

Brzy v táboře zaplápolaly ohně, zatímco se maršálkové starali o koně a kola, poškozená kameny na dlouhé cestě.

Kuchaři pobíhali kolem kotlů, které šířily do daleka lákavou vůni.

Kolem stanů určených pro hodnostáře obou řádů drželi rytíři stráž. Nedaleko odtud se templářská a johanitská korouhev lehce zachvívaly ve vánku, přicházejícím od moře.

Noc byla klidná, rušilo ji pouze volání stráží a vytí několika šakalů z blízkých hor.

Ráno, ještě před svítáním, všichni vstali a zúčastnili se bohoslužeb. Potom křížáci čekali na rozkazy, aby se dověděli, jaké jsou záměry jejich vůdců.

Nejistota trvala jen krátce. Malý oddíl byl určen k tomu, aby blokoval město, zatímco zbytek vojska strhl tábor a pokračoval v pochodu směrem k Jaffě.

Překonali horu Karmel a pokračovali podél pobřeží. Etapu po etapě tak přišli k Mont-Pélérin, poté k Caesareji. Cestou se brodili přes mělké říčky, vytékající ze samarských hor. Vstup na šáronskou planinu nepřinesl žádné obtíže, avšak srdce odvážných rytířů se svírala tím více, čím větší vzdálenost urazili od své základny v Akkonu.

Guillaume de Beaujeu tyto obavy nepociťoval. Věděl, že poplach byl už vyhlášen a Bajbarsova vojska se shromažďují. Každý den ho jeho turkopolští vyzvědači informovali o situaci. Jak předpokládal, saracénské síly se shromažďovaly v okolí Jaffy a jeho jedinou snahou bylo překročit Yarqon, aby zajistil své armádě potraviny a vodu.

Rovněž věděl, že očekávaná flotila doplula do Akkonu a odtud se plaví podél pobřeží, aby podpořila pozemní síly.

Od Caesareje byla vyslána část jezdců napřed k Arsúfu a hlášení jejich velitelů sdělovalo, že kolem Jaffy je noc rozzářena množstvím saracénských ohňů.

Přese všechna opatření se zpráva rychle rozšířila mezi vojáky.

Velmistrovo vojsko se až dosud drželo velmi statečně. Nebylo slyšet žádné závažnější stížnosti, kromě obvyklých stesků na únavu a vedro. Nyní však pěšáci odmítli pokračovat v cestě.

Všichni ti odvážní muži, bratry Tholonovy nevyjímaje, si mysleli, že by bylo holým šílenstvím utkat se v otevřeném poli s obrovskou armádou, která je převyšuje počtem a má navíc v týlu opevněné město, kam se může stáhnout a z něhož může být zásobována.

Situace se pro Guillaumea stávala tragickou. Jak má přesvědčit své oddíly, aby pokračovaly v cestě? Má jim odhalit žárlivě střežené tajemství a riskovat tak, že ztratí svou jedinou výhodu?

Hnán nejistotou svolal svou radu, aby rozhodla, jaký postoj má zaujmout, aby uspokojil sebe i vojsko.

Nakonec chytrá hlava velmistra johanitů vymyslela lest, která měla šanci na úspěch.

Guillaume de Beaujeu tedy nechal shromáždit vojsko a promluvil k němu: „Bratři templáři a johanité, rytíři, zbrojnoši a panoši, je mi známa úzkost, kterou pociťujete. Domníváte se, že bychom se měli spěšně vrátit pod ochranu hradeb Akkonu, které jsme neměli nikdy opouštět. Malověrní! Myslíte, že by Guillaume de Beaujeu a Jean de Villiers, nemluvě o našich urozených spojencích z Francie a Anglie, podstoupili podobné riziko bez vážných důvodů? Vězte, že jsme měli vidění. Archanděl Gabriel se nám zjevil a nařídil nám, abychom opustili město, kde jsme zbaběle očekávali útok, který by nás definitivně vyhnal ze Svaté země. Říkám vám, že budeme brzy pány Jaffy a Jeruzaléma, neboť Bůh ochrání naše voje a svrhne svůj blesk, aby přispěl k osvobození svatých míst. Někteří z vás kroutí nevěřičně hlavou. Pro ně dodám: ať se pokusí o návrat do Akkonu, jestli chtějí. Víím zcela jistě, že tam nedojdou, protože Bajbars rozdělil své síly na dvě poloviny a přehradil cestu, po které jsme sem přišli. Návrat je tedy znemožněn. Vaší jedinou nadějí je porazit armádu, která nás dělí od Jaffy, a zmocnit se města. Flotila z Kypru nám bude ku pomoci. Při Ježiši, důvěřujte mi a vaše námaha bude korunována vítězstvím!“

Odpovědí mu bylo ponuré ticho.

Křižáci přemýšleli o tom, co slyšeli. Ani trochu nevěřili té historce s bleskem. Jejich předkové se už mnohokrát bili v krutých sečích a nebe jim nijak nepomohlo...

Naopak informace o obklíčení byla závažná. I kdyby nad Saracény zvítězili, potřebovali by k návratu do Akkonu řadu dní a dobře věděli, kolik nepřátelských jezdců by mohlo napadat ve dne v noci kolonu při spěšném návratu.

Po zralé úvaze našli jen jediné východisko: útek vpřed. Připluje-li

flotila – a v tomto bodě velmistr jistě nelhal, město napadené současně z moře i ze země rychle podlehne. Bude si tedy možno vydechnout pod ochranou jeho hradeb s pěti sty stílnami.

Nakonec se vojáci volky nevolky vrátili zpět ke svým útvarům a pochod k jihu pokračoval. Deset dnů po odchodu z Akkonu překročili křižáci Yarqon a z výše návrší posetého hroby, které dominuje městu, spatřili Jaffu, jejíž bílé zdi zářily ve slunci.

Několik radostných výkřiků se vydralo z vysušených hrdel, ale velice rychle utichly při spatření obrovské armády, která jim zahrazovala cestu.

Ohlášené lodi byly na místě a blokovaly vjezd do malého přístavu, to však byla jen nepatrná útěcha.

Guillaume poručil zatroubit na rohy a nařídil utábořit se na místě. Ve skutečnosti ani nemohl doufat v příznivější situaci. Návrší bude samozřejmě obklíčeno nepřáteli, ti však do vrchu nebudou moci útočit dostatečně rychle a poskytnou mu tak dostatek času, aby na ně mohl vrhnout blesk, který křižákům přislíbil.

Balisty a praky byly ihned seřazeny do kruhu a vzácná zavazadla se střelami byla uložena vedle nich. Komtuři je pozorně střežili.

Bajbars neztrácel čas.

Věděl, že letní žár rozpáluje muže oděné železem do běla.

Nechal tedy zaznít trubky a vrhl své mameluky do útoku.

Jeho oddíly se rozjely jeden po druhém a sevřely křižáky smrtícím kruhem. Nejprve zaútočila pěchota. Jezdeckto si Bajbars šetřil pro okamžik, kdy rytíři v těžkých zbrojích vyrazí dolů po svahu.

Na vrcholu kopce čekali templáři i johanité v pokleku, ukryti za svými štíty, aby se chránili proti dešti šípů, kterými lučištníci kryli útočící. Na tuto vzdálenost jim drátěné košile a štíty poskytovaly dostatečnou ochranu před vážnějším zraněním.

Až nepřátelé přijdou na dosah, nebude to už tak snadné.

Angličtí lučištníci brzy začali šířit spoušť v řadách nepřátel, kteří se k nim blížili. Mamelukové neměli ochrannou zbroj srovnatelnou s křesťanskou, chránila je pouze prilba a štít. První řady byly decimovány. To však ani trochu neochladilo zápal ostatních, kteří překročili těla padlých, připomínající požaté klasy, a pokračovali v útoku.

Guillaume de Beaujeu, strnulý jako socha, vše mlčky pozoroval. Povšiml si, že Bajbars zůstal vzadu se svou jízdou; jeho korouhve tam vytvořily zelenou skvrnu. Strnulost ho náhle opustila, obrátil se k jednomu z praků, který žertem nazvali »Ošklivá sestřenka«, a sám vložil do vaku na konci jeho ramene jednu z magických střel.

Obsluha praku pečlivě zamířila podle jeho pokynů. Velitelé všech

ostatních válečných strojů se zachovali stejně, přesně podle jeho rozkazu.

Útočníci se blížili. Již bylo možno rozeznat jejich snědé tváře, krátký vous i pohrdavý úsměšek na jejich rtech.

Pak se korouhev Baussant dvakrát sklonila. Uvolněná ramena balist vrhla do dálky svůj smrtící náklad. Okamžiky, které následovaly, připomínaly apokalypsu. Výbuchy atomových granátů způsobily v řadách mameluků pohromu. Rozervané cáry masa létaly do daleka. Prudké světlo oslepilo všechny Saracény, shromážděné od vrchu až po hradby města.

Poté se zdvihla ohromná vířící mračna prachu, která zastínila slunce. Někteří se domnívali, že i ono samo zhasne, zasaženo tímto strašlivým výbuchem.

Hromové hřmění zvukových vln se dlouho ozývalo mezi hradbami a návětrším. Připomínalo rachot tisíců bubnu.

Když křižáci zvedli hlavy, které si kryli štíty, spatřili děsivý obraz. Více než polovina nepřátelské armády zmizela. Pláň dole byla pokryta trychtýři kráterů. Muži i koně, kteří se nacházeli poblíž nich, byli zaživa spáleni na uhel vlnou žáru.

I z této dálky bylo možné tušit bílý lesk zubů kontrastující s černí zuhelnatělého masa.

Těch několik málo mužů, kteří přežili, zůstávalo ležet na zemi. Byli šokováni náhlou a nepředvídanou katastrofou.

Několik keřů dohořovalo. Hustý kouř, který se z nich valil, se šířil nízkou při zemi, jako by chtěl zakrýt tento strašlivý obraz.

Kdesi v dálce cválali koně bez jezdců.

Zavládlo mrtvé ticho.

I křižáci zůstávali bez hlesu a ptali se sami sebe, zda se jim to nezdá. Někteří se křižovali v přesvědčení, že nastává konec světa.

Pouze Guillaume si s krutým úsměvem na rtech prohlížel výsledky působení pekelného ohně, který rozpoutal. Všechno proběhlo právě tak, jak Bafomet říkal. Kdo by mu mohl vzdorovat, když vládl takovými zbraněmi?

Nyní mu náležela vláda nad světem. Bylo jen na něm, aby se rozhodl, zda chce vládnout Evropě nebo Asii.

Křižáci sestoupili po svahu s templáři v čele. Někteří nepřátelé zůstali naživu, ale šok, který utrpěli, byl příliš hrozný. Všichni se vzdávali a prosili křesťany, aby je ušetřili.

Rytíři nyní dojeli k místu zásahu. Objeli ještě kouřící krátery a dorazili k hromádám mrtvol. Muži i koně byli promíseni v nepřehledné spleti. Ze zuhelnatělých těl se šířil strašlivý zápach spáleného masa. Kostí prorážely cáry vyschlé kůže.

V této hromadě masa nebylo možné rozpoznat sultánovo tělo. Nicméně

Bajbars byl minulostí. Nikdo se už vítězným křižákům nemohl postavit.

Velmistr johanitů a vojenští velitelé byli tím pohledem zděšeni. Nikdy by nevěřili, že blesk templářů může mít podobnou sílu, a téměř litovali, že se masakru spoluúčastnili.

Než dojeli k hradbám, zmocnili se vojáci ještě mnohých zajatců, kteří ani nepomysleli na obranu. Rozmnožili jen počet svých krajanů strážných na návrší.

Ve městě nenadělaly výbuchy mnoho škod. Několik střech se zřítilo a doutnalo několik požárů, vcelku nic vážného. Jakmile se obránci trochu vzpamatovali, zjistili, že vojsko nechráněné hradbami zmizelo, ale zdi že ochránily ty, kteří se ukryli za nimi.

Saracénští velitelé Jaffy se poradili a rozhodli se pokračovat v boji v domněnání, že za silnými hradbami jsou nezranitelní.

Nechápali, co se stalo, ale doufali, že katastrofa se nebude opakovat, nebo že bude přinejmenším zmírněna městským opevněním.

K jejich škodě Guillaume tuto možnost předvídal. Na palubě jedné z lodí, které připluly z Akkonu, byl komtur Templu vybavený prakem a několika atomovými granáty.

Když poblíž mešity vybuchl první projektil, nastala strašlivá panika. Ani ti nejstatečnější nevydrželi tuto zkoušku.

Všichni uprchli do klenutých sálů, sklepů a podzemních prostor.

Když první křižáci dorazili k úpatí hradeb, mohli k nim přistavit žebříky, aniž by se jim kdokoli postavil na odpor.

Brzy byly brány rozraženy beranem a křesťanské vojsko vpadlo do Jaffy.

Pěšáci i rytíři se rozptýlili v úzkých uličkách a bez milosti zmasakrovali každého, na koho narazili. Konečně mohli ukojit svou nenávist, nahromaděnou za léta porážek, a pomstít bratry padlé u Arsúfu, u hradu Pélérin či u Antiochie. Vraždní nabylo takového rozsahu, že krev tekla stružkami jako dešťový příval. Brzy mnozí ozbrojenci začali drancovat. Vnikali do domů a zmocňovali se všeho cenného s křikem:

»Smrt všem, smrt všem, kdo jsou uvnitř!

Muži, ženy, zemřou všichni,

kdo se nepoddají nám!«

Několik mameluků se stáhlo do věží a barbakanu a ještě chvíli vzdorovalo, ale chyběla jim odvaha. Rytíři odění do železa byli v boji muže proti muži prakticky neporazitelní. Poslední obránci Jaffy, demoralizovaní smrtícím bleskem z nebes, se záhy vzdali.

Templáři a johanité brzy dorazili do přístavu. Přet'ali těžký řetěz, který ho zahrazoval, a křesťanská flotila přistála u břehu.

Byly v ní dromony⁴⁾, lodi s vesly a plachtami i galéry poháněné saracénskými otroky, určené pro přepravu koní. Připočetlo-li se pět galér zajatých v přístavu, jejichž veslaři byli ihned osvobozeni, disponoval Guillaume skutečnou eskadrou o třiceti lodích.

Když se snesl večer, zavládl ve městě klid.

Již dlouho nedosáhli křížáci tak drtivého vítězství.

Obávaný a nenáviděný sultán Bajbars byl mrtev.

Jeho armáda byla na útěku, pobita nebo v zajetí. Nikdo už nemohl bránit dobytí Svaté země. Mezi statečnými křesťanskými bojovníky zavládla nesmírná radost.

Bratři Tholonové slavili tu událost každý podle svého.

Templář Garin se zúčastnil bohoslužby, sloužené pod širým nebem oběma velmistry, a pak vyhledal Guiota a Clémenta v roztomilém domečku, který si vybrali za přístřeší.

Vyděšený tlustý měšťan je ubytoval v nejlepším pokoji, vystlaném nádhernými koberci. Rozvaleni na polštářích beze studu hltali spousty jídla, které jim předkládal hostitel a jeho tři manželky.

„Kristepane,“ klel Zrzek, „promiň, Garine, eště sem se nespamatoval. Když zahřměl ten hrom, myslel sem, na mou duši, že mi nebe spadne na hlavu. Nevěděl sem, čí sem. Vodříkal sem deset otčenášů, než sem zved hlavu!“

„To vám řeknu, měl sem z toho takle malou dušičku, vlasy se mi ježily,“ přidal se jeho bratr Clément. „Dyž to blejsklo, všechno zbělelo. Neviděl sem na krok! Až pak sem se radoval. Žádněj z těch prokletejch Saracénů nezůstal na nohou. Dokonce mi na štít spad kus masa... Rozumiš tomu, Garine? Seš učenej...“

„Stejně jako já jste slyšeli velmistrova slova,“ odpověděl templář. „Archanděl Gabriel slíbil, že udeří bleskem do vojska nevěřících; dodržel slovo. Budiž za to pochválen!“

„Možná,“ podotkl Zrzek pochybovačně. „Jenže to bysme museli zapomenout na ty šedivý koule vrhaný z praku. Vsadím se, že je to jejich práce!“

„No a? Nevěříš snad v zázraky, malověrný?“ odsekl mu Garin ostře. „Mana v poušti, nasycení zástupů, Kristus kráčející po vodách, to ti nic neříká? Nevěříš, že archanděl mohl ty koule dát našemu velmistrovi, aby vyhnal nevěřící ze Svaté země?“

---

⁴⁾ dromon - rychlá veslice

„Takhle to dopadá, dyž je někdo vzdělanej,“ protáhl dřevorubec. „Máš jistě pravdu. Jen nám Pámbu moh dát ten blesk trochu dřív. Zachránil by pěkněch pár statečnejch chlapů...“

„Bratře, cesty Páně jsou nevyzpytatelné.“

„Jo, to máš pravdu. Já se tomu nesnažím rozumět. Hlavní je, že sme všichni tady a v pohodlíčku. Koukej, vodpoledne sem ukořistil pár drobností...“

Při těch slovech vytáhl Guiot ze svého vaku skutečný pirátský poklad: zlaté mince, náhrdelníky z drahokamů, stříbrné vázy a mísy.

„Já sem si taky namastil kapsu,“ trumfoval ho Clément.

„Jesli se jednoho krásného dne vrátíme domů, budeme si moct koupit prima stateček. Jako bych ho už viděl...“

„Lotři!“ zahřměl templář. „Majetek získaný nečestným způsobem nepřináší nikdy užitek! Jaký příklad to dáváte těmto nevěřícím?“

„Voni se taky nestyděli v Antiochii a leckde jinde!“ protestovali jeho bratři dvojhlasně.

„To není důvod! Jistě, jedná se o majetek lidí padlých v bitvě a bylo by obtížné najít jeho dědice, takže pro tentokrát přimhouřím oko. Samozřejmě pod podmínkou, že z něho odevzdáte desátek Bohu.“

Podával jim s povýšeným výrazem svůj vak.

Guiot a Clément se poradili pohledem a pak se s lítostí podělili o svůj válečný poklad s templářem.

„Tak je to správné. Buďte ujištěni, že náš správce pokladu s tím naloží lépe než vy. Hned mu jdu předat jeho díl. A nezapomeňte udílet almužnu chudým!“

S těmito slovy se zahalil do svého velkého pláště a důstojně vyšel ze dveří. Saracén se mu přeuctivě klaněl, šťasten, že jeho dům chrání tak významní hosté.

Zbylí dva Tholonové utišovali svůj žal hltáním paštik a sladkostí a litovali, že víra těm pohanům zapovídá pít nějaké silnější nápoje.

Pak začali láskovat se ženami, které je obsluhovaly. Naštěstí pro ně však statečné válečnice přemohla únava a brzy usnuli spánkem spravedlivých.

III.

Guillaume de Beaujeu měl důležitější věci na práci. Velmistr a komtuři se ubytovali v guvernérově paláci, opevněné budově, v níž svedli beznadějný boj poslední obránci Jaffy.

Panoši odstranili stopy boje, zakryli krvavé skvrny koberci a pokryli zdi tapisériemi.

Pochodně vrhaly chvějivé světlo do odlehlého sálu, kde se zdržoval velmistr, ještě stále ve zbroji a bílém plášti.

Truhlice se vzácnými granáty a soškami Bafometa byly seřazeny podél zdí. Guillaume měl dobrou náladu a poprvé za dlouhá léta ho jeho věrní rytíři Marc a Erard, kteří mu sloužili, zaslechli mumlat verše, jimiž Guiot de Provins chválil ctnosti řádu:

*»Templáři jsou všude ctěni,
ač žádný z nich nemá jmění,
neb vše jim je společné.
Ctí a zdobou Sýrie
jsou ti skvělí rytíři;
do jejich řad zamíří ten,
kdo rozpoznal chuť doby,
odřekl se lidské zloby...«*

Rychle se však navrátil ke své obvyklé přisnosti a nařídil: „Bratře Erarde, tento den bude navždy slavně zapsán v análech křesťanstva. Nezapomeňme však na naše heslo a vzdejme čest tomu, komu náleží. Je třeba uctít Bafometa, díky němuž jsme dosáhli tohoto významného vítězství.“

Rytíř vzal umělecky vypracovaný klíč, který mu velmistr podával, a otevřel truhlici zdobenou alegorickými motivy se srdcem vyzařujícím paprsky světla uprostřed.

Uvnitř ležel na polštářku z černého sametu překvapivě věrný portrét bytosti, která ještě stále spočívala v hlubinách močálu v lese zvaném Grand-Orient.

S Marcovou pomocí ho velmistr uchopil a s úctou ho umístil na konzolu obklopenou vykuřovadly, z nichž stoupal vonný dým.

Guillaume pak poklekl před robotem, pokřížoval se a položil ruce na

krátké rohy, které uváděly systém do provozu. Bafometovy oči se rozzářily jako žhavé uhlíky a hluboký hlas promluvil: „Mluv, bratře, poslouchám tě. Proběhlo všechno podle tvých představ?“

„Zajistě, pane Bafomete, budiž ti za to vzdán dík. Mocné zbraně, které jsi mi svěřil, rozdrtily saracénské vojsko. Bajbars už neexistuje. Nikdy nebylo dokonalejšího vítězství!“

„Pochybovals snad o tom?“

„Ovšemže ne! Ale musím přiznat, že výsledek překonal mé nejmělejší představy.“

„Nemysli si, že máš v rukou absolutní moc. Počet mých zbraní je omezen, a aby byl zajištěn jejich optimální účinek, je třeba je vrhnout na šiky seřazené k boji. Neplýtvěj jimi proto na nějaké šarvátky. Víš, že mám dalekosáhlé plány.“

„To je mi známo, pane Bafomete, a budu jednat podle tvých rozkazů. Johanité budou nyní nuceni mne poslouchat.“

„Dobrá, bratře. Nezdržuj se v Jaffě, je zapotřebí maximálně využít strachu vyvolaného kouzelnou zbraní. Drž se přesně mého plánu a všechno bude probíhat úspěšně. Zpracoval jsem s pomocí svého počítače strategickou studii: za pár let můžeš být pánem nejrozsáhlejší říše, jaká kdy byla ovládána jediným člověkem.“

„Jen díky tobě, pane Bafomete, na to nikdy nezapomenu!“

Při těchto slovech soška pohasla.

Pokynem ruky nařídil velmistr svým rytířům, aby ji vrátili zpět do truhlice a ukryli ji tak před zvědavými zraky. Pak dal povolát svého kronikáře, templáře z Tyru.

Příští dvě hodiny Guillaume diktoval vyprávění o významných událostech tohoto slavného dne, aby bylo zachováno pro budoucnost. O půlnoci se nechal svléci a klidně spal až do svítání.

Nazítí se probudil odpočatý a plný nadšení. Vyslechl mši, s chutí se najedl a připravil se na přijetí vysokých hodnostářů, které dal svolat předchozího večera.

Velmistr johanitů přišel první. Jeho zarudlé oči svědčily o tom, že řádová kapitula zasedala celou noc, aby projednala zneklidňující problém, jímž byla všemocnost jejich rivalů.

Nicméně se tvářil přívětivě, hovořil o tom i onom, především o zřízení kostelu v nově získaném městě. Bez obtíží obdržel pro jednoho z johanitů hodnost patriarchy. Silně ho to udivilo, ale jako zkušený diplomat na sobě nedal nic znát.

Posléze vstoupili Otto de Granson a Jean de Grailly. Těkávy pohled a neohebný jazyk dosvědčovaly, že minulou noc strávili bohatýrskou pitkou.

Guillaume bez váhání zamířil k jádru věci.

„Bratři johanité a urození pánové, mohli jste se přesvědčit, že jsem nelhal. Blesk, který jsem vrhl, nás navždy zbavil proklatého Bajbarse; jen málo pohanských sultánů mělo tak bohatý doprovod na cestě do říše Satanovy.“

„To je pravda,“ zvolal Otto de Granson. „Kníže temnot bude mít problémy s takovým náfaem.“

„Nikdo se teď už neodvážá postavit našemu vojsku. Svatá země nám padne do rukou bez jediné rány. Jeruzalém bude znovu křesťanským. Král Karel brzy připluje přes moře, aby se ujal svého trůnu. Hrabata a baroni získají zpět svá stará léna. Kláštery, domy a pevnosti našich řádů se vrátí do rukou svých původních majitelů. Musíme dbát na to, aby byly opraveny všechny poškozené pevnosti až po Crac de Moab při Asfaltovém jezeře⁵⁾ a Ailu na Rudém moři. Ale zakázal jsem obsazovat jiná území než ta, která připadla Jeruzalémskému království podle jaffské smlouvy. Mohu počítat s vaším souhlasem, pánové?“

„Ovšem,“ ujistil ho velmistr johanitů. „Z tvých úst hovoří spravedlnost sama. Jedna věc mne však naplňuje smutkem: mluvíš, jako by se templáři neměli podílet na naší největší radosti, na obsazení Betléma a svatého Jeruzaléma. Jistě se mýlím...“

„Nikterak, milý bratře. Věnoval jsem sice celá léta svého života, abych mohl poznat posvátnou jeskyni a Olivetskou horu, avšak archanděl Gabriel mne znovu navštívil a nařídil mi, abych toto nejvyšší potěšení přenechal tobě.“

„Jakže, templáři nás nechají bojovat samotné, abychom znovu dobyli Svatou zemi?“

„Bohužel ano, drahý bratře. Konečně, kdo by byl schopen odolat statečným rytířům svatého Jana a udatným francouzským a anglickým válečníkům?“

„To nás velmi překvapuje. Zanecháš nám tu alespoň některé ze svých zbraní?“

„Proč, příteli? Postačí, když s sebou vezmeš praky a truhlice naplněné šedými kameny. Všichni si budou myslet, že rovněž vládneš bleskem Božím, a nikdo se ti neodvážá vzdorovat.“

„Tento názor nesdílím.“

„Máš strach z nevěřících, Jeane de Villiers?“

„Ovšemže ne. Jen se mi ta věc zdá být poněkud riskantní s ohledem na naše možnosti. Co vy si o tom myslíte, Jeane de Grailly?“

---

⁵⁾ Asfaltové jezero - Mrtvé moře

Francouzský rytíř si zamyšleně mnul bradu.

„Na mou věru, souhlasím s Guillaumem. Ti psi dostali takový výprask, že se hned tak nevzpamatují. S posilami, které přijdou, nám nebude zatěžko obsadit Svatou zemi. Ale přesto bych chtěl znát důvody, které vedou templáře k tomu, aby nás opustili na tak dobré cestě.“

„Vede nás jen spravedlnost. Slyšte, co mi nařídil archanděl ukrytý v oblaku světla: »Splnil jsi první část úkolu, který ti byl svěřen. Nyní johanité a křesťanští rytíři dokončí osvobození Svaté země. Tobě ještě zbývá vštípit pravou víru obyvatelům rozlehlých krajín, které se rozkládají za Jeruzalémským královstvím. Nesčíslné množství lidských bytostí nyní úpí pod jhem Mongolů. Osvobodíš je a obrátíš je na víru. Templáři se proto musí nalodit na palubu galér, které připluly do Jaffy, a odplout do Alexandretty, kde vystoupí na břeh. Odtud potáhnou přes knížectví antiochijské a hrabství edesské do mongolského chanátu v Persii, kde vládne Abaka, syn Hülegüův. Jakmile budou zbraně tohoto divokého chána⁶⁾ zničeny, nařizuji ti zaútočit na chanát Kajduův, který se rozkládá na jih od Bajkalského jezera. I když můžeš vládnout bleskem, budeš muset svádět těžké boje. Musíš donutit mocného vládce Kublaje, který utiskuje říši Cathay⁷⁾, aby se ti vzdal na milost a nemilost. Až to vykonáš a pravá víra bude rozšířena od břehu Sýrie až po břehy Cathaye, budeš se moci těšit zaslouženému odpočinku. Ale nezdržuj se na své cestě, sic na tebe padne kletba nebes...« Tak zněl archandělův příkaz.

Musím ho uposlechnout, proto templáři vše opustí a odejdou splnit poslání, které jim svěřil Bůh.“

„Tvé zprávy nás ohromují, bratře!“ zvolal velmistr johanitů. „Žasnu! Chcete dobýt tak mocnou říši s tak slabými silami?“

„Víra hory přenáší! Mám zbraně až dosud neznámé síly. Mongolští chánové se nebudou moci chránit před bleskem, který mi nebe svěřilo, a stihne je osud Bajbarsův. Zpráva o našich skvělých úspěších se rozšíří po křesťanských královstvích a všichni rytíři budou pokládat za čest připojit se k nám.“

„Již nyní žádám pro sebe a své rytíře svolení, abych se mohl bít po vašem boku!“ zvolal nadšeně Jean de Grailly. „Vzhůru na nevěřící, nechť

---

⁶⁾ chán - původně vládce kmene nebo rodu. Když některý chán dokázal sjednotit více mongolských kmenů, získal titul velkého chána, chakána nebo kagana. Džingischán a jeho potomci, jako byli Abaka, Kajdu nebo Kublaj, nepokládali za nutné zdůrazňovat své oficiální tituly v běžném životě a spokojovali se s titulem chán. Abakův oficiální titul byl Ilchán.

⁷⁾ Cathay - Čína

pravá víra zvítězí!“

„Chci jít také, nemáte-li nyc proty tomu!“ vykřikl Otto de Granson.

„Cením si vaší nabídky a přijímám ji,“ ujistil je velmistr templářů. „Budeme jistě muset tvrdě bojovat s malými skupinkami nepřátelských válečníků. V tom případě nepřichází v úvahu, abychom plýtvali nebeským bleskem. Kopí a meče budou mít ještě dost příležitosti k tomu, aby sehrály svou roli...“

„Tak velké plány mne děsí,“ opáčil Jean de Villiers. „Pacifikace Svaté země silami, které mám k dispozici, nebude snadná. Jistě pochopíte, že moji bratři se k vám nemohou připojit. Nicméně bych byl rád informován o průběhu tažení. Souhlasili byste, aby vás doprovázel můj maršálek Mathieu de Clermont?“

„Zajisté. Budete tak mít věrné zprávy o postupu naší armády. Musíme se však jasně dohodnout: johanité budou pouhými pozorovateli, kteří se v žádném případě nebudou plést do mých záležitostí.“

„Právě tak jsem to myslel,“ poznamenal velmistr johanitů dotčeně. „Na oplátku samozřejmě budu já řídit všechna vojska ve Svaté zemi a naše bývalé pevnosti se navrátí do našeho plného vlastnictví.“

„Jako by se to již stalo. Nikdy neruším dané slovo. Vezměte pouze na vědomí, že johanité musí uposlechnout světské panovníky ve věcech, které spadají pod jejich jurisdikci. Král jeruzalémský, hrabě antiochijský a kníže tripolský musí znovu nabýt všech výsad, kterým se těšili.“

„Mé slovo na to...“

„V tom případě, pánové, jsme dohodnuti. Nazítří se templáři nalodí a flotila je dopraví do knížectví antiochijského. Je třeba kout železo, dokud je žhavé. Vsaďme se, že naši poslové vám zakrátko donesou velké noviny! Bratři a urození pánové, nechť vás ochraňuje Bůh!“

Hodnostáři se pokřičovali, pozdravili Guillauma de Beaujeu a vrátili se do svých příbytků.

Nazítří za svítání zvuk rohu a bubnu probudil křížáky, kteří se v pořádku odebrali do přístavu. I tentokrát projevovali překvapení, protože se domnívali, že budou pokračovat v tažení po souši a zaútočí na Jeruzalém.

Diskutovalo se tedy živě a takzvaní dobře informovaní lidé předpokládali, že Guillaume bude chtít smazat vzpomínku na neúspěch páté křížové výpravy a vrhne je proti Damiettě. Hanba, že francouzský král Ludvík IX. byl zajat Mansúrem, by tak byla zapomenuta.

Tato myšlenka však byla brzy opuštěna, neboť lodí, galéry i dromony zamířily krátce po vyplutí k severu.

Po celou plavbu měl Guillaume čas přemýšlet, jakým způsobem bude řídit tuto rozsáhlou operaci, nejodvážnější v historii křížáckých tažení.

Síla Mongolů byla známa. Jeho předchůdci i on sám s nimi měli kontakty v dobách, kdy Saraceni považovali Franky i Mongoly za stejně nebezpečné protivníky. Ludvík IX. doufal v mongolské spojení, aby mohl napadnout egyptského sultána na dvou frontách. Bohužel koordinace operací se ukázala jako příliš obtížná a francouzský král, který se vrhl do útoku sám, zakusil hořkost porážky. Také Bajbars byl mongolského původu.

V roce 1244 připravila jeho vojska těžkou porážku templářům a johanitům. Tři stovky templářů nalezly v bitvě smrt. Mongolové tedy byli udatní nepřátelé, které nebylo možno brát na lehkou váhu.

Velmistr a maršálek se okamžitě shodli v jednom bodě: dokud bude křižácké vojsko pohromadě, jeho nepřátelé proti němu nic nezmožou. Jakékoliv větší seskupení Mongolů bude zničeno Bafometovými zbraněmi. Naopak drobné útoky rychlých a nesmírně pohyblivých jezdců, které měl k dispozici Abaka, budou velmi nebezpečné, zejména cestou. S rostoucí vzdáleností se bude rovněž ztěžovat spojení se zázemím, je proto třeba žít co nejvíce z místních zdrojů, zmocňovat se pokud možno nepoškozených měst a bleskově postupovat kupředu. Z tohoto hlediska bude také životně důležité zajistit rychlé spojení mezi různými částmi armády i s posilami, které budou přicházet od břehu Středozemního moře.

Guillaume a jeho věrný Pierre de Severy se tak zcela přirozenou cestou dostali k rozhovoru o Bafometových soškách, které umožňovaly přijímat na dálku, z močálu poblíž Troyes, příkazy této podivné bytosti.

„Upřímně věřím, že se našemu řádu podaří dobýt rozsáhlou říši díky zbraním, které nám dal Bafomet,“ prohlásil velmistr.

„Je tedy na místě, abychom projevíli uspokojení. Ten mimozemšťan se konečně rozhodl, že nám pomůže i jinak, ne jenom hroudami zlata. Naše bohatství nám pomohlo založit ve všech křesťanských zemích vzkvétající komendy, které nám umožnily získat významný vliv. Přesto se ale pořád sám sebe ptám: neklame nás ten tvor, který se nám zdá být vydán na milost a nemilost? Co by se stalo, kdybychom se rozhodli, že už ho dál nebudeme živit?“

„Už mne to také napadlo. Pořád se ptám, proč ten cizinec, vyhnaný daleko od svých, tak benevolentně souhlasí, že nám bude pomáhat jen za nepatrnou náhradu v podobě potravin...“

„Podle tradice z dob, kdy ctihodný zakladatel našeho řádu potkal poprvé Bafometa, byla loď, která ho přivezla z bezedného nebeského prostoru, vážně poškozena. Přístroje, které mu umožňovaly vyrábět potravu, se rozbily. Naše dary mu umožňují přežít a pokusit se o opravu lodi, o tom není pochyb.“

„Jistě, ale co se stane, jestli jeho krajané zachytí jeho poselství? Zavali nás! Nemůžeme ani pomýšlet na odpor proti tak hrozným zbraním, jako jsou ty jejich.“

„Ovšem, můj statečný Pierre, stále na to myslím. Jsme proti Bafometovi stejně bezmocní jako dítě proti rytíři ve zbroji.

Kdybychom s ním přestali spolupracovat, jeho pomsta by byla strašná!“

„Měli bychom se alespoň o něco pokusit. Nemůžeme zůstat vydáni na milost a nemilost bytosti, která je nám zcela cizí.“

„Máš pravdu. Musíme za každou cenu odkrýt postupy jeho alchymie, abychom si mohli sami vyrobit střely, jejichž tajemství nám odmítá prozradit. Už jsem něco naznačil našemu kaplanovi.

Viš, že bratr Joubert má velké alchymistické znalosti. Nechám ho zavolat.“

Za okamžik templář přišel. Byl to malý snědý mužík, který nikdy nedosáhl hodnosti rytíře, neboť jeho nešikovnost v zacházení se zbraněmi byla příslovečná. Jasný a pronikavý duch však z něho naopak udělal moudrého a vítaného Guillaumova rádce.

„Bratře Jouberte, nechal jsem tě přivést, abys pro mne provedl jistou operaci, která si bude vyžadovat soustředění veškeré tvé inteligence.“

„Mluvte, ctihodný mistře, jsem vám zcela k službám.“

„Jsi stejně jako my zasvěcen do našich tajemství a víš o existenci sošek zvaných Bafomet. Je ti známo, že nám umožňují rozmlouvat se skutečným Bafometem i na značnou vzdálenost. Jak dokážeš vysvětlit tuto záhadnou moc?“

Kaplan chvíli uvažoval.

„Prohlížel jsem si ty sošky velmi pozorně. Jejich skořepina skrývá velmi jemný a složitý přístroj. Nemohl jsem ho detailně prostudovat, protože jste mi nedovolil, abych ve svém zkoumání pokračoval. I tak jsem však učinil zajímavý objev.“

„Mluv, příteli, budeš bohatě odměněn, podaří-li se ti jednoho dne osvětlit způsob, jímž fungují tyto tajuplné sošky.“

„Bafometova slova k nám bezpochyby přicházejí vzduchem; jestliže sošku zakryjeme pancířem, slova postupně tichnou a zmlknou zcela, nasadíme-li na něj uzavřenou přilbu. Železo je tedy nepřekročitelnou překážkou pro poselství, která k nám přicházejí z močálu v Grand-Orient.“

„To je sice zajímavé,“ podotkl maršálek, „ale co z toho můžeme vyvodit?“

„Prozatím nic. Ale zapamatujte si nicméně, že vysoká kovová ohrada kolem močálu by Bafometovi zabránila rozmlouvat s kýmkoli.“

„A tím i s jeho krajaný!“ zvolal velmistr. „To je přece objev! Je to

všechno?“

„Zdaleka ne. Rovněž jsem si povšiml, že slyšíme slova mnohem lépe, když pod přístroje uzavřené v sošce položíme meč.

Z toho jsem usoudil, že kov soustřeďuje rozptýlené poselství, které k nám přichází vzduchem.“

„To je velmi zajímavé, bratře Jouberte. Pokračuj, prosím...“

„Napadlo mne, že síla, která umožňuje přístroji fungovat, vychází z těžké schránky zalité olovem. Jistě obsahuje nějakou nám neznámou substanci. Abych jí přišel na kloub, musil bych ji pečlivěji prostudovat.“

„Dovoluji ti to. Musíme ta kouzla za každou cenu poznat a pokusit se sami vyrobit podobný přístroj.“

„Pro všechny případy mi už jeden turkopol, zkušený v obrábění mědi, zhotovil věrné kopie všech součástí z tohoto kovu, které jsou uvnitř sošky. Pokud se mi podaří objevit tajemství schránky, mohu se pokusit sestavit jeden nebo více takových přístrojů, pokud si budete přát. V každém případě se jedná o zvlášť složitou alchymii.“

„Jsi prý zasvěcen do tajemství této vědy.“

„Ano, hodně jsem se o ní dověděl v Montpellieru. Měl jsem možnost dlouze rozprávět s Arnaldem z Villanovy a mistrem Albertem. Všichni se domnívají, že kovy jsou utvořeny z jednotné základní hmoty, nazývané minerální sperma. S její pomocí je možno vytvořit strukturu libovolného kovu...“

„Je to něco jako kámen mudrců?“

„Přesně tak. Nicméně výsledky zatím nejsou zcela přesvědčivé. Za pobytu v Sýrii jsem se naopak setkal s jedním saracénským lékařem, který studoval práce Araba Džebera, který žil v 8. století. Jeho vyprávění mne nadchlo...“

„Pokračuj, visíme ti na rtech...“

„Podle něho se kdysi nedaleko Alexandretty zřítíl meteor. Jeho trosky se hluboko zabořily do písku a bylo obtížné je vykopat. Po dlouhé a namáhavé práci otroci konečně vyprostili cosi, co připomínalo loď zhotovenou z kovu, silně poničenou nárazem a žárem.“

„Mohli by to být krajané našeho Bafometa?“ zvolal velmistr.

„Je to pravděpodobné. Neměli tolik štěstí jako on a jejich těla byla zohavena k nepoznání. Všichni si mysleli, že se jedná o ďábelský stroj a od vraku utekli. Onen arabský učenec však pokračoval v hledání a našel kouzelnou skříňku, která měla moc transmutovat prvky, které do ní byly vloženy. Jsem přesvědčen, že ten Arab velice dobře pochopil význam svého objevu a že podivný přístroj velmi dobře ukryl...“

„Proč ses ho nepokusil zmocnit?“

„Prostě proto, že lékař mi sdělil, že přístroj ztratil velmi rychle svou moc. Ale když o tom přemýšlím, jsem přesvědčen, že by bylo možné uvést ho znovu do chodu, kdybychom k němu připojili schránku, díky níž mluví soška našeho Bafometa.“

„Skvělé! Blahopřeji, bratře Jouberte, jsi předurčen k nejvyšším důstojenstvím řádu. Jak se jmenuje ten Saracén?“

„Džafar... Jestli se nemýlím,“ pokračoval kaplan skromně, „všechny naše problémy by tím byly vyřešeny, protože pomocí toho přístroje by bylo možné vyrobit neznámé kovy, které nám chybí.“

Budeme pak mít skříňky vyrábějící sílu, která nám umožní rozmlouvat mezi sebou na velké vzdálenosti, a možná, kdo ví, přijdu i na to, jak zhotovit ty koule, které v sobě mají oheň.“

„Chci tu skříňku mudrců za každou cenu!“ zvolal Guillaume de Beaujeu.

„Pomůže nám vyřešit všechny naše problémy a budeme konečně svobodní!“

„Řeč bratra Jouberta byla nanejvýš zajímavá,“ podotkl maršálek. „Nicméně jsou to jen slova, nic nedokazuje, že se ten Arab jen nechlubil. Znáš ty psy dobře, vždycky se tváří jako velice zkušený v tajuplných vědách, avšak Bajbarsův poklad jistě nepocházel z jejich křivulí.“

Ve skutečnosti Pierre de Sevry na kaplana žárlil a tvrdil, že dobrý meč je užitečnější než všechna věda světa. Současné události ovšem jeho tvrzení vyvracely. Snažil se vypudit nebezpečného konkurenta a neviděl rád, že se bratr Joubert stává tak významným.

Velmistr dobře věděl o jejich skrytém sporu a suše maršálka odeslal do patřičných mezí.

„Nikterak nesdílím tento názor. Bratr Joubert nemluví nerozvážně. Ten přístroj jistě existuje, nařizují proto plout směrem k Alexandrettě. Tam se musíme zmocnit onoho Džafara a přinutit ho, aby nám řekl, kde ukrývá ten poklad. Činím tě za to osobně zodpovědným, Pierre de Sevry. Našemu kaplanovi pak musíme všemožně vyjít vstříc a usnadnit mu pokračování jeho skvělých výzkumů za těch nejlepších podmínek. Nyní však potřebuji chvíli přemýšlet. Jděte tedy a ochraňuj vás Bůh...“

Když osaměl, opřel se Guillaume de Beaujeu o okno kabiny, kterou obýval na admirálské lodi. Byla noc a na nebi zářily nesčetné hvězdy.

Velmistr uvažoval o tom, co mu řekl Bafomet. Mluvil-li pravdu, žily v hloubi vesmíru nesčetné národy na planetách podobných Zemi. Ta nebyla ničím jiným než velkou koulí, kroužící kolem Slunce. Podivná koncepce byla v protikladu se všemi dosavadními tvrzeními. Většina lidí se samozřejmě domnívala, že Země je plochá deska lemovaná oceány, pod níž

je neuvěřitelná propast. Naproti tomu, kdyby Země byla kulatá, bylo by možno plout na západ nebo na východ a navrátit se zpět do výchozího bodu. Říše Cathay, ležící na hranici známého světa, by vlastně byla na poloviční cestě do Francie. Hypotézu si bude možno snadno ověřit, jakmile mu ta říše bude patřit: bude jen třeba vystrojit lodi a vyslat je do Žlutého moře, aby se pokusily doplout do Francie nebo do Portugalska. Všechny ty věci překračují lidské chápání a jsou-li pravdivé, není lidstvo ničím jiným než jednou rasou z mnoha. Co znamená pozemská říše vedle těch, které existují ve vesmíru? Jaké podivné bytosti uzavírají rozsáhlá mezihvězdná spojení? Jaké cíle sledují? Hrozí Zemi invaze? Aby jí bylo možno čelit, bylo by zapotřebí mít zbraně stejně mocné, jaké mají ta stvoření z temnot, a lodi schopné cestovat mezi hvězdami. Závěr se nabízel sám: templáři mají svaté poslání zachránit lidstvo, protože pouze oni znají tato obávaná tajemství. Napříště tedy bude důležité, aby vědci všech národností mohli svobodně bádát. Musí být stanovena přísná pravidla, aby jejich životy byly v obsazovaných zemích chráněny, a to zvláště v říši Cathay, která je podle zpráv velmi pokročilá v mnoha oblastech. Zvláště vhodným mužem pro takové poslání by byl jistý Benátčan jménem Marco Polo, který od roku 1271 v říši Cathay pobývá. Jeho znalost místních národu a jejich civilizace by byla nesmírně užitečná pro vytvoření příští univerzity, která by shromáždila vědce všech národností pod ochranou templářů. V současnosti všechno záviselo na bratru Joubertovi. Ten mnich byl nesmírně inteligentní a nadaný, neměl ve zvyku říkat neuvážená slova, ať si o tom Severy myslel cokoli.

Řekl-li, že existuje skříňka se zázračnou schopností transmutace, znamená to, že o její existenci nepochyboval a možná ji dokonce viděl v činnosti...

Guillaume se cítil unaven. Jen málo mužů před ním neslo takovou tíži zodpovědnosti.

Zdaří-li se jeho plány, lidstvo bude sjednoceno a přestane vést vzájemné války. Vědci všech národností budou společně pracovat pro jeho blaho a proto, aby ho ochránili před eventuálním útokem mimozemšťanů.

Povznášející perspektiva... Nikdo by nevěřil, že velmistr templářů tak nejedná jen pro blaho svých druhů a pro slávu Pána.

Guillaume poklekl na klekátko a šeptal: „*Non nobis, Domine, non nobis, sed Nomini Tuo da gloriam...*“ Pak dodal: „*et pacem hominibus bonae voluntatis...*“⁸⁾

---

⁸⁾ Ne nám, Pane, ne nám, ale jménu Tvému Tvou slávu... ...a mír lidem dobré vůle...

IV.

Flotila připlula do přístavu beze ztrát, pouze několik nepřátelských galér ji sledovalo z bezpečné vzdálenosti. Zpráva o novém vítězství templářů se samozřejmě donesla i k uším mameluků, kteří ovládali antiochijské knížectví. Překvapivá síla nové zbraně, které bylo použito u Jaffy, dělala mongolským chánům a sultánům těžkou hlavu. Každý se ptal, proti komu bude namířen příští útok.

I mezi křižáky nastalo velké překvapení, když zjistili, že velmistr tajně změnil své plány. Místo aby zakotvili před Alexandrettou, jak předpokládali, byly útočné jednotky vyloďeny v ústí Orontu, v malém přístavu Saint-Siméon. Všichni si mysleli, že zamíří přímo na Antiochii.

Guillaume chtěl takto ušetřit Alexandrettu, kde měl pobývat slavný Džafar. Příjezd templářské flotily by totiž snadno vyvolal v malém městečku paniku a obyvatelé by uprchli i se svými poklady. To by znamenalo dát sbohem vzácné skříňce!

Zvláštní připomínkou minulosti byla skutečnost, že právě zde, v ústí Orontu, kdysi přistálo janovské loďstvo, přivážející posily vůdcům první křížové výpravy.

Zatímco se vykládaly potraviny, sestavil velmistr elitní jednotku, bohatě vybavenou náhradními koňmi, ručními praky a několika atomovými granáty. Jeho senešal, druhý nejvyšší velitel výpravy, se osobně ujal jejího velení a zamířil okamžitě k Alexandrettě, aniž by čekal, až se shromáždí celá armáda.

Dnem i nocí se jezdci ubírali k severu. Byl mezi nimi bratr Joubert i bratři Tholonové, kteří ani tentokrát nechápali, o co se jedná.

Dojeli k hradbám, kde je nikdo nečekal. Jediný granát stačil k rozražení hlavní brány a templáři se vřítili do města k velkému překvapení jeho obyvatel.

Útok byl tak náhlý, že nikdo nestačil utéci, i když všichni měli připravená zavazadla a velbloudy, k záchraně by jim bylo stačilo několik hodin.

Ihned do všech ulic vyrazily hlídky, aby hledaly Džafara. Ke každé byl přidělen jeden turkopol jako tlumočník a byly seznámeny s podrobným popisem hledaného.

Vojáci by samozřejmě po dlouhé jízdě tryskem byli spíše uvítali zasloužený odpočinek a nijak se svým názorem netajili.

„Zatracenej psí život,“ klel Zrzek Guiot, „mám zadek na cucky po tý bláznivý jízdě. Musí velmistr tak stát vo toho prokletýho Džabara?“

„Džafara,“ opravil ho bratr templář. „Ten nevěřící jistě zná nějaké důležité tajemství, protože ho máme dostat živého.“

„Co tak asi může vědět? Má něco společnýho s tím bleskem, co zlikvidoval Bajbarse?“ vložil se do hovoru Clément.

„To bych se divil. Kdyby nevěřící odhalili toto obávané tajemství, jistě by ho využili proti nám.“

V tu chvíli se hlídka, jejíž součástí tři bratři byli, zastavila v ústí úzké temné uličky.

„A sme tu,“ konstatoval Zrzek. „Kde začneme?“

„Nejprve projdeme domy na pravé straně. Panoši, hlídejte oba konce uličky, aby nikdo nemohl utéci. Ty, Arsufe, pojd' s námi.“

Turkopol se postavil za templáře, který zabušil na první dveře. Po několika vteřinách čekání se objevila vyděšená tvář Saracéna. Tlumočník ho začal vyslýchat; ptal se ho, jestli ví, kde bydlí slavný lékař jménem Džafar, a překládal jeho odpovědi.

Vyslýchaný se třásl jako osika, ale byl velice zdrženlivý.

To jméno mu něco říkalo, slyšel mluvit o nějakém učenci, který by odpovídal tomuto popisu, ale nemá tušení, kde by mohl bydlet.

Ostatně on, skromný řemeslník, jen málokdy přicházel do styku s mocnými tohoto světa.

Netrpělivý Garin napolo tasil svůj meč. To poněkud povzbudilo paměť vyslýchaného.

„Můj soused Ghazi vám jistě bude moci dát odpověď, vznešení pánové,“ ujišťoval. „Byl sluhou našeho emíra – ať Alláh prokleje toho zbabělce, který ukončil jeho život! – a zná všechny učence ve městě.“

Tři bratři tedy šli zaklepat na bránu označeného domu. Tentokrát přišel otevřít sluha a dovedl je ke svému pánovi do pokoje vyzdobeného bohatými koberci. Vzdělanec se probíral ve svtcích koránu a při spatření křesťanů neprojevoval ani strach, ani slabost.

Hned na první otázku odpověděl, že zná velice dobře Džafara, renomovaného lékaře, který má zázračné léky proti řadě nemocí. Bydlí docela blízko, na druhém konci uličky.

Garin mu zdvořile poděkoval a Tholonové zamířili do označeného domu. Měděné klepadlo představující hada, který požírá svůj vlastní ocas, je trochu překvapilo, ale vnitřek domu byl ještě podivnější.

Džafarovo doupě, rozlehlá cela s vybílenými zdmi, skrývalo množství ochočených zvířat, baňky a křivule, ohniště, kde se na žhavém uhlí hřály tyglíky naplněné substancemi, které šířily omamné páry. Úzká okénka

vedla na zahradu plnou léčivých bylin.

„Určitě je to čaroděj,“ huhlal Guiot a znechuceně krčil nos.

Muž dosud mladý, avšak se zády ohnutými roky výzkumu, se skláněl nad keramickou nádobkou, v níž rychle míchal zelenavou směs. Nenechal se ve své činnosti nijak rušit příchodem franských válečníků, ale bez problémů přiznal, že je Džafar. Při tomto sdělení se tři bratři široce usmáli. Garin se ho zeptal, jestli stále ještě vlastní skříňku nalezenou v poušti. Saracén přikývl, dal znamení pomocníkovi, aby hlídal jeho lektvar, a zamířil k truhlici zdobené alegorickými motivy. Stlačil ústřední ozdobu, salamandra chrlícího oheň, a víko se nadzvedlo. Objevil se rovnoběžnostěn z modravě stříbrného kovu.

„Toto je ten zázrak z vesmíru,“ oznámil stručně učenec.

„Bohužel ztratil svou kouzelnou moc, takže vám ho dám bez lítosti.“

Templář hned předal vzácný předmět panošům, aby ho odnesli, a pak požádal lékaře, aby ho následoval, protože velmistr ho chce pocítit soukromým rozhovorem.

Arab se nezdál být obzvlášť nadšen tímto pozváním, ale neprotestoval. Pouze požádal, aby směl dát instrukce svému pomocníkovi, jak dokončit započatý pokus. Garin mu to ochotně dovolil, avšak neopouštěl ho ani na krok, aby předešel jakékoli škodlivé činnosti z jeho strany.

Téhož večera, kdy byla Alexandretta dobyta náhlým přepadením, přistál Guillaume de Beaujeu doprovázený částí flotily v jejím přístavu. Od prvního okamžiku se zajímal o výsledek pátrání a byl navýsost spokojen, když se dověděl, že Džafar i vzácná skříňka byli nalezeni.

Ihned se odebral do emírova paláce, kam byl zajatec doveden.

Bratři Tholonové ho očekávali, hrdi na to, že splnili úkol.

Velmistr jim všele poděkoval a za odměnu rozhodl, aby od nynějška všichni tři byli v jeho službách. Pokaždé, když bude třeba vykonat nějaký delikátní úkol, obrátí se na ně.

Poté se s nimi rozloučil a pokračoval ve výslechu Džafara. Bratr Joubert byl přítomen a sloužil jako tlumočník, pokud jeho nadřízenému nebylo nějaké slovo jasné či mu chybělo.

„Ty jsi lékař Džafar?“

„Ano, ctihodný mistře.“

„Pověz mi otevřeně, za jakých okolností jsi našel tuto skříňku a jak jsi využil její magické schopnosti.“

„Je to dost starý příběh. Před pěti lety jsem pozoroval souhvězdí zvířetníku a spatřil jsem na nebi ohnivou stopu. Zdálo se mi, že předmět, který ji zanechal, spadl nedaleko odtud, v poušti. Nazítří jsem se vyptával strážní na místo jeho dopadu a strážní mne dovedli nedaleko za město,

směrem k západu.“

„Byl jsi tedy první, kdo dorazil na místo?“

„Ne, stráže se k němu snažily přiblížit již předtím, ale písek byl tak horký, že si je nemohly prohlédnout.“

„Pokud si vzpomínám, takhle jsi mi to původně neříkal,“ zakročil kaplan. „Když jsem tě potkal, tvrdils, že jsi přišel na místo až později...“

„Možná vám trochu selhává paměť, vznešený příteli. Byl jsem na tom místě několikrát, podle rozkazu našeho emíra jsem řídil pátrání.“

„To není podstatné,“ přerušil ho Guillaume netrpělivě, „raději mi pověz, co jsi zpozoroval.“

„Dobrá. Jakmile teplota klesla, otroci vyprostili předmět spadlý z nebe. Vzpomínám si, že bylo nutné je zbičovat, protože si do jednoho mysleli, že se jedná o výtvar d'ábla. Já jsem očekával nález kamene bohatého na železo, jaké občas z nebe padají.“

Nebyl jsem tedy příliš překvapen, když jsem spatřil povrch v barvě rzi, jakmile byly odstraněny první vrstvy písku. Ale jak se jáma zvětšovala, zjistil jsem svůj omyl. Jednalo se o dlouhý válec zakončený kuželovitou hlavicí, jehož tvar rozhodně nemohl být výsledkem náhody.“

„Jak ses dostal dovnitř?“

„To vám hned řeknu. Nárazem loď – neboť se skutečně jednalo o dopravní prostředek spadlý z nebe – pukla na svém užším konci. Musel jsem dobrou hodinu čekat, než jsem mohl vstoupit dovnitř. Vanuly z ní zhoubné páry a uvnitř byl stále ještě příliš velký žár.“

Na přídí nezůstalo nic, co by se dalo identifikovat, všechno bylo rozmačkáno na placku. Nicméně jsem tam zpozoroval stopy cáru masa, patrně zbytky pilota tohoto stroje. V zadní části byla podobná změť. Štiplavý kouř mě škrábal v krku a má pochodeň špatně hořela. Přesto jsem rozpoznal zbytky živých bytostí.

Leželi v dlouhých průsvitných válcích. Popruhy, které je držely, se přetrhly a oni se roztřístili o stěny. Většina předmětů byla rovněž odervána od svých úchytek; tvořily jen beztvarou masu. Toho dne jsem ve svých výzkumech nepokračoval, poněvadž jsem se v té ponuré schráně dusil.“

„Ale později ses tam vrátil?“ otázal se velmistr.

„Ovšem. Moji přátelé mne od toho chtěli odradit a možná neměli nepravdu, protože celý následující měsíc jsem byl stížen nevysvětlitelným pocitem únavy, proti kterému nepomáhal žádný lék...“

„A tehdy jsi objevil tu skříňku!“ přerušil ho netrpělivě bratr Joubert.

„Ne, až při čtvrté návštěvě, kdy už trosky byly odstraněny. Byl to jediný neporušený mechanismus. Byl uložen v truhlici připevněné k podlaze a obklopen pružnou bílou hmotou, která ho chránila. Dal jsem ho stranou,

protože mi nebylo jasné, k čemu slouží. Celý týden jsem pokračoval v hledání a zakresloval jsem si nejméně poškozená místa...“

„Máš ještě své náčrtky?“ skočil mu do řeči Guillaume.

„Jistě, mám je doma. Pečlivě jsem je obkreslil na pergamen, ale nepodařilo se mi odhalit, co to bylo.“

„Vraťme se k té skřínce.“

„Když jsem skončil práci na palubě lodi, dal jsem skříňku stranou, abych ji mohl prostudovat, až si odpočinu. Nabyl jsem jistoty, že se skutečně jednalo o loď přicházející z nekonečného prostoru, kde září hvězdy. Těla členů posádky se bohužel rozkládala tak rychle, že jsem je nemohl prostudovat. Opustil jsem tedy vrak, z něž jsem už nemohl nic získat. Pokryli ho znovu pískem a emír to místo proklel. Byla to nadbytečná opatrnost, nikdo se tam stejně nechtěl ani přiblížit. Musel jsem dlouho přemýšlet, než jsem určil, k čemu sloužil přístroj uschovaný v truhle. Záhadné rytiny na kovové destičce mi pomohly.

Přístroj měl dvě části o něco větší než lidská hlava. Můj první pokus spočíval v tom, že jsem položil kousek ambry do pravé přihrádky a stiskl jsem červený knoflík. Slyšel jsem jakési bzučení. Po chvíli se dvířka sama otevřela a k svému překvapení jsem spatřil v levé části kus ambry zcela shodný s původním.

Rozbor i zvážení můj první dojem potvrdily: přístroj vyrobil přesnou kopii původního kusu.“

„Udivující! Téměř neuvěřitelné!“ zvolal velmistr. „Můžeš nám dokázat svá tvrzení?“

„Jisté. Později jsem pokus mnohokrát opakoval s nejrůznějšími substancemi přirozenými i umělými. Ať jsem vložil dovnitř písek nebo diamant, vždy jsem došel k témuž výsledku, který se mohl opakovat, kolikrát jsem si přál. Tyto výrobky, produkty alchymie, jsou uloženy v mé laboratoři.“

„Podíváme se na ně později,“ podotkl zamyšleně bratr Joubert. „Zdá se tedy, že činnost toho přístroje se nijak nepodobá působení kamene mudrců, který přeměňuje kovy ve zlato. Jeho působení je daleko širší, protože v sobě obsahuje skutečné sperma, kvintesenci veškeré hmoty.“

„A dokonce živých bytostí, učený příteli. Mohl jsem vytvořit dvojníka krysy...“

„Zázrak!“ vykřikl kaplan. „Hořce lituji, že jsem nemohl studovat s tebou. Bohužel, když jsem tě tajně navštívil, mameluci mne hledali. Musel jsem rychle utéci a přiznám se, že jsem příliš nevěřil tomu, co jsi mi vyprávěl. Veřejně se ti za to omlouvám.“

„To je všechno, co mi můžeš říci?“ zeptal se velmistr.

„Téměř všechno, urozený pane. Často jsem poté ten přístroj používal k výrobě zlatých mincí. To byl nejlepší způsob, jak skrýt své tajemství, o kterém jsem nikdy nikomu neřekl s výjimkou zde přítomného váženého bratra. Bohužel po měsíci ztratila skříňka svou kouzelnou moc. Nebylo možné uvést ji znovu do chodu. Nicméně mi ale pomohla nashromáždit dostatečné jmění, abych si mohl koupit dům a mít zajištěné živobytí do konce života.“

„Děkuji ti za tvou upřímnost,“ prohlásil Guillaume de Beaujeu. „Budeš za ni odměněn, můj pokladník ti vyplatí ve zlatě obnos, který se rovná váze skříňky.“

„Kěž vám Alláh i křesťanský Bůh požehná, dobrotivý pane!“

„Samozřejmě o tom všem neřekneš nikomu ani slovo. Kdybys mne snad neuposlechl, dám ti vyrvat jazyk!“

„Nemějte strach. Víím, co je v mém zájmu a budu němý jako hrob.“

„Výborně. Moji služebníci si přijdou pro všechny kopie předmětů, o nichž jsi vyprávěl. Nesnaž se je ukrýt. A teď jdi, bratr Garin tě doprovodí domů.“

Džafar se rozloučil a odcházel pozpátku, hluboce se klaně.

Velmistr osaměl s bratrem Joubertem.

„Co si o tom myslíš, učený kaplane?“

„Jsem přesvědčen o pravdivosti jeho slov, mistře. Vyhovuje-li vám to, dám se do práce, abych vrátil tomuto kouzelnému transmutátoru jeho moc. Ale bude mi asi trvat dlouho, než na to přijdu.“

„Zatím není žádný spěch. Budeš mít všechno, co budeš potřebovat. Dej seznam bratru Garinovi, až se vrátí. Řekni mu, aby držel jazyk za zuby, on i jeho bratři. Necháš si upravit vozy, abys na ně mohl umístit své přístroje.“

„Jakže, nebudu moci pracovat tady?“

„Ovšemže ne, přeji si, abys mi byl stále nablízku, ty i ten předmět se zázračnými vlastnostmi. Odjedeme nazítří dobýt Abakův chanát a od pobřeží nás budou brzy dělit nesmírné vzdálenosti.“

Naše spojení s týlem bude nejisté. Nechci tě vystavovat zbytečnému riziku.“

„Jistě, takový zázrak nesmí padnout do rukou nepřátel. Při našem Pánu Ježíši Kristu slavnostně přísahám, že ho zničím, kdyby snad, nedej Bůh, osud našim zbraním nepřál.“

„Dokonale jsi pochopil má přání, bratře. Já ti zase slibuji odměnu hodnou tvého významu, jestli dosáhneš úspěchu ve svém snažení. A nyní jdi a pošli mi sem senešala a maršálka. Musíme rozhodnout, jak seřadíme vojsko na dlouhém pochodu.“

Za svítání velmistr a jeho doprovod opustili Alexandrettu, aby se

připojili k hlavnímu voji. Armáda se okamžitě dala do pohybu proti proudu řeky Oronto, který však záhy opustila, aby zamířila k Eufratu a k městu Edessa, centru dávného edesského hrabství.

Antiochie byla obsazena bez boje a potraviny přicházely naprosto pravidelně. Síla templářské armády byly známa a nikdo se nesnažil ji napadnout.

Pozorovatelé johanitů ve vojsku zaznamenali zájem, který velmistr projevil o jakéhosi Saracéna z Alexandretty. Rovněž si povšimli, že bratr Joubert měl nyní skutečnou laboratoř na kolech, dnem i nocí střeženou, v níž nepřetržitě pracoval. Všechna tato významná zjištění byla oznámena jejich velmistroví.

Jean de Villiers vyslal po moři posly, kteří oznámili, že Jeruzalém byl obsazen a svatá místa jsou znovu v rukou křížáků. Zpráva dostihla Guillauma de Beaujeu ve chvíli, kdy dosáhl břehů Eufratu a urazil tak více než dvě stě kilometru za dvanáct dní. Počasí pochodu přálo. Několik bouřek osvěžilo vzduch a vody byl dostatek.

Rozhodl se věnovat jeden den díkůvzdání a umožnit tak vyčerpané pěchotě, aby nabrala dech.

Vojsko bylo právě na hranicích Abakova chanátu a chánovy síly se jistě pokusí vzdorovat tomuto tažení, jehož cíl byl jasný: po dobytí Svaté země se templáři chtěli zmocnit říše Mongolů.

Velmistr svolal svou radu, aby určila, jakou cestou se vydají do Bagdádu, hlavního města chanátu. Maršálek, senešal a různí komtuři vysokého postavení byli přítomni. Bratr Joubert zůstával ve svém voze a pokračoval v práci, která se jevila složitější, než předpokládal, neboť skříňka za nic na světě nechtěla fungovat.

„Urození bratři,“ zahájil Guillaume de Beaujeu, „nechal jsem vás pozvat, abych s vámi projednal plán našeho tažení. Prošli jsme právě hornatou oblastí, kde se náš protivník chán Abaka mohl snadno pokusit zadržet náš postup. Neučinil tak, protože jeho armády jsou soustředěny daleko odtud, v oblasti Bagdádu.“

Proto navrhuji: jelikož nám přišly nové posily, je možné vyslat jeden oddíl, aby obsadil město Edessa. To nám zabezpečí týl.

Mezitím bude většina armády pokračovat v cestě podél Eufratu, což jí zajistí vodu i potraviny. Údolí Eufratu prý je bohaté a postup vpřed tak bude usnadněn. Zastavíme se ve městě Siffin a pak v Anbaře, než přijdeme do úrodné Mezopotámie, kde se s námi s největší pravděpodobností utká mongolský chán. Jaké jsou vaše návrhy? Mluvte, pozorně vás poslouchám.“

Maršálek Pierre de Severy se ozval první.

„Ctihodný mistře, bratři, plně souhlasím s plánem tažení, který nám byl právě v hlavních obrysech načrtnut. Obsazení Edessy zajistí naše zásobovací cesty, vycházející z Alexandretty, a náš pravý bok bude chráněn syrskou pouští. Přece však mi přichází na mysl jedna námitka: po levici máme bohaté město Mosul se silnou mongolskou posádkou. Neměli bychom se obávat toho, že se spojí s vojsky u Bagdádu a zaútočí na nás, jakmile se objevíme v Mezopotámii? Slyšel jsem, že benátští cestovatelé z rodiny Polo poznali tuto krajinu. Oznamují, že nedaleko Mosulu existují prameny, z nichž vytéká černý olej, který se používá pro výrobu řeckého ohně. Mongolský chán ví, že máme mocnou zbraň. Nebude se snažit zaútočit na nás řeckým ohněm dříve, než naše kolona vyjde z údolí? V pohoří Džezir je mnoho skalnatých úseků, kde by se snadno ukryly balisty a praky. Co by se stalo, kdyby se naši koně splášili a rozprchli se do všech stran? Taková chvíle by bezpochyby byla vhodná pro mongolský útok...“

„Také jsem slyšel o tom hořlavém oleji,“ ujal se znovu slova velmistr. „Abaka v něm má zajisté významný trumf, ale aby nás mohl napadnout, musel by ovládat hory nad údolím Eufratu. Dobře, že jsi mne upozornil. Máme pomocné oddíly turkopolů, kteří mohou jet před námi na svých rychlých a hbitých koních. Pečlivě prohlédnou horský hřbet a zároveň jich využijeme k odvrácení pozornosti nepřítele.“

„To je moudré řešení,“ poznamenal senešal. „Já bych se spíš obával útoku Mongolů na náš zadní voj ve chvíli, kdy budeme opouštět údolí Eufratu. Budeme mít bezpochyby dostatek vody, ale nic není jisté, neboť v červnu vládne v těchto oblastech často velmi horké počasí. V takovém případě bychom se nemohli vrátit stejnou cestou, ani dojít k pobřeží přes syrskou poušť a mohli bychom se dostat do vážné situace.“

„I na to jsem myslel,“ ujistil ho Guillaume de Beaujeu. „Proto jsem se rozhodl táhnout tímto bohatým údolím, místo abych zamířil k severu, přes hory k jezeru Geluchelam⁹⁾. Dobudeme tedy Bagdád, a jestli ho nepřítel vypálí, obsadíme další města: Seleukii a Kaškar. Přinejhorším, i kdyby Abaka pobořil všechna města Mezopotámie, budeme moci dojít až do Basry. Tam přistává mnoho obchodních lodí, z nichž získáme bohaté zásoby potravin, které nám umožní pokračovat v tažení.“

„Skvěle vymyšleno!“ zvolal komtur Thibaut Gaudin. „Není pochyb, že smeteme armádu nevěřících. Spěchám, abych mohl obdivovat město Bagdád; říká se, že jeho sultán vlastnil obrovský poklad, kterého se Mongolové zmocnili. Určitě tam najdeme nesmírné bohatství.“

Povstal asketický, skromně vyhlížející mnich. Byl to templář z Tyru,

---

⁹⁾ jezero Geluchelam - Kaspické moře

velmistřův kronikář.

„Stydím se pozdvihnout svůj hlas ve shromáždění tak učených mužů,“ promluvil tiše. „Kdysi se napříč touto krajinou vydal v čele mocné armády jistý pohan jménem Alexandr, řečený Veliký.

Ríká se, že došel až ke vzdáleným břehům Indu a pak se vrátil do Babylonu, aby tam zemřel. Jeho říše poté byla rozdělena mezi jeho generály. Porazil všechny, kdo se mu postavili na odpor.

Bohužel jeho Makedonci ze strachu odmítli pokračovat ve výbojích. Co řeknou naši bratři, až dobudeme Mezopotámii a budeme chtít, aby pronikli dále do Kajduova chanátu a pak do říše Kublaje, který vládne Cathayi? Všichni mají příbuzné, bratry ve Francii. Není možné, že i oni odmítnou jít dál?“

„Tvé obavy jsou směšné, bratře z Tyru!“ vykřikl velmistr. „Alexandr byl pouhý pohan a jeho vojáci neměli oporu v naší svaté víře. Nebyli hnáni přáním přivést do náruče naší matky církve nestoriánské křesťany, jejichž početné komunity jsou roztroušeny po celé říši až do vzdálených měst Cathaye. Kristus musí být znám a ctěn od břehů Sýrie až po Cambaluk¹⁰) kde vládne Kublaj! Zapomínáš také na nebeský blesk, který pošle do pekel všechny nevěřící, kteří se nám odváží postavit.“

Jeho slova měla velký úspěch; výkřiky souhlasu umlčely malověrného bratra z Tyru –

Kostky byly vrženy: templářské vojsko se vydá dobývat říši větší než panství Alexandra Velikého.

Všechno probíhalo podle velmistrových předpokladů. Edessa byla obsazena bez boje; její slabá posádka uprchla, jakmile se nemilosrdní válečníci odění železem přiblížili.

Armáda pak táhla údolím Eufratu. Čekaly ji zde těžké zkoušky, neboť vládlo velmi horké počasí. Tenký pramínek vody, který tekla korytem řeky, sotva stačil osvěžit lidi a koně. Zato však bylo možné zmocnit se bohatých zásob. Úroda byla dobrá a sýpky venkovanů byly nacpány k prasknutí.

Téměř všichni rytíři odložili zbroj a zahalili se pouze svými bílými pláště s červeným křížem, které odrážely sluneční žár.

Objevily se první potíže. Rychlí mongolští jezdci podnikali bleskové nájezdy na zadní voj. Opozdilci, nemocní a invalidé padli jejich mečem.

Spojení s Alexandrettou již nebylo možno zajistit, armáda musela spoléhat sama na sebe.

Templáři reptali, nadávali na »psí život«, ale musili bez přerušení pokračovat v pochodu. Pohyb kolony se neustále zpomaloval a dny

---

¹⁰) Cambaluk - Šang-Tu, Peking

plynuly, aniž by se mongolská armáda rozhodla zaútočit.

Anbara byla dobytá, ale celé město stálo v plamenech, takže si v něm templáři nemohli odpočinout, jak předpokládali.

Z hustého černého kouře slzely oči: to hořely sudy s naftou nahromaděné uvnitř. Nezůstal stát jediný dům, v němž by bylo možno najít úkryt před nemilosrdným sluncem.

Úžeh a úplavice pomalu decimovaly armádu až na dvě třetiny původního počtu. Bratr Joubert již dávno zastavil své výzkumy, neboť v jeho voze bylo horko jako v peci.

Guillaume de Beaujeu a jeho druhové jeli vpřed beze slova, jazyk vyprahlý a oči zpola oslepené prudkým světlem. Velmistr se začínal bát, že bratr z Tyru měl pravdu. Zvláště mezi pěchotou mnozí reptali a protestovali proti nesmyslnému tažení.

Ríkali, že Abaka nikdy nebude bojovat. Počká, až budou úplně vyčerpáni, a pak je pobije. K čemu jim bude nebeský blesk, když už nebudou schopni obsluhovat praky ani pozvednout zbraň?

Hněv těchto nešťastníků se obracel proti válečným strojům, které museli vléci s sebou. Proklínali je, dávali jim ta nejhorší jména, ale neodvážili se je opustit, protože věděli, že pouze ony mohou zabránit útoku Mongolů.

Trápení trvalo celé dva měsíce.

Ze Svaté země nepřicházely žádné zprávy.

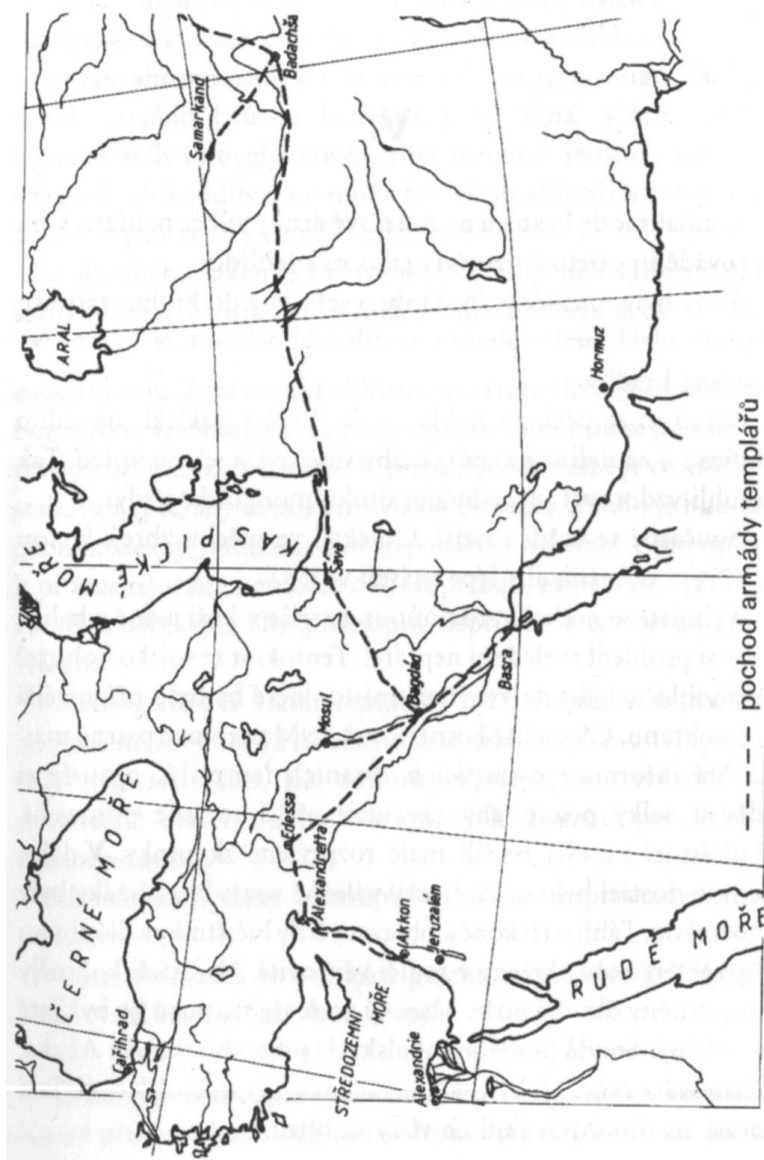
Křižáci se cítili beznadějně osamělí, opuštění, jakákoli pomoc byla v nedohlednu.

Pak se konečně přiblížili k Bagdádu. 15. srpna spatřili v dálce minarety zázračného města, střechy jeho paláců a věže jeho hradeb.

To nedotčené město se zdálo být rájem. Každý myslel na jeho poklady, na chladivý stín nádvoří, na nespočetné pamlsky, které se v něm ukrývají.

Mezi Bagdádem a křižáky se však bohužel leskly nespočetné šavle odražející sluneční paprsky. Mongolští jezdci a lučištníci v malých skupinkách zcela obklíčili vojsko templářů...

Střední Asie ve 13. století

V.

Guillaume de Beaujeu nemusel své druhy vůbec pobízet, sami prováděli potřebné manévry jako na přehlídce.

Vozy byly umístěny do středu a seřazeny do kruhu, zatímco panoši vlekli praky, aby je umístili pod ochranu této improvizované hradby.

Mezitím se pěchota řadila okolo. Vojáci poklekli na jedno koleno a zapřeli svá kopí tak, aby směřovala šikmo vpřed. Tak mohli vzdorovat případnému útoku mongolské jízdy.

Současně se tužili i rytíři. Oblékali ve spěchu zbroj, kterou předtím odložili, aby lépe snášeli vedro.

Velmistr se nechal vyzdvihnout do výše v koši jedné z balist, aby si prohlédl rozložení nepřátel. Tentokrát se vojsko bohužel nemohlo uchýlit na vyvýšené místo, které by bylo příznivější pro obranu. Okamžitě konstatoval, že Mongolové patrně mají dobré informace o smrtících zbraních templářů, protože si dávali velký pozor, aby nezaujali příliš sevřené postavení. Lučištníci i jezdci tvořili malé rozptýlené skupinky. V dálce mimo dostřel bylo vidět čínské válečné vozy. Pro křižáky byly novinkou. Táhli je tři koně a obsazeny byly lučištníky s dlouhými šípy, které byly uloženy v toulci vějířovitě. Na osách kol měly připevněny dlouhé nože. Masový útok těchto vozů by byl jistě vražedný. Soudě podle mongolských praporců, ilchán Abaka, chánové a nojoni¹¹⁾ byli shromážděni a připraveni k boji. Jačí ocasy na dlouhých žerdích vlály ve větru.

Guillaume zvědavě pozoroval tyto podivné mongolské standarty.

Každá z nich znamenala jeden oddíl o deseti tisících mužů – tumen, jemuž velel temnik. Když je spočítal, mohl konstatovat, že se zde shromáždilo k boji více než sto tisíc mužů. To by mohlo naplnit hrůzou kteréhokoli křesťana. V čele každé formace stáli mingghamové, velící tisícovce jezdců a střelců, džaguni řídili oddíly o sto mužích a jako poddůstojníci s deseti podřízenými vojáky sloužili arbanové.

Za dlouhého tažení z Edessy do Bagdádu měl velmistr čas seznámit se s dokumenty. Věděl, že elitou vojska je deset tisíc Mongolů vybraných mezi nejstatečnějšími, kteří tvoří chánovu osobní gardu. Znal rovněž oblíbenou taktiku těchto odvážných bojovníků: všeobecný útok jízdy krytý deštěm

---

¹¹⁾ nojoni - vojenští velitelé Mongolu

šípů se pokoušel rozbít nepřátelskou sestavu. V případě neúspěchu se okamžitě stahovali zpět, aby se pokusili vlákat do léčky ty, kdo je budou pronásledovat. Jestliže se jim nepodařilo strhnout protivníky k pronásledování, neútočili dál, ale přechali, připraveni vrátit se rychle a nečekaně, aby překvapili nepřítele, který se už cítil vítězem.

»Blesk«, kterým vládli templáři, byl schopen zdecimovat jakýkoli masový útok a Abaka ho jistě nebude riskovat. Zbývalo tedy připravit plán, jak donutit nepřítele, aby své oddíly dostatečně sevřel a účinek atomových granátů pak mohl rozhodnout boj.

Velmistr zamyšleně sestoupil ze svého improvizovaného podstavce.

V tom okamžiku se v oblaku prachu tryskem vraceli rytíři, které vyslal napřed jako boční voj.

Jejich vůdce seskočil z koně a chraptivým hlasem oznámil:

„Ctihodný mistře, jsme ztraceni. Ti psi vyhloubili okolo nás široké příkopy, které naplnili naftou. Po pravici je řeka, která tvoří nepřekonatelnou překážku; její břehy jsou plné lučištníků. Za naše záda ti proklatci právě valí sudy naplněné tím hořlavým olejem.“

Velmistr mlčky pozoroval korouhev Baussant, která vlála po jeho boku. Vojsko bylo právě po větru od hořících sudů. Všechn kouř se valil na křížáky, maskoval pohyby Mongolů a bránil jakékoli přesné střelbě...

Situace se zdála být velmi zlá.

Bylo nutno rychle se rozhodnout. Zleva se již valil inkoustově černý mrak a zasahoval první řady křížáků, kteří slzeli a kašlali v otráveném ovzduší.

Velmistr horečně uvažoval. Napadl ho nový plán, který začal ihned uskutečňovat. Nařídil: „Všechna pěchota ať se okamžitě začne stahovat k řece. Odtáhněte všechny balisty kromě čtyř až k vodě. Dvě z nich ihned vrhnou náš blesk na lučištníky, kteří brání protější břeh. Všichni rytíři za mnou! Dvě zbývající balisty vystřelí své projektily za naše záda!“

Rozkazy byly prováděny v hrozném zmatku, v dešti mongolských šípů. Naštěstí pro pěchotu mohutný mrak kouře bránil Asiátům v přesném míření, nicméně střelba byla tak hustá, že střely často zasáhly cíl.

Výbuchy prvních granátů vržených praký potěšily srdce křížáků. Necháпали, proč mají ustupovat bez boje, a někteří už přemýšleli, zda bude ten slavný blesk vůbec vržen na vojsko Mongolů.

Jedna věc je však překvapovala: proč k čertu granáty vybuchovaly na protějším břehu řeky, kde bylo nepřátel jen velmi málo?

Velmistr nicméně prokázal velkou schopnost využít příležitosti. Krátery vyhloubené výbuchy granátů přerušily tok řeky a utvořily překážku, která zadržela její vody. Ty se náhle rozlily po planině na sever od bitevního pole, zaplavily válečné vozy a donutily mongolskou jízdu k ústupu. Týl vojska tak

byl chráněn.

Rytíři s Guillaumem v čele současně překročili tok Eufratu a vrhli se na těch několik lučištníků, kteří přežili výbuchy granátů.

Zbrojnoši, panoši a pomocná vojska turkopolů zatím utvořili solidní obranné postavení za hradbou z vozů a s řekou v zádech.

Chán Abaka byl lapen do své vlastní léčky. Slyšel strašlivý hluk výbuchů, avšak k jeho velkému překvapení žádný projektil nezasáhl řady jeho vojska a hustý kouř mu zabraňoval vidět, co se děje na bitevním poli.

Shromáždil tedy svou radu, aby rozhodla, jak pokračovat dále.

Chánové a nojoni netrpělivě přešlapovali a nemohli se dočkat, až napadnou nepřítelé. Abaka váhal s rozhodujícím útokem, neboť pociťoval hluboký respekt před zbraní, která zničila Bajbarovu armádu. Diskuse byla bouřlivá a každý hájil své stanovisko. Protože čas utíkal, učinil chán nakonec rozhodnutí, které se pokoušelo být kompromisem mezi všemi vyslovenými názory. Polovina jízdy napadne pod záštitou kouře templářskou armádu poté, co ji zasype šípy.

Každý nojon se přel o čest smět se zúčastnit útoku tak vášnivě, že k němu mohlo dojít teprve hodinu poté, co Guillaume se svými rytíři překročil koryto Eufratu, nyní vyschlé.

Naneštěstí pro Mongoly umožnila tato prodleva rytířům, aby se pustili podél starého toku Eufratu a širokým obloukem pronikli na jih, do zad Abakových hlavních sil, shromážděných kolem svého vůdce.

Útok rychlé jízdy narazil na přehradu střel vrhaných z praku, které zůstaly na břehu řeky pod velením Pierra de Sevry.

V témž okamžiku těžcí rytíři oděni do železa napadli zezadu chánovy oddíly.

Jako démoni z pekel se templáři přičítali tryskem, jakmile byli na dostřel, vrhli své granáty z ručních praků, obrátili se a rychle odcválali, aby znovu zaútočili zprava. Výsledek akce byl pozoruhodný.

Mongolové, kteří naprosto neočekávali, že by templáři mohli znenadání napadnout jejich zadní voj, byli rozdrceni výbuchy atomových granátů. Válečné vozy se rozpadly na kousky, poděšení koně shodili své pány, kteří byli pobíjeni hlava nehlava. Křižáci se dosud nikdy nezúčastnili ničeho podobného. Země zrudla krví a váleční oři šlapali po vnitřnostech mongolských koní...

Ještě horší chvíle nastala, když se templáři obrátili zpět k Eufratu a sevřeli tak do kleští jezdce, kteří se vrhli do útoku proti balistám. Nebylo kam utéci. Před sebou měli hráz z atomových granátů, po pravici vody řeky, která se vylila z břehů a vytvořila neprostupnou bažinu. Ti nejodvážnější se templářům postavili v boji muže proti muži, avšak chyběla jim zbroj a jejich

kožené štíty je nijak nechránily.

Když nastal soumrak, utrpěla mongolská armáda katastrofální porážku, jaké nebylo pamětníka. Několik málo uprchlíků ujíždělo tryskem, co jim síly stačily, pryč od těch ďáblů vyvržených peklem. Posádka Bagdádu je následovala, neboť ani trochu netoužila postavit se v boji válečníkům, kteří vládli tak strašlivou magickou mocí.

Všichni jim lhali! Templáři nejenže vládli bleskem, ale uměli i létat ve vzduchu. Jak jinak by mohli uniknout z obklíčení, překročit Eufrat a neočekávaně se objevit v týle mongolské armády?

Dříve než vstoupil do zázračného města, kde si křižáci konečně budou moci odpočinout, projel Guillaume de Beaujeu bitevní pole, kde ještě žhnuly ohně zapálené jeho granáty. Zamyšleně si prohlížel tělo toho, kdo doufal, že mu zahradí cestu do Bagdádu. Mrtvola chána Abaky byla téměř nedotčena. Jeho věrní vytvořili záštitu z vlastních těl, aby ho chránili před atomovými granáty. Zasáhla ho pouze tlaková vlna.

Jeho důstojníci měli záda na uhel spálená žárem. Jemu zůstala hedvábná tunika vyšívaná zlatem. Z nosu a uší mu vytékaly tenké praménky krve. Po krátkém zamyšlení nařídil velmistr, aby mrtvé tělo odnesli a pohřbili je, jak se sluší. Poté se v čele vojska vydal na cestu do Bagdádu.

„Víte, draží bratři,“ řekl cestou svým druhům, „že léta Páně 1255 Abakův otec, chán Hülegü, zaútočil na toto město a dobyl ho po těžkých bojích? Když přišel do kalifova paláce, našel věž naplněnou zlatem, stříbrem a jinými poklady. Překvapeně se podivil, proč kalif, když viděl, že město bude brzy dobyt, nerozdělil toto bohatství mezi svou šlechtu a vojáky. Jeho zajatec mu na to nedovedl odpovědět, a tak ho Hülegü, rozhořčený takovou lakotou, dal zavřít do věže bez jídla a pití. Pátého dne kalif zemřel. Osm tisíc hlav potom padlo pod ostrím meče, mešity a nádherné paláce byly zbořeny. Vyprávím vám o tom proto, aby se podobné události neopakovaly při vstupu našeho vojska do města.

Očekávám, že s obyvateli i jejich majetkem bude nakládáno, jak náleží. Nějaký čas si v Bagdádě odpočineme; chtěl bych s jeho obyvateli udržovat dobré styky. Nezapomeňte, že Abakova manželka je křesťanka, dcera Michala Palailoga. Žádám, aby se k ní všichni chovali s úctou a vzdávali jí pocty příslušející jejímu stavu.

Chci zde později vytvořit nezávislé království, do jehož čela postavím některého z rytířů, kteří mi věrně a oddaně sloužili.“

Všichni vzali jeho slova na vědomí a vydali křižákům rozkazy v tomto smyslu.

Armáda nyní dorazila k úpatí hradeb a překročila Tigris. Město sice již nebylo tak nádherné jako kdysi, avšak během dvaceti let byla většina budov

znovu postavena a všichni obdivovali bohaté paláce, mešity se štíhlými minarety, pečlivě udržované zahrady. Množství zeleně okouzlovalo bojovníky, kteří už zapoměli, že taková rajska města existují.

Téměř všichni obyvatelé zůstali ve městě, neboť pevně věřili, že nespočetná vojska jejich chána zvítězí. Obchodníci a měšťané se ostatně na příchod templářů dívali příznivě v očekávání bohatého obchodování s křesťany. Právem se domnívali, že původ jejich princezny jim bude lepší ochranou než jakákoliv hradba.

Vůdcové křížáků se zvědavostí vstoupili do sálu paláce, kde je očekávala tato vzdálená sestra v Kristu, obklopena svými hodnostáři. Nezískal si snad bagdádský dvůr skvělou pověst právě proto, že v tomto městě se tkaly nejkrásnější hedvábné látky na světě?

Templáři, Francouzi i Angličané hleděli okouzleně kolem sebe a nevěděli, kam se podívat dříve. Jaký kontrast tvořily jejich zbroje odřené pískem a pokryté skvrnami zaschlé krve s nádherou tohoto paláce z Tisíce a jedné noci, v němž se ve světle nespočetných olejových lamp, jemně tepaných z mědi, třpytily satény, zlatem protkávané brokáty a mušelíny!

Všichni měli dojem, že tady nejsou tak docela na svém místě.

Princezna, obklopená svými služebníky a ministry, seděla na zlatém trůně vykládaném drahými kameny. Lehký závoj jí zakrýval část tváře a oděna byla fialkovou tunikou, jemnou jako z pavučin.

Od okamžiku, kdy spatřil její krásu plnou harmonie, se Jean de Grailly cítil být zcela spoután. Kromě této bohyně, která vystoupila z orientální pohádky, už pro něho nic neexistovalo.

Guillaume de Beaujeu její půvaby nevnímal. Když se však vrhla k jeho nohám s prosbou, aby ušetřil ji i její věrné, pozdvihl ji otcovským gestem a ujistil ji:

„Drahá dcero, musel bych se stydět sám před sebou, kdybych se choval jako surový dobyvatel. Musil jsem bojovat a bohužel zabít chána Abaku, vašeho manžela, ale mým jediným cílem bylo šíření pravé víry, která je i vírou vaší. Podržte si bagdádský trůn, až odejdu, abych pokračoval v našem spravedlivém tažení.

Do té doby vás prosím, abyste nás považovala za hosty a věrné přátele.“

Zdalo se, že princeznu jeho slova velmi dojala. Po tváři jí stékaly slzy. Při tom pohledu se Jean de Grailly už neudržel, vrhl se k ní, uchopil s úctou její ruku, navoněnou růžovou voňavkou, vložil si ji na hlavu a zvolal:

„Přísámbohu, paní, já, Jean de Grailly, na tomto místě slavnostně přísahám, že budu navěky vašim rytířem a služebníkem. Jestliže vás někdo urazí, jsem připraven žádat od něho zadostiučinění.“

Na princeznu tváři se objevil lehký úsměv a zašeptala:

„Tisíceré díky, pane. Skutečné přátelství je tou nejvzácnější věcí na světě. Vaše slova přinášejí velkou útěchu ubohé ženě, vyhnané daleko od vlasti. Kéž vám Pán žehná!“

„Skvělá řeč!“ souhlasil velmistr. „Mám v úmyslu jmenovat regenta, který by spravoval toto království po mém odchodu, a zdá se mi, že statečný Jean de Grailly je přímo předurčen zastávat tuto úlohu. Bude-li vám to milé...“

„Pohovoříme si o tom později, urozený templáři. Nyní vás prosím o dovolení odebrat se do svých komnat, abych si mohla připravit smuteční šat na památku toho, kdo byl mým manželem.“

„Proti tomu nemohu nic namítat,“ ujistil ji Guillaume de Beaujeu. „Můj odvážný a nešťastný sok bude mít právo být pohřben tak, jak přísluší jeho stavu a cti.“

Dny, které následovaly, se provždy zapsaly do paměti křižáků jako nejslavnější okamžiky jejich života. Po hrozných zkouškách, kterými prošli, se ocitli v bohatém městě, jehož obyvatelé neměli jiný zájem než se s nimi přátelit.

Každý se pohodlně ubytoval a bratři Tholonové snadno vyčlenili si sličné snědé otrokyně, které je mezi smíchem a polibky doslova přecpávaly pamlsky. Muži z Auxerres rozkoši trávili čas ve stinném vnitřním nádvoří, zkrášleném záhony pestrých květů. Chudák Garin se musel bez ustání modlit, aby jeho ctnost nezakolísala při spatření půvabu těch krotkých d'áblic. Křesťanský ráj bledl před rájem Alláhovým.

Velmistr vůbec nevnímal svody krásných hetér, které tak okouzlovaly křižáky znechucené pradlenami a vojandami, doprovázejícími armádu. Aby měl pevně v rukou úrodnou Mezopotámii, zbývalo mu ještě dobýt Basru na březích Perského zálivu. Vyslal proto chrabrého Ottu de Granson s jeho anglickými rytíři, aby se přístavu zmocnili, a nařídil jim, aby zajali všechny mongolské lodi, ale nijak při tom neomezovali kvetoucí námořní obchod, který přivážel poklady z Cathaye a z legendárních Ostrovů koření.

Pro pokračování jeho rozsáhlých plánů se mu nabízela dvě řešení. Mohl nejprve zamířit pozemní cestou do Kajduova chanátu, tedy pustit se po hedvábné cestě, kterou táhly bohaté karavany, nebo mohl své vojsko nalodit v Basře a dosáhnout Kublajovy říše po moři.

Bylo třeba rozvážit, kterou ze dvou možností zvolit. Mezi výpravou do Mezopotámie, relativně blízké Svaté zemi, a invazí do mongolské říše, při níž bylo třeba překonat střechu světa, pohoří Pamír, byl propastný rozdíl.

Bratři Polové, odvážní benátské cestovatele, touto cestou ovšem prošli a v současné době by měli být v Cathayi. Podle cestovního deníku, který Guillaume pečlivě prostudoval, došli bratři Niccolo a Matteo do Balgharu na březích Volhy a odtud cestovali sedmnáct dnů do Buchary, nejkrásnějšího

města perské říše.

Pak se připojili ke Kublajovu poselstvu a o dva roky později konečně spatřili Velkou zeď. Před nimi podnikli stejnou cestu dva františkáni, vyslaní papežem na misijní cestu. První z nich, Giovanni Piano Carpini, který se vydal na cestu z Francie roku 1247, dorazil k cíli v roce 1253. Druhý, Vlám Vilém Rubruk, opustil křesťanské kraje v roce 1253, aby dorazil roku 1254 do města Karakorum. Cesta byla známá, karavany jí používaly zcela pravidelně. Avšak armáda s těžkými vozy a s choulostivými balistami by jistě narazila na velké problémy, kdyby se je pokusila napodobit. Bylo třeba pečlivě promyslet spojení se zázemím, s Bagdádem a pobřežím. Velmistr se proto rozhodl, že nechá zavolat bratra Jouberta, který se znovu ponořil do práce a nedával o sobě vědět.

Bratr Joubert rychle sestoupil z věže, do níž umístil svou laboratoř. Ve spěchu si ani nesundal koženou zástěru, která chránila jeho mnišský hábit. Jeho zjev podivně kontrastoval s přepychem sálu, v němž ho očekával Guillaume de Beaujeu.

„Jak daleko jsou tvé práce, učený bratře?“ otázal se ho velmistr bez okolku. „Doufám, že svody Orientu tvé výzkumy nezpomalily. Víš, jak mi jejich výsledek leží na srdci...“

„Rozhodně ne, ctihodný mistře. Od příjezdu do Bagdádu trávím dny i noci ve snaze proniknout do tajemství té skříňky z jiného světa. Bohužel narážím na vážné těžkosti. Obklopił jsem se učenici zkušenými v alchymii...“

„Neprozradils jim původ toho pokladu?“

„Před tím jsem se měl na pozor. Všichni jsou ostatně uzavřeni v tomto paláci a nesmějí ho opustit. Díky vašim rozkazům nám nic nechybí. Ale záhada fungování toho kouzelného transmutátoru zůstává neproniknutelná.“

„Nedosáhl jsi žádného pokroku?“ zachmuřil se Guillaume.

„Ano, ale zatím nevím nic podstatného. Zdroj energie z Bafometových sošek je pro kazetu použitelný, ale zdá se, že je příliš silný, takže operace probíhá příliš rychle a výsledný produkt je jen vzdáleně podobný předloze, uložené do první přihrádky.“

„Bylo by tedy třeba jeho sílu ztlumit...“ konstatoval zamyšleně velmistr a vzal si číši růžového sorbetu¹²⁾, kterou přinesl hluchoněmý otrok.

„V tom je právě problém! Pokoušel jsem se zdroj mírně zahřát nebo ho naopak zchladit ledem, ale bez výsledku. Naopak když jsem rozžhavlil kovové pásky, které připoutávají zdroj ke kazetě, operace se nepatrně zpomalila. Přestal jsem se tedy starat o transmutátor a uskutečnil jsem některé pokusy s fluidem, které skříňka vydává prostřednictvím vodičů. To

---

¹²⁾ sorbet - nápoj z ovocné šťávy a vody

mi přineslo cenné poznatky.“

„Mluv dál, je to velmi zajímavé. Ale nejdřív si vezmi některý z těch vynikajících sorbetů, které jsou u nás neznámé, ale velmi chutné.“

Bratr Joubert si vzal lahůdku s výrazem mlsného kocoura, neboť měl rád dobré jídlo, a pokračoval, zatímco si olizoval prsty: „Obyčejná zlatá nebo stříbrná nit, která se používá k vyšívání, se rozžhaví, když ji připojíme k černé a červené svorce, které jsou uvnitř Bafometovy sošky, a to tím rychleji, čím je tenčí.“

„Ten nepřírozený oheň mne překvapuje!“

„Ještě víc: když vlákna ponoříme do sirnatoželezitého roztoku, začnou z nich proudit bubliny nějaké prchavé substance. Naopak v roztoku arménského kamene, obecně nazývaného měděnka, se jedno ze stříbrných vláken zbarvilo krásně dozlatova.“

„Byla to transmutace na zlato?“

„Nikoli, ctihodný mistře, byla to jen vrstva obyčejné mědi. Přesto to ale dokazuje, že vlastnosti červeného a černého knoflíku na kazetě jsou zcela rozdílné.“

„Zajímavá dedukce. Na mou věru, to by mne nikdy nenapadlo. Blahopřeji ti k tvé prozíravosti.“

Učený templář pyšně vypnul hrud' a s předstíranou skromností pokračoval: „Tyto objevy jsou jistě velmi důležité, neboť mi dovolují stanovit zákony, jimiž se řídí fluidum vycházející ze skříňky, a jakmile je budu podrobně znát, nepochybuji, že transmutátor začne znovu fungovat.“

„Výborně! Ale pospěš si, protože v Bagdádu nebudeme věčně a jsem si jist, že tak jemné výzkumy se nedají bez problému podnikat v jedoucím voze. Je to všechno?“

„Zabýval jsem se také mechanismem skrytým v Bafometových soškách a přivedlo mne to k zajímavému objevu, do něž vás hned zasvětim, nejste-li příliš zaneprázdněn obtížným řízením tohoto rozlehlého státu.“

„Jen pokračuj, bratře, pro tebe si vždycky najdu čas.“

„Díky, ctihodný mistře. Povím ve stručnosti, o co se jedná... Dovolíte, abych si vzal ještě jeden z těch vynikajících sorbetů? Od mluvení mi vyschlo v hrdle.“

„Jen si posluž. A ochutnej k tomu také lukum.“

„Mhm, skvělý! Tyto končiny mají rozhodně mnoho lákadel. Vyprávěli mi o podivných substancích, které se nacházejí na cestě do Cathaye a mají zajímavé vlastnosti. Jedna z nich se podobá salamandru¹³⁾, ani ten nejprudší oheň ji nezničí. Ale vrátím se ke svým výzkumům. V soškách jsou jakési

---

¹³⁾ salamandr - azbest

kovové mřížky, které mohou pronikat jedna do druhé. Když jsem měnil jejich polohu, mohl jsem slyšet Bafometův hlas, zatímco ostatní sošky zůstávaly němé.“

„A co ti řekl?“

„Nic srozumitelného, protože mluvil svým rodným jazykem. Ale protože se první věta neustále opakovala, jsem přesvědčen, že se jednalo o výzvu pro jeho krajany, která jim oznamovala, kde se nachází, a žádala o pomoc. Na tomto základě dokázal jeden turkopol znalý jazyků určit význam mnohých slov. To nám napříště umožní zjistit, zda ho jeho krajané slyšeli a zda mu přicházejí na pomoc.“

„To je další skvělý objev! Proč jsi mi o něm neřekl již dříve?“

„Čekal jsem na poslední pokus, ctihodný mistře. Uvnitř toho podivného přístroje je krátká zelená páčka. Povšiml jsem si, že když s ní pohybuji a měním tak polohu mřížek, o nichž jsem mluvil, je možné rozmlouvat spolu prostřednictvím dvou sošek umístěných daleko od sebe, aniž by se do rozhovoru mísil Bafometův hlas.“

„Pojď sem, ať tě obejmú, bratře Jouberte! Právě jsi mi nabídl přístroj, který mi chyběl. Jednotlivé části mého vojska se tak budou moci dorozumívat, i když budou vzdáleny několik dnů pochodu od sebe!“

Velmistr učeného templáře s nadšením objal a jmenoval ho komturem řádu. Zároveň mu udělil v léno město Mosul, které obdrží, jakmile ho křižáci dobudou. Požádal ho také, aby prozkoumal ten slavný hořlavý olej. Potom se rozešli, oba navýsost spokojeni.

Zatímco se Jean de Grailly vášnivě dvořil své princezně, ostatní rytíři se věnovali různým pacifikačním operacím v čele křesťanského vojska.

Otto de Granson dorazil do Basry. Připojil se k němu jeden templář se soškou Bafometa, aby mohl ohlásit obsazení přístavu s jeho nezměrným bohatstvím a velkými zásobami potravin. Přesné podle instrukcí byly mongolské lodi zajaty, zatímco lodi všech ostatních národů mohly svobodně pokračovat v obchodování.

Pierre de Sevry, maršálek Templu, byl vyslán k severu, aby ovládl oblast Mosulu a připojil tak pod křesťanskou vládu poslední území bývalého Abakova chanátu. Jeho oddíly se nesetkaly se žádným odporem. Posádky se bez boje stáhly a uprchly podél jezera Geluchelam do Kajduova chanátu. Město nebylo poškozeno; protože jeho obyvatelé se chopili zbraní, aby zabránili drancování. Templáři byli uvítáni jako osvoboditelé. Zpráva o tom byla díky Bafometovu přístroji ihned oznámena Guillaumovi de Beaujeu, jenž nařídil svému maršálkovi, aby všude hlásal, že princezna, Abakova manželka, je i nadále panovnicí chanátu. Předání moci tak proběhlo bez problémů.

Současně do Mezopotámie dorazily značné oddíly vojska. Byli to francouzští, angličtí, italští, španělští a němečtí rytíři, kteří se doslechli o významném vítězství u Bagdádu a přišli, aby se připojili k nové křížové výpravě.

Počet křížáků se náhle téměř zdvojnásobil. Guillaume se z toho příliš neradoval, neboť stále myslel na to, jaká dlouhá pouť je čeká, než se dostanou do Cambaluku. Zásobování početného vojska bylo vážným problémem, zvláště v době, kdy budou přecházet poušť, která rozděluje Kajduův chanát na dvě části.

Vyřešil problém tím, že se rozhodl zanechat nováčky jako posádku v Mezopotámii. Rytíři zkušení v boji pak vytvoří údernou sílu a v týle zůstanou dostatečně silné zálohy. Bojovníkům to zabrání, aby se stali změkčilými v těch svůdných městech Orientu, kde by je lehce dostupné ženy a blahobyt mohly zbavit touhy postupovat stále dál.

Od Abakovy smrti uplynuly dva měsíce a bylo příliš pozdě na skutečnou ofenzívu v nepříznivých zimních podmínkách, pokud se dalo věřit zápiskům Niccoly a Mattea Polových.

Guillaume se tedy rozhodl pro omezenou akci a dovedl svá vojska do Sávy na březích jezera Geluchelam. Po pravici zanechal poušť Dešt-i-Kevir a překročil nehostinné hory Kurdistanu.

Panoši a rytíři neprojevovali přílišné nadšení z tvrdého pochodu divokou krajinou a do jednoho s lítostí vzpomínali na sladký Bagdád.

Aby dodal vojsku elánu, nařídil velmistr kaplanům, aby jim vyprávěli historii této krajiny.

Nedaleko odtud, v horách Kavkazu, se tyčí hora Ararat, na níž přistála po potopě archa Noemova. Z města Avah vyšli tři mudrcové, aby se poklonili novorozenému Ježíškovi. Přinesli mu darem zlato, kadidlo a myrrhu a v náhradu za své dary obdrželi jen prostou skříňku.

Cestou domů byli zvědaví, co skříňka obsahuje. Otevřeli ji, ale k svému velkému zklamání v ní nenalezli nic než kámen, který s opovržením hodili do studny. V té chvíli z něho vyšlehl obrovský plamen. Mudrce to velmi udivilo. Oheň vyzdvihli a přenesli ho do své vlasti, kde ho jejich potomci pečlivě opatrovali na hradě Galasca, tři dny cesty od Sávy.

Nebyl snad tento oheň důkazem, že blesk z nebe byl vždycky atributem božstva a že povinností křížáků je osvobodit tato posvátná místa?

Vyprávění znovu dodalo křížákům odvahy a koncem října dorazilo vojsko k cíli.

Guillaume se zde ubytoval na zimu, aby mohl detailně připravit plán dalšího tažení, které uskuteční na jaře.

VI.

Zima byla relativně mírná a rytíři se rozhodně nenudili.

Kromě cvičení, která jim nařídil velmistr, trávili dlouhé hodiny úspěšným lovem se sokoly. Zvěřina, již byl nadbytek, příjemně zpestřovala jídelníček. Poznali také mnoho věcí, které byly v jejich vlasti zcela neznámé.

Na jih od Sávy vedla cesta, po níž putovaly karavany přivázející mnohé cizokrajné vzácnosti z přístavu Hormuz. Koření, vzácné tkaniny, drahokamy a sloní kly křížáky uchvátily a naplnily je bláznivou touhou dobýt země, odkud pocházelo toto bohatství.

Objevíli podivné stromy, býky bílé jako sníh s hrbem na hřbetě a osly obdařené neuvěřitelnou vytrvalostí, kteří měli být jejich trumfem v příštím tažení. Z oblasti Timocainu jim rovněž přivedli skvělé válečné koně, kteří na místě nahradili koně přivezené z Kypru.

Naučili se vychutnávat datle, pistácie, pomeranče, o nichž se tvrdilo, že vracejí válečníkům síly po dlouhém pochodu. Dostatečně se všemi těmito poklady zásobili.

Maršálek, pověřený péčí o hospodářství, shromáždil značný počet velbloudů, jejichž odolnost vůči žízní bude důležitá při přechodu pouštních oblastí. Balisty budou v obtížných úsecích rozebrány a převáženy na hřbetech těchto silných zvířat.

Na konci zimy přišlo ze Svaté země několik johanitů. Přinášeli poselství svého velmistra, který vřele blahopřál Guillaumovi k jeho významnému úspěchu a vyptával se na jeho plány. Bylo jasné, že Jean de Villiers je velmi zneklidněn obrovskou mocí svých rivalů.

Okupace Mezopotámie by mu tolik nevadila, když sám pevnou rukou držel Sýrii, ale obával se toho, že templáři úspěšně proniknou do Cathaye a získají tak nezměrnou moc.

Guillaume de Beaujeu formuloval odpověď tak, aby johanitu co možná nejpevněji ujistil, že je zcela spokojen s tím, co dobyl, a nemá jiné přání než v míru spravovat Mezopotámii.

Jednoho dubnového dne chytili bratři Tholonové, kteří byli vždycky pověřováni delikátními službami, jakéhosi Benátčana, který mířil do Kajduova chanátu. Tvrdil, že obchoduje s hedvábím, ale při prohlídce jeho zavazadel objevili drátěnou košili a plášť, které nepochybně určily jeho totožnost: jednalo se o vyslance johanitů. Mnohem vážnější však bylo

poselství, které bylo ukryto v jeho sedle. Když se s ním Guillaume de Beaujeu seznámil, vzplanul hněvem. Jean de Villiers nabízel mongolským chánům tajné spojenectví a sliboval, že přeruší spojení templářů s Evropou v případě, že se pokusí zaútočit proti Kajduovi a Kublajovi...

Pozorovatelé z řad johanitů byli spolu s poslem ihned uvrženi do podzemního vězení a velmistr svolal svou radu, aby ji seznámil se situací.

Hodnostáři království potřebovali určitý čas, než dorazili do Sávy, takže porada se uskutečnila teprve 10. dubna. Tento časový úsek byl využit ke shromáždění všech oddílů, které byly k dispozici, a k naložení vozů zásobami.

Všichni rytíři, kteří se zúčastnili dobytí Abakova chanátu, se nyní znovu shromáždili, aby se vydali na novou výpravu, jejíž přesný cíl zatím neznali. Přišel švýcarský rytíř Otto de Granson, Jean de Grailly a všichni komtureové templářů.

Guillaume de Beaujeu připravil plán tažení a ihned ho předložil svým věrným.

„Páni rytíři a bratři, prošli jste krutými zkouškami, než jsme úspěšně dosáhli našeho prvního cíle: osvobodit Mezopotámii zpod mongolského jha. Obsadili jsme poté celou zemi a vyhnali ty psy z této kouzelné krajiny, která nabízí tisíce lákadel.

Obávám se, že někteří z vás podlehli kouzlu Orientu a poněkud pozapomněli na naše poslání: šíření svaté víry. Rád jim odpouštím, neboť lidská přirozenost je slabá. Což sám apoštol Petr nezapřel potříkráte našeho Pána Ježíše Krista? Pomyslete na své hříchy, bratři, a řekněte si, že dosáhneme spasení, když ihned vytáhneme do útoku na říši Cathay!“

Drsná, hrubě řezaná tvář Otty de Granson se rozzářila širokým úsměvem.

„Saprlot, to je toprá spráfa! Už jsem sačínal resavět... Jsem pro! Fschůru na neřešící!“

Jean de Grailly se naopak zachmuřil. Měsíce strávené na dvoře krásné Palaiologovny ho nikterak nepovzbuzovaly k tomu, aby se znovu účastnil nekonečných jízd na koni a asketického života v táboře. Tajně doufal, že přiměje spanilou princeznu, aby se za něho provdala, a v pokoji stráví zbytek svých dnů v bohatém Bagdádu. Slabě zaprotestoval: „Vaše plány jsou velmi rozsáhlé, ctihodný mistře. Nebudou nad naše síly?“

„Na světě není nic nemožného pro statečná srdce bránící pravou víru!“ odsekl Guillaume pohrdavě. „Chán Kublaj se posmíval Svatému otci a mou zásluhou toho bude litovat. Neodvážil se snad říci bratrům Polovým, že křesťané nevědí ani neumějí nic zvláštního, zatímco jejich pohanští bohové a kněží dokáží libovolně měnit počasí, předpovídat budoucnost a

přemísťovat předměty bez zásahu lidské ruky? »Požádejte tedy vašeho papeže,« řekl jim s výsměchem, »aby mi poslal sto moudrých mužů dobře obeznámených s vašimi zákony. Postavím je proti svým vlastním kněžím, abych viděl, kdo z nich dokáže udělat víc zázraků.« Nuže, urození pánové, sto tisíc mužů přijde, aby toho bezbožníka poučili o moci našeho Pána. Uvidíme, jestli i potom bude mít chuť žertovat.“

Toto prohlášení vyvolalo živý ohlas, neboť všichni ti drsní mužové byli hluboce věřící a nemohli snést podobnou urážku.

Dokonce i elegantní Jean de Grailly se styděl za myšlenku, že by zůstal v úkrytu svého přepychového paláce, zatímco se mongolský chán vysmíval papeži. Jeho hlas nyní zahřměl a přehlušil hlasy ostatních.

„Nic jiného jsem od vás nečekal,“ ujistil je asketický velmistr. „Zde jsou mé plány tažení. Vstoupíme do Kajduova chanátu ze severu, po karavanní cestě. To nám následně zajistí mnoho vzácných věcí, které nám budou k užitku. Prvním cílem bude Samarkand, město, kde se tkají nejkrásnější koberce světa. Odtud potáhneme směrem na Kašgar. Abychom se tam dostali, musíme překročit poušť Gobi. Nemusíme se jí obávat, mám zkušené průvodce, kteří jsou zvyklí vodit karavany a povedou nás tou nejkratší cestou. Potom musíme překročit vysoko položenou, chladnou a suchou plošinu. I tam budeme připraveni na všechno. Čekají nás těžké chvíle, ale dorazíme živi a zdrávi do Jarkendu. Pak překročíme Kašmír přes Chotan a přijdeme do Kerie. Tam nás čeká další zkouška, nejvážnější, neboť tam překročíme hranice Kajduova chanátu a vstoupíme do říše Kublajovy. Je docela dobře možné, že na nás jeho armáda bude číhat na hranici pouště Gobi, v oblasti Tun-chuang.“

„Ctihodný mistře,“ podivil se tomu maršálek, „pro naši armádu bude tato nekonečná cesta těžkou zkouškou. Když jste nařídil Ottovi de Granson obsadit Basru, domníval jsem se, že zvolíte cestu po moři do Cambaluku.“

„V určitém okamžiku jsem na to pomýšlel, ale řada důvodů mne vedla k tomu, abych tuto eventualitu zamítl. Především v oněch krajích často řadí strašlivé bouře, které ničí lodě. Ostatně nikdo z nás není námořníkem. I za příznivého počasí by mnozí muži strádali a nebyli by schopni manévrovat podle potřeby. A konečně Kublaj má mocnou flotilu, která by na nás jistě zaútočila v noci, a naše přetížené lodi by jí nemohly dosti rychle čelit. Proto jsem se definitivně rozhodl pro cestu po pevné zemi.“

„To je jasné,“ zvolal Thibaut Gaudin, který nikdy nepromeškal příležitost souhlasit s velmistrem, aby si získal jeho přízeň. „Už jsme dost zkusili, když jsme se svého času plavili ze Sicílie do Akkonu. Nikdo netouží po tom, aby si to zopakoval!“

„Musím vám rovněž sdělit několik zpráv, které vás potěší,“ pokračoval

Guillaume de Beaujeu. „Nejprve nový dar z nebes: budu moci rozmlouvat s řádovými komtury, i když budou vzdáleni několik dní pochodu ode mne. Rovněž budu moci zůstat ve spojení s Bagdádem a vyžádat si všechno, co budeme potřebovat. A konečně vám musím oznámit, že se k nám připojí stateční rytíři, kteří podrobně znají tyto kraje. Jsou to stoupenci Starce z hor, kteří přežili masakr. Podrobně vám o nich poví náš maršálek, protože on tyto dávné spojence objevil.“

„Jsou to opravdu znovunalezení spojenci,“ promluvil mohutný templář. „Náš řád byl kdysi ve styku s jejich vůdcem. Jistě víte, že chán perských Tatarů, týž, který dobyl Bagdád, oblehl hrad Starce z hor. Tři roky musel setrvat v oblasti Kazvinu, než ho dobyl. To jasně hovoří o ceně těch urozených rytířů. Většina z nich byla pobita spolu se svým vůdcem, ale naštěstí někteří nebyli na hradě v okamžiku jeho dobytí, a to jim umožnilo přežít. Divoce nenávidí Mongoly a jsou hotovi ke všemu, aby se pomstili. Stařec z hory byl totiž mocný čaroděj, který udržoval své věrné ve snech o krvi a rozkoši. Znal tajemství zázračného elixíru. Válečník, který se ho napil, viděl, jak se mu otevírají brány Alláhova ráje. Lascivní hurisky ukájely v horoucích objetích jeho neutuchající žádost. Zdálo se mu, že v tomto snu ho proniká zvláštní harmonie, barvy, hudba, vůně se mísily a vykreslovaly složité obrazce. Bohužel tato vize rychle mizela. Nešťastník už netoužil po ničem jiném, než napít se znovu zázračného nápoje. Aby si ho zasloužil, musel assassin zabít toho či onoho nepřítele, kterého mu označil Stařec z hor. Neznali bázně, úspěch jejich poslání jim byl nadevše.“

Když zůstali naživu, byl jim odměnou doušek čarovného nápoje, když padli v boji, věřili, že Alláh jim otevře navždy bránu ráje, do něž v opojení nahlédli. Znam nyní ono tajemství a využil jsem ho k tomu, abych vyslal assassiny do mongolské říše. Vmísí se mezi obchodníky v karavanách a získají přesné zprávy o úmyslech Kajdua a Kublaje.“

„Dej Bůh, aby naši bratři nikdy nepoznali tuto drogu!“ poznamenal templář z Tyru. „Jen náš Pán ví, jakým bezuzdnostem by se oddali. Život v tom slavném Orientě je i bez toho dost bohatý na pokušení.“

„Buďte bez obav, složení toho nápoje známe pouze my dva,“ ujistil ho velmistr. „Křesťan by nemohl používat takových praktik, aniž by ohrozil svou nesmrtelnou duši.“

Po krátké pomlce, která měla zdůraznit jeho slova, zhluboka vzdechl a oznámil: „Pánové a bratři, nyní vám musím sdělit zprávu, která mne do hloubi duše zarmoutila. Posel, kterého jsme dopadli, mi umožnil získat důkazy o hanebné zradě! Johanité nabízejí Mongolům spojení, aby nám zabránili šířit naši svatou víru až na sám konec světa.“

„Cože? To není možné!“

„Křesťané se přece nemohou spojit s nevěřícími!“

„Ať jsou prokleti, ti psi, a navěky se smaží v pekle!“

„Vytáhněme na ně!“

„Musíme o tom dát zprávu Svatému Otcí!“

„Pancharti! Synové poběhlic beze cti i svědomí!“

Každý po svém komentoval zprávu o neočekávaném spojenectví.

Guillaume de Beaujeu zdvihl ruku, aby si vyžádal ticho, a pokračoval: „Přenechme soud Bohu, bratři. Časem tyto zrádce jistě předvolá před svůj soud. Snad mají pro své jednání naléhavé důvody. Na mých plánech to v této chvíli nic nemění. Zanechávám silné posádky v mezopotámských městech. Překvapilo by mne, kdyby se tito řeholníci, kteří stejně jako my slouží Kristu, dali do boje se svými bratry. Díky nebesům disponuji plamenným mečem archanděla Gabriela, což jim jistě zabrání v nepředložených činech. Ale již jsme se dosti zabývali tímto smutným tématem. Mysleme nyní pouze na odchod. Ať každý zaujme své místo ve vojsku a kěz nám náš Pán Ježíš Kristus dopřeje vítězství!“

Radost křižáků byla veliká. Po dlouhé době nečinnosti znovu potáhnou do boje. Všichni si tiše blahopřáli a ukazovali si navzájem nové zbraně. Jeden měl sekeru s dvojitým ostřím zakončenou hákem, druhý kosíř na dlouhé násadě, určený k přesekávání šlach koní, jiný jemnou drátěnou košili či lesknoucí se novou přilbicí s chocholem z pestrých per.

Pouze elegantní a výmluvný Jean de Grailly se držel stranou. Poručil svému panoši, aby mu přinesl psací náčiní a sepisoval báseň pro svou krásku. Přisahal jí věčnou věrnost a sliboval, že bude dělat čest jejím barvám, které nesl na svém štítě.

O hodinu později se vojsko dalo do pohybu.

Hluboce se lišilo od armády, která vyrazila z Alexandretty. Všichni věděli, že je čeká těžký úkol. Zpívali vážným hlasem žalmy a prosili Pána, aby požehnal jejich snažení.

Kontakt s Orientem dodal dlouhé koloně barevnější vzhled. Všichni rytíři si oblékli nádherné hedvábné pláště a postroje jejich koní rovněž byly poznamenány přepychem: zlatem vyšívané uzdy se mihotaly na slunci.

Byli zde i velbloudi vedení turkopoly a několik válečných vozů na čínský způsob, které vezly lučištníky a prakovníky. Velké praky byly vylehčeny pomocí exotických dřev a jejich nová, širší kola se méně bořila do země.

Templáři nepodlehli momentální módě. I nadále si uchovali prosté bílé pláště s červeným křížem a jejich jediným přepychem byly skvělé zbraně, zdobené ciselováním či damaškováním, které dobyli na nepříteli.

Jen jediný z vůdců chyběl: senešal. Velmistř ho pověřil těžkým úkolem

velet silám zanechaným v Mezopotámii.

Někteří rytíři si s sebou vzali lovecké psy, jiní nesli na ruce sokola. Bylo to prozíravé, protože každý kousek zvěřiny mohl být významným přínosem k dennímu jídelníčku.

Počet vojáků vzrostl natolik, že je Guillaume rozdělil do dvou bojových oddílů. Jednomu z nich velel jeho maršálek. Předvoj podléhal Jeanovi de Grailly, zadní voj byl svěřen spolehlivému Švýcarovi Ottovi de Granson.

Celá armáda vytvořila ohromného, do železa oděného hada, který budil dojem drtivé síly. Sborový zpěv drsných řádových vojáků se daleko rozléhal a zdůrazňoval mužnou odhodlanost křesťanů.

Počátek cesty proběhl bez zvláštních příhod. Poté co dosáhli Mulekty jižně od jezera Geluchelam, projížděli křižáci bohatými údolími pokrytými zelenými pastvinami a sady. Za šest dnů dorazili do Šibaganu, kde uspořádali hotové orgie v požívání melounových zavařenin. Naštěstí to vyvolalo pouze několik lehkých žaludečních nevolností.

Dospěli nyní do divoké a neobdělávané krajiny, kde prach poněkud zamžil krásný vzhled rytířů. Snadno se s tím však smířili a oddali se nespoutané lovu, neboť zvěře byl nadbytek.

Náklad vozů se obohatil o pašтики a čtvrtky zvěřiny.

Když dorazili do městečka Talakan, zásobili se kamennou solí z hor, velmi vhodnou k nasolení kusů masa. O něco dále narazili na oblast bohatou na vinice, jejíž obyvatelé vyráběli vynikající víno. Toho večera rytíři i panoši usínali s těžkou hlavou, ale nanejvýš spokojeni se svým osudem.

Clément Tholon prohlásil: „Mordyje, jestli se ještě někdy vrátím do Auxerre, musím si s sebou vzít pár sazeniček, abych si z nich vypěstoval na dva tři soudky.“

O šest dnů později pronikla dlouhá kolona do provincie Badachšán, kde našli pravé Eldorádo. Když ji opouštěli, měl každý z nich v kapsách lapis lazuli, stříbro a drahokamy podobné rubínům. Výprava se tedy vyvíjela velmi slibně, tím spíše, že Mongolové se vůbec neobjevili.

Díky svým špiónům velmistr věděl, že Kajdu se nijak nesnaží utkat se s ním a že své síly stáhl. Doufal, že Kublaj, zaneprázdněný místními boji v Číně, mu přijde na pomoc a zastaví tuto dosud neporaženou armádu zakutou do železa. Chán chánů však Kajdua příliš nemiloval a poslal svého syna Nomukana v čele armády, aby ho potřel.

Díky svým skvělým spojencům assassinům se Guillaume dověděl, že se chán Kajdu zmocnil Jarkendu a Chotanu, měst ležících na cestě, kudy musili křižáci projít. Pak se setkal s Nomukanem a zdálo se, že se smířili. Poté, co svorně oslavili Kublajova vítězství v Cathayi, rozhodli se oba

Mongolové spojít své síly k boji s křižáky.

Okamžik nového střetu se blížil. Velmistr o tom pomocí Bafometových vysíláčů zpravil svého senešala, aby ho nenapadlo vrhnout se do nerozvážného boje s johanity.

Nařídil mu rovněž, aby obsadil bohaté město Samarkand a kryl tak své levé křídlo, ohrožované vojsky Nomukana a jeho generála Bajana.

Postup vojska se stával namáhavějším. Opustili Badachšán a podél toku řeky Pjandž dospěli k Pamíru. Výstup na náhorní planinu se započal.

V této pusté krajině nebylo živé duše, chyběly i stromy a ptáci. Jedinými bytostmi, které z dálky spatřili, byly divoké ovce s dlouhými rohy. Ze všech stran obklopovaly armádu zasněžené vrcholy hor. Silně se ochladilo, jezero Sirikol bylo zamrzlé. Prvně po dlouhé době trpěli křižáci omrzlinami. Nicméně bylo dost trávy pro velbloudy i osly, kteří se třáslí ve studeném větru.

Potřebovali téměř padesát dnů, aby dorazili do provincie Kašgar. Naštěstí se Mongolové neobjevili a křižáci byli příjemně překvapeni vlahým podnebím.

Guillaume de Beaujeu musel řešit zneklidňující strategický problém. Kdesi před ním, patrně v oblasti Jarkendu nebo Chotanu, ho očekávala Kajduova armáda. Chán shromáždil svá vojska na okraji pouště Gobi, snad proto, aby jim zabránil v jakémkoli pokusu o ústup. Na levém křídle templářů byly oddíly Nomukana, Kublajova syna, nepříteli početné a málo zkušené v boji. Přesto by bylo lepší utkat se s nimi odděleně. Velmistr proto nařídil svému maršálkovi, aby pokračoval v postupu k severu, do Uzbekistánu, aby za sebou přilákal Nomukanovu armádu. Poradil svému věrnému druhovi, aby požádal o vyslání žoldnéřů najatých v Mezopotámii a posílil tak své oddíly.

Od chvíle, kdy opustili Badachšán, uplynulo padesát dnů. Nekonečný pochod napříč náhorní planinou Pamíru křižáky vyčerpál.

Situace vyhlížela následovně: po pravici měli zasněžené vrcholky Kašmíru, před sebou Kajduovy Mongoly, po levici Nomukana a za zády Pamír. Bylo bezpodmínečně nutné, aby si vojsko odpočinulo dříve, než bude postupovat dále a utká se s Kajduem.

Velmistr tedy nechal rozbít tábor v okolí Kašgaru. Rytíře i pěšáky to velmi potěšilo. Každý doufal, že na okamžik zapomene na jednotvárnost dlouhé cesty. Město sice nebylo tak lákavé jako Bagdád, ale přesto se v něm nacházel rozlehlý karavanseraj, kde se zastavovali obchodníci putující po Hedvábné cestě. Místní krásky rychle pochopily, že ti drsní vojáci mají čím odměnit jejich půvaby a městem se rozlila vlna prostopášnosti.

Avšak rytíři v bílých pláštích pokušení nepodlehli a Guillaume de

Beaujeu nikoho netrestal. Měl jiné věci na práci.

Připravovalo se nové střetnutí a o to nutněji potřeboval atomové granáty. Jejich zásoba byla sice ještě značná, ale přesto si ji přál zvětšit s pomocí transmutátoru. Bratr Joubert však o sobě nedával vědět. Bylo tedy třeba podívat se na jeho práci zblízka. Učený bratr byl pohodlně ubytován ve velmistrově obydlí.

Když ho velmistr přišel navštívit, našel ho zasněného a tisknoucího k hrudi poloprázdný džbánek vína.

„Proboha,“ zahřměl Guillaume, „to sis vybral ten pravý okamžik, aby ses opil jako zvíře! Nevděčnicku, víš jak nutně potřebuji používat transmutátor a přesto mrháš drahocenným časem u džbánu!“

Templář se vrávoravě zvedl a ujistil ho: „Nemusíte o všem vědět, cti... ctihodný... Tak moc jsem zase nepil. Jen abych si dodal odvahy k dílu... Ostatně Horatius řekl...“

Říhl, potřásl hlavou a znovu si přihnul.

„Vinný měchu! Páchneš na deset kroků!“ Guillaume mu vytrhl džbán a vztekle s ním mrštil o zem. „Budu muset svádět další boje a má zásoba střel vrhajících blesk se značně ztenčí. Za každou cenu musíš najít způsob, jak uvést v činnost tu skříňku! Proč nepracuješ, nemehlo?“

„Proti tomu musím protestovat. Mám možná v hlavě, ale nemehlo nejsem! Už jsem to dokázal. Jenže ten ďáblův přístroj nechce zanic poslouchat. Strávil jsem celé hodiny přemýšlením o tom zatraceném problému, ale bez výsledku.“

„Při našem odjezdu z Bagdádu jsi přece měl jisté plány,“ namítl Guillaume smířlivějším tónem. „Doufal jsi, že vysvětlíš vlastnosti fluida, které uvádí přístroj do chodu.“

„Ale ano, zabýval jsem se tím. Jenže jsem zjistil starou belu. Raději se tedy dívám na Bafometa.“

„Proč právě na Bafometa?“

„Není takový jako vy... Bez urážky, cti... ctihodný mistře, říká mi příjemné věci. To on mi poradil, abych se napil a příliš se neunavoval.“

„Cože? Ty se odvažuješ tvrdit, že tě navádí, aby ses opil?“

„Jak jsem řekl..., ctihodný... To všechno jsou věci, které nemáme vědět. Je to jeho záležitost, ne moje, a tak nechce, abych pracoval dál. Užij si trochu, milý Jouberte... Ano, má mě rád.“

Přestaň se snažit proniknout do hermi... herme..., zkrátka mi zakázal, abych se dotýkal jeho sošek za jiným účelem než je rozhovor s ním.“

„Mluvíš s ním často?“

„Vždyť vám to říkám! Dělán to rád... Nejdřív mi ukáže spoustu krásných barevných věcí, které tančí... pak slyším hudbu, nádhernou...

Bude lépe, když vás upozorním, abyste se mnou už nepočítal.“

„Pomoz Pánbůh!“ mumlal Guillaume sám k sobě.

„Ten hlupák se nechal zcela očarovat Bafometovými kouzly. Jak ten ďábel mohl vědět, že používám jeho sošky ke spojení se svými druhy? Záhada... Každopádně nemohu v této chvíli počítat s transmutátorem. Je třeba počkat, až ten pitomec Joubert přijde k sobě.“

Vrhl poslední hněvivý pohled na opilce, který se rozvalil na sedadle a prozpěvoval si, a vrátil se do svých pokojů, kam si dal zavolat bratry Tholonovy.

Clément, který kdesi škádlil nějakou holku, nebyl k nalezení. Ale oba druzí se okamžitě dostavili. Zachmuřený pohled jejich vůdce nevěstil nic dobrého, proto zůstali stát a tiše vyčkávali, až se mu uráčí povšimnout si jejich přítomnosti.

„Á, už jste tady,“ povšiml si jich po chvíli zamyšlení. „Mám pro vás důležitý úkol. Už jste mi poskytli cenné služby a vím, že dovedete být diskrétní. Tentokrát musíte být ještě opatrnější.“

„Necháme se raději zabít, než bychom cokoliv prozradili,“ ujistil ho Garin, mluvčí Tholonů.

„To vím, a právě proto vám svěřím nanejvýš důležité tajemství. Už jste slyšeli o Bafometovi?“

„Na mou věru,“ přiznal opatrně Garin, „něco se o něm povídá. Někaké nepodložené historky...“

„Ne, on skutečně existuje. Je to nebezpečná bytost z jiného světa, která je uvězněna kdesi ve francouzském království. Má velkou moc a souhlasil, že nám bude sloužit. Sošky s jeho podobou nám dovolují rozmlouvat spolu přes moře, hory a údolí. Bratr Joubert, kterého jsem pověřil, aby odhalil tajemství jejich funkce, dosáhl velkého pokroku. Již jsem doufal, že řešení je na blízku, avšak Bafomet učeného bratra na dálku svedl a udělal z něho notorického opilce, který odmítá pokračovat ve výzkumech.“

Guiot mimovolně sklonil hlavu. Dobře chápal templářovu přichylnost k božské láhvi, které sám často rád obětoval.

„Budete ho hlídat dnem i nocí, aby nemohl znovu použít sošku. Dbejte také, aby se už neopíjel. Jinak bude moci svobodně pokračovat v práci, až mu ovšem všechno to víno vyprchá z hlavy.“

„A kdyby se pokusil utéci?“ zeptal se Garin.

„Dejte mu na pamětnou, ale nezabijte ho. Doufám, že zase přijde k sobě a znovu mi bude věrně sloužit.“

„Nemůže nás očarovat?“ obával se Guiot. Jeho bratr si ho změřil hněvivým pohledem.

„Jen žádný strach, chlapče. Když ho budeš hlídat pěkně zblízka, nic se

nestane. V případě nějakého podezřelého jednání mne dej hned zavolat. Teď jděte zaujmout své místo a ať dva z vás zůstávají neustále po jeho boku.“

„Můžete se na nás spolehnout, ctihodný mistře,“ ujistil ho Garin.

Když zůstal sám, uvažoval velmistr dále. Celá záležitost se vyvíjela velmi špatně: Bafomet si povšiml, že Guillaume používá jeho sošky pro své vlastní cíle. Bytost z močálu chtěla dát templářům lekci a ukázat jim svou moc. Neriskovali komtuři, kteří používali Bafometových sošek ke spojení se svým nadřízeným, že se ocitnou pod vlivem Bafometových kouzel? Konec konců se zdálo, že by bylo nejlépe přijmout jeho hru a spojit se s ním.

Pravděpodobně neví o existenci skříňky, která zdvojuje předměty, a nebude velmistrovi moci vyčítat, že se k němu nechová loajálně.

Guillaume tedy povstal a vrátil se do laboratoře, kde učený Joubert tiše chrápal pod pozorným dohledem dvou bratří Tholonů.

Uchopil jednu ze skříňek s Bafometovou soškou a odešel s ní do sousední místnosti. Pečlivě zavřel dveře, zapojil ji a čekal, až se volaný ohlásí.

Po několika vteřinách se oči sošky rozsvítily.

„Á, to jsi ty, Guillaume. Čekal jsem, že mne zavoláš.“

Velmistr se podívil: „Pročpak, vznešený příteli?“

„Netvař se, že o ničem nevíš. Mírně jsem potrestal tvého bratra Jouberta, který byl příliš zvědavý. Zdá se, že jste se pokusili odhalit tajemství mechanismu skrytého v mých soškách.“

Templář zůstal ve střehu, připraven přerušit spojení při sebemenším náznaku podezření. Přesto však nenuceně odpověděl:

„Co je na tom špatného? Bratr Joubert mi opatřil možnost rozmlouvat na dálku s oddíly mého vojska. To je pro mne velmi užitečné. Nevidím nic, co by mělo vzbudit tvé podezření.“

„Nesnaž se zahrávat si se mnou! Jsem izolován na nepřátelské planetě a pouze má tajemství mi umožňují přežít. Kdybych tě byl chtěl seznámit s vlastnostmi svých robotů, byl bych to udělal. Svévole ses pokusil přivlastnit si je bez mého dovolení.“

„Chápej, pane, mé vojsko je nyní vzdáleno od svých základů celé měsíce pochodu. Jsme obklopeni nepřátelskými armádami. Jak bych mohl vést své oddíly, kdybych nemohl na dálku rozmlouvat s jejich veliteli?“

„Měl jsi mi tedy vysvětlit své problémy! Byl bych ti bezpochyby dovolil, abys používal mé roboty pro svá dálková spojení.“

Nemohu se smířit s takovou drzostí! Pro tentokrát však budu shovívavý, můžeš je používat dál, ale jen v případě nutnosti. Upozorňuji tě nicméně, že

pokusíš-li se ještě jednou míchat se do věcí, do kterých ti nic není, naše vztahy se naráz změni. Máš jen pár atomových granátů a bez nich nebudeš schopen pokračovat ve svých výbojích. Možná ti ještě nějaké svěřím, ale doporučuji ti, abys jimi velmi šetřil. Rozuměls dobře?“

„Dohodnuto,“ sykl velmistr, stěží zadržuje hněv.

Při tomto slově vyšlehl z Bafometových očí oslepující blesk, před nímž si templář musil zakrýt oči rukou. Pak soška znovu potemněla.

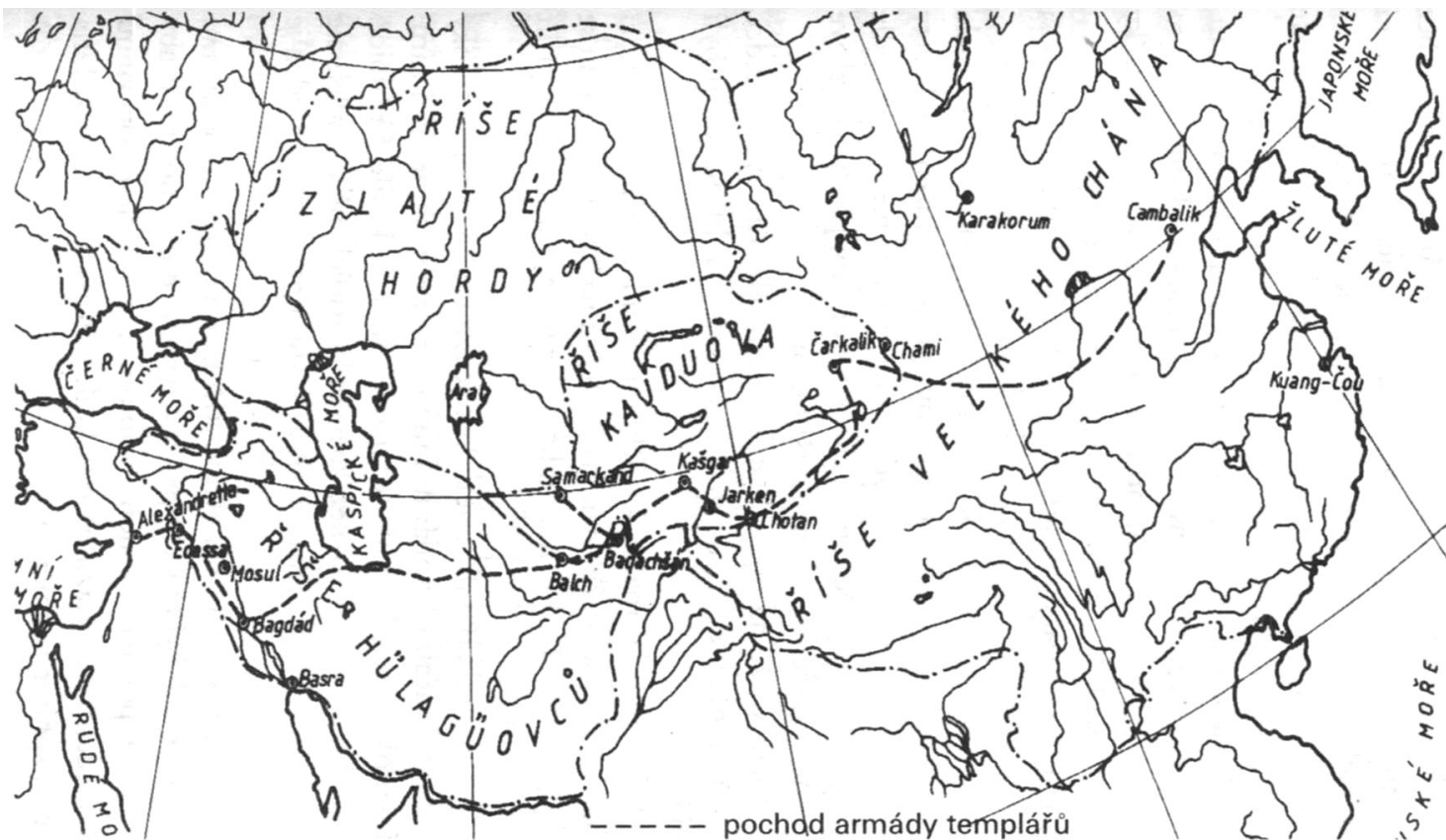
Guillaume zůstal dlouhou chvíli bez pohybu. Bolela ho hlava, do mozku ho bodalo tisíc jehel. Byl přesvědčen, že by ho Bafomet mohl zabít, kdyby to oslepující světlo zářilo déle.

Další nová vlastnost toho podivného přístroje, kterou bylo třeba vzít v úvahu...

Ten mimozemšťan rozhodně vládl podivnou mocí a nebude jen tak snadné se ho zbavit.

Asie ve 13. století

VII.

Bratru Joubertovi se pod pozorným dozorem bratří Tholonů brzy vrátil elán. Velmi dobře si rozuměl s Guiotem a Clémentem, kteří sdíleli jeho přichylnost k dobrému moku a těžili z toho, co zbylo z jeho tabule. Garin si zachovával odstup. Nijak se nesnažil porozumět mechanismu tajuplných přístrojů, s nimiž pracoval učený alchymista, a pociťoval značnou nedůvěru k Bafometovým soškám. Ptal se sám sebe, co asi může být ten »jiný svět«, o němž hovořil velmistr.

Ten nyní uvažoval o dalším postupu. V jistém okamžiku doufal, že na něj Kajdu zaútočí, a nechal pečlivě rozmístit balisty kolem tábora, na místa, z nichž mohly ovládat všechny přístupové cesty. Mongolský chán se bohužel templářů nesmírně obával a nijak se nesnažil napadnout je v pozici, v níž se předem připravili k obraně. Podle zpráv assassinů se zdálo, že se mu po strašlivé porážce jeho souseda Abaky příliš nechce do boje. Jízdní hlídky pečlivě sledovaly okraj templářského tábora a jeho vojska byla v neustálé pohotovosti, připravena k okamžitému ústupu, kdyby se templáři pohnuli kupředu. Kajduovy záměry zůstávaly neproniknutelné. Guillaume se sám sebe ptal, zda bude vůbec bojovat, protože Mongol zcela zjevně netoužil po seznámení se slavným bleskem templářů.

To přinutilo velmistra, aby pokračoval v cestě vpřed. Jeho muži si odpočinuli: nejlepším důkazem toho byla prostopášnost, která mezi nimi zavládla. A tak se navzdory vedru rozhodl, že se pokusí přejít poušť, aby vnikli do Kublajova chanátu. Cestou zničí Kajduovu armádu, jestli se rozhodne přijmout boj.

Dlouhá kolona se tedy dala do pohybu. Tentokrát bez nadšení, protože perspektiva cesty nekonečnými písečnými dunami za panujícím vedra děsila i ty nejodvážnější.

Jarkendu dosáhli bez boje. Kajdu uprchl tak rychle, že zde zanechal část své výstroje.

Křesťané našli plstěné stany, sušené mléko zvané gu-ut, holínky a různá koření, jako pepř a zázvor. Komturové to všechno nechali spálit, protože se obávali mongolské léčky a zejména toho, že by potraviny mohly být otrávené.

Pokračovali směrem ke Cathayi a obsadili Kerii, kde se panoši a rytíři zmocnili jaspisu a chalcedonu určených Kublajovi.

Postup byl den ze dne obtížnější. Za Čarkalíkem začínala obávaná

poušť. Náklad vozu byl proto přeložen na hřbety velbloudů. Vojsko mělo potravin na více než měsíc, což podle údajů průvodců bohatě stačilo k tomu, aby přešli tyto žhavé pláně, jestliže půjdou nejkratší cestou.

Zdálo se, že mongolská armáda zmizela. Ani rychlí jezdci, kteří se předtím každý den objevovali v dohledu, už nebyli vidět.

Dříve než dal rozkaz k pochodu, spojil se velmistr pomocí Bafometovy sošky se svým maršálkem a nařídil mu stáhnout se do Samarkandu, aby mu mohl v případě nutnosti rychle přijít na pomoc.

Potom nechal Guillaume de Beaujeu zatroubit na rohy a trubky a křižáci začali překonávat duny v úmorném slunečním žáru. I tentokrát rytíři rychle odkládali drátěné košile a přilbice. Váleční koně byli rovněž zbaveni bohatých příkrýadel, ale přesto bylo často třeba vést je za uzdu, protože váha jezdců je vyčerpávala.

Otto de Granson byl všem rytířům příkladem. Po tváři mu stékal pot, ale byl vždycky připraven podat pomocnou ruku, aby pomohl postavit na nohy velblouda, který klesl pod tíhou nákladu, nebo vyrazit na průzkum, aby zjistil, jestli se kolona ubírá správným směrem.

Jean de Grailly byl zase velmi oblíben u svých druhů, protože je bavil zpěvem a verši a nikdy nikomu neodepřel doušek vody nebo sousto jídla ze svých zásob, když se navečer utábořili.

Velmistr byl posedlý tím, že se nesmějí odchýlit z cesty.

Průvodci karavan ostatně tvrdili, že by trvalo celý rok, kdyby někdo chtěl přejet poušť na koni v celé její délce. Trval proto na tom, že mají sledovat pravidelné značení studní. Vždy po dni a noci pochodu jim měly poskytnout dostatečnou zásobu čerstvé vody k napojení lidí i zvířat. Nicméně Guillaume na to příliš nespolehal, jednak proto, že jeho vojsko bylo velmi početné, a rovněž proto, že se obával zrady Mongolů.

Při první zastávce skutečně zjistili, že pramen je otrávený. Křižáci značně poklesli na duchu: ještě si dobře pamatovali, jakým zkouškám byli vystaveni v Mezopotámii.

Podivný jev ještě zvětšil jejich zlé předtuchy. Zatímco jeli ve spalujícím žáru, slyšeli záhadné zvuky: tu hřmot bubnů, tu zas šepot neznámých hlasů. V noci tyto jevy ještě zesílily.

Nešťastník, který se náhle probudil a rozběhl se hledat tajemný hlas, se už do tábora nikdy nevrátil.

Při východu slunce se objevovaly klamné přeludy. Někteří viděli zelené oázy, jiní řeky, v nichž proudila průzračná voda. Někdy si mysleli, že před sebou mají město. Bohužel pokaždé, když se některý z nich rozjel k tomu zázraku, nenašel nic jiného než pochmurnou pláň s písečnými dunami, a když ho dostihli jeho druhové, našli jen mrtvolu probodanou šípem, smutný

důkaz neviditelné přítomnosti Mongolů.

Navzdory všemu však vojsko postupovalo kupředu. Potravin byl dostatek a ztráty byly relativně malé.

Guillaume de Beaujeu byl nyní každý den v kontaktu se svým maršálkem a oznamoval mu svou pozici. V okolí Samarkandu byl stále klid.

Pátého dne se situace náhle zhoršila. Začal vát horký vítr, který zdvihal mračna písku a snižoval viditelnost na pouhých několik kroků. Všichni muži si zahalili tváře, aby se chránili, ale jemnoučký prach pronikal do nejmenších skulinek a vnikal jim do nosu, do očí i do úst. K tomu, aby se ho zbavili, by byli potřebovali spoustu vody, kterou armáda musila šetřit.

To však byl teprve začátek všech zkoušek. Když se kolona večer zastavila, bylo nutno všechny křížáky spočítat. Asi tisíc mužů chybělo. Někteří zabloudili, jiní padli pod šípky Mongolů, kterým, jak se zdálo, písečná bouře vůbec nevadila.

Téhož dne k půlnoci je probudil smrtelný výkřik strážného.

Všichni se vyřítili ze stanů, zaznělo volání »Do zbraně!« V té chvíli se na tábor sneslo mračno šípů a obětí byl bezpočet. Nikdo totiž neměl čas obléknout si drátěnou košili nebo zbroj a téměř všechny střely zasáhly cíl. Ještě vážnější bylo, že mnohé měchy s vodou byly proraženy a její zásoby se tak ztenčily o třetinu. Rovněž mnozí koně a velbloudi byli zasaženi.

Nepřicházelo v úvahu střilet nazdařbůh z balist, proto se rytíři rychle ozbrojili a začali pročesávat okolí, bohužel nadarmo. Utrmáceni se vrátili do tábora, aniž by spatřili jediného nepřátelského bojovníka.

Znepokojený velmistr svolal svou radu a jednali až do rána.

Taktika nepřátel byla jasná: Kajdu se vyhýbal pravidelné bitvě a spokojoval se s tím, že jeho rychlí jezdci neustále doráželi na nepřitele. Mongolové znali poušť výtečně a mohli se občerstvit u pramenů, které potom znečistili zvířecími zdechlinami.

Křížáci váhali, zda mají pokračovat v cestě.

Názory byly značně různorodé. Nakonec, po zkontrolování zbylých zásob vody, převládl názor Otty de Granson.

Vzhledem k tomu, že se jejich počet snížil, měli zásobu vody ještě na třicet dnů, pokud budou stanoveny a přísně dodržovány její přiděly. Měchy s vodou bylo třeba pečlivě chránit, aby se podobná nehoda nemohla opakovat. Zabalili je proto do drátěných košil, které patřily padlým. Všechny nádoby byly obaleny příkrývkami. Všichni muži se od toho dne opět budou muset odívat do zbroje a chránit tažná zvířata vatovanými příkrývkami.

Za svítání se armáda znovu dala na pochod. Vítr se utišil, ale vedro se

brzy stalo nesnesitelným pro nešťastníky, kteří potili vodu a krev pod tíhou zbroje.

Všichni se vlekli pěšky a vzdálenost, kterou toho dne urazili, byla pramalá. Mnozí samozřejmě utrpěli úžeh a nikdo nemohl udělat nic pro to, aby zmírnil utrpení nešťastníků, kteří lemovali cestu, již armáda prošla.

Večer upadli utmácení muži do hlubokého spánku. Sotva však usnuli, Mongolové znovu zaútočili. Déšť šípů tentokrát neměl za následek mnoho obětí, ale poplach se několikrát opakoval, takže nikdo ani nezamhouřil oka.

Ráno bylo nutno pokračovat v cestě, která se stávala pravou kalvárií. Toho dne byly přeludy faty morgany zvláště hojné a mnozí pološení nešťastníci běželi jemným pískem za vidinami, které mizely, jakmile se jim zdálo, že se k nim přibližují.

Konečně armáda dorazila přibližně do poloviny cesty. Už nebylo možné vrátit se nazpět, chtěj nechťj museli dál. Váleční koně hynuli jako mouchy a muži sami nevěděli, jak uhasit žízeň. Jedni si žárlivě střežili svůj hubený příděl vody a upíjeli ho po malých doušcích, což bylo příčinou několika rvaček, jiní vypili všechno naráz. Ti pak hledali sebemenší příležitost, aby se zmocnili alespoň několika kapek vzácné tekutiny.

Otto de Granson měl plné ruce práce, aby přivedl k rozumu nespokojence. Když od něho některý vzpurník dostal ránu plochým mečem, dal si příště dobrý pozor, aby neodporoval.

Ottův přítel Jean de Grailly již dávno přestal pět ódy na svou krásku, ale přesto mnohé večery probděl a skládal básně, které ho utěšovaly v jeho samotě.

Den po dni se odvíjel stejně.

Ve dne vyčerpávající pochod, po setmění útok Mongolů. Vůdcové armády vyzkoušeli nejrůznější způsoby, jak jim čelit.

Rozmístili v určité vzdálenosti kolem tábora několik oddílů, ale vždycky marně. Ti žlutí ďáblové je pokaždé odhalili a z dálky je zasypali střelami, dávající si dobrý pozor, aby nepadli do léčky. Křížáci se rovněž pokusili zbudovat falešný tábor tak, že postavili stany na jednom místě a sami se utábořili o něco dále.

Jediným výsledkem byl velkolepý požár, protože jejich protivníci té noci vystřelovali hořící šípy.

Guillaume de Beaujeu si nicméně uchovával nezlomnou víru v konečné vítězství. Měl své granáty a praky a nevadilo mu, že počet jeho vojáků se den ze dne zmenšuje, neboť Mongolové ho nikdy nebudou moci porazit ve skutečné bitvě. Všechny ty šarvátky byly nepříjemné, únavné, ovlivňovaly morálku křížáků, ale přesto se armáda každým dnem blížila k Tun-chuangu. Navíc bratr Joubert, již vystřízlivělý, navrhl prohnanou lest, která

jim měla zajistit Bafometovu neutralitu. Když mu tolik záleží na automatickém vysílání, které má ohlásit jeho přítomnost jeho případným krajanům, není nic lepšího, než začít vysílání rušit. Mimozešťan je pak bude volky nevolky muset nechat v klidu pracovat.

Velmistr vydal ihned potřebné rozkazy a pomocí svého spojení s Bagdádem a Kyprem nařídil komendám, které obklopovaly les Grand-Orient, aby začaly s rušením.

Bafomet protestoval, rozčiloval se, ale nakonec musil přistoupit na to, že nechá templáře dělat, co chtějí.

Padesátý druhý den po odchodu z Čarkaliku křižáci konečně vyšli z pekelné pouště.

Město, v němž tolik doufali najít odpočinek, však bylo v rozvalinách, studny byly zasypány a prameny otráveny rozkládajícími se zdechlinami zvířat.

To nezabránilo Guillaumovi, aby tam nerozbil svůj tábor. Ruiny nádherných buddhistických chrámů a domů tvořily dostatečnou ochranu před šípy. Pěchota se ihned pustila do stavby provizorní hradby z kamenů, které našla ve zříceninách, zatímco turkopolové začali hloubit nové studny.

Hlídky rozeslané do okolí nenarazily na nepřítele, naopak přinesly značné množství zvěřiny, která byla přivítána s nadšením. Brzy se z rožňů linula lákavá vůně. Morálka vojska hned značně stoupla...

Ještě lepší bylo, že noc proběhla bez poplachu a všichni klidně spali.

Vůdcové křižáků tak mohli rekapitulovat výsledek. Počet bojovníků se snížil na čtyřicet tisíc mužů. Všechny vrhací stroje byly nedotčené, dost bylo válečných koní i tažných zvířat, která mohla být nyní opět zapražena do vozů, neboť další cesta byla sjízdná.

Na severu bylo město Chamil, centrum této provincie, a ještě dále leželo Karakorum, sídelní město Kublajovo. Podle informací špiónů odpočívala v Chamilu Kajduova vojska, rovněž značně vyčerpaná dlouhým pobytem v poušti. Síly velkého chána se shromažďovaly v okolí Šang-čou, severně od Cambaluku. Zdálo se, že hrozba, kterou představovali templáři, přiměla Kublaje k tomu, aby svolal veškerou svou hotovost.

Komtureové a velitelé pomocných sborů souhlasili s tím, že zůstanou po určité dobu na místě, aby mužstvo mělo čas na zotavení. Bratr Joubert pak znovu zahájil své výzkumy a dosáhl významného výsledku, když se mu podařilo vyrobit duplikát vázy. Sice se za chvíli rozpadla, ale ničeho podobného až dosud nebylo dosaženo. Učenec se patrně blížil k cíli.

Jednoho krásného rána strážé ohlásily, že se blíží skupinka jezdců. Byli v ní Mongolové, ale jistě i křesťané, neboť praporce v barvách benátské

republiky sousedily se standartami zdobenými jačími ocasy.

Velmistr ihned svolal své templáře a přikázal, aby se seřadili a utvořili špalír po obou stranách cesty. Francouzi a Angličané si oblékli své nejlepší odění a poselstvo mohlo vstoupit do pobořeného města.

Někteří křižáci ještě nikdy neviděli Tatary, a proto zvědavě pozorovali tyto muže snědé pleti se šikmýma očima, kteří měli na hlavách podivné přilby zakončené železnou špicí a lemované kožešinou. Obdivovali rovněž jejich malé koně s krátkýma nohama, kteří byli neuvěřitelně odolní, ač na to nevypadali. Šaty příchozích byly zhotoveny z hedvábí nebo sukna vyšívaného zlatem a podšity hermelínem nebo popelkou. Naopak jejich kyrsy z prosté kůže nepovažovali templáři za příliš užitečné. Postroje byly bohaté, ale většina jezdců jezdila bez sedla, pouze na prostém kusu kůže nebo látky. Všichni měli na zádech velké toulce naplněné šípy a luky šikmo přes prsa.

V jejich čele jel křesťan oděný do hedvábí a nádherných kožešin. Před velmistrem seskočil s koně, poklekl na jedno koleno a představil se:

„Urozený pane, jsem prostý benátský obchodník Marco Polo. Mé jméno vám možná není neznámé, protože můj otec a můj strýc při návratu do Itálie uveřejnili zprávu o své cestě. Nicméně k vám nepřicházím jako pouhý obchodník. Velký chán Kublaj mne poctil svým přátelstvím a učinil mne svým vyslancem. Zde jsou doporučující listiny, které mi ráčil poskytnout.“

Při těchto slovech Marco podal velmistrovi zlaté tabulky pokryté podivným písmem.

„Povstaňte, pane Polo,“ vyzval ho Guillaume de Beaujeu. „Souhlasíme s tím, že vás vyslechneme, i když se nám zdá zvláštní, že křesťan je vyslancem nevěřícího.“

Kráčející napřed uvedl své hosty do téměř nedotčeného sálu, který mu sloužil za obydlí. Komtuři a další hosté se rozsadili na truhlicích pokrytých kožešinou a templář pokračoval: „Nuže, mladý muži, seznamte nás s poselstvím toho Mongola.“

„Král králů, čtvrtý nástupce Čingischánův, nejmocnější z vládců tohoto světa posílá velmistrovi Guillaumovi de Beaujeu, vůdci armády, která bez vyhlášení války přináší smrt a zkázu do naší říše, svůj pozdrav.“

Zpráva o vašich výbojích se donesla i k našim uším v daleké Cathayi. Nyní jste přišli k bránám mé říše a střetnutí našich armád se zdá být nevyhnutelným. Máte mocnou zbraň, která vrhá blesky. To dokazuje, že čarodějové, kteří vás obklopují, jsou mocní, a rovněž to demonstruje sílu vašeho božstva. Několik kněží, kteří došli až ke mně, mi poskytlo jen ubohou představu o vaší víře, neboť i já znám některá tajemství magie, a ne

bezvýznamná. Věci se pohybují vzduchem a přibližují se ke mně bez dotyku lidské ruky. Rovněž umím vrhat blesk. Navíc moje armáda se skládá z několika set tisíc statečných bojovníků. Proto by boj mezi námi stál mnoho lidských životů a nepřinesl by jiný výsledek než ten, že by nás oba oslabil, k velké radosti našich nepřátel.

Mám proto pro vás návrh, který se mi zdá být rozumným: proč bychom nemohli být spojenci? Dobyl jste Mezopotámii a Transoxianii a já jsem připraven vás uznat za vládce těchto území pod podmínkou, že se nebudete plést do toho, co se děje v Cathayi.

Tak statečný a moudrý vojevůdce jako vy nemůže předpokládat, že smete má nespočetná vojska tak, jako to učinil s Peršany. Za každých sto padlých nastoupí do útoku tisíc dalších mužů, a když je zničíte, deset tisíc nových nastoupí na jejich místo.

Nevidím proto žádný důvod na vaší ani na své straně, proč svádět bezvýsledný boj.

Jestliže vám snad rozdělení území, které vám navrhuji, nevyhovuje, jsem připraven jednat o něm s vašimi vyslanci, pokud by vám nebylo vhod osobní setkání na místě, které si zvolíme.

Dáno pod ochranou věčného nebe v mém paláci v Šang-Tu. Kublaj, velký chán Mongolů.“

Velmistr vyslechl poselství s největší pozorností. Neměl sebemenší chuť přistoupit na nabídku spojenectví, neboť ho jeho nezměrná pýcha hnala k tomu, aby dobyl celou Zemi. Nicméně odklad mu vyhovoval. Učený Joubert by pak snad mohl zhotovit další atomové granáty, které by mu velmi usnadnily jeho úkol. Proto odpověděl:

„Pane Polo, jako křesťan jistě víte, že náš Pán Ježíš Kristus nám nařizuje, abychom byli shovívaví k ubohým hříšníkům. Chci tedy vést jednání s chánem Kublajem a pošlu k němu posly se svými protinávrhy. Je však zapotřebí, abych je předem projednal se svými spojenci a svou radou, proto vás prosím, abyste se na několik okamžiků vzdálil. Poté vám sdělím svou odpověď.“

„Nemohu než se podrobit vašemu moudrému rozhodnutí, ctihodný mistře, avšak dříve, než se vzdám, dovolu, abych vám předal dary, které vám mám nabídnout z pověření velkého chána.“

Zatleskal a Mongolové složili k templářovým nohám skutečný poklad.

Nejnádhernější kožešiny sousedily se zbraněmi, jejichž pochvy byly zdobeny drahokamy, a s vázami vyřezávanými z jadeitu.

Lakové desky s jemnými obrazy, zlaté misky vrhaly tisíceré odlesky. Byly zde rovněž misky z neznámé hmoty – porcelánu. Guillaumovu pozornost přilákal zvláště jeden předmět ze slonoviny: řada slonů, kteří se

navzájem drželi za ocasy, vyřezaná z obrovského klu. Templář již slyšel o těchto pohádkových zvířatech, a proto požádal o přesnější informace.

„Jsou to příšery, kterých použil Hannibal při svých bojích proti Římanům? Řekněte mi, jsou skutečně tak gigantické?“

„Ovšem,“ ujistil ho Benátčan, „příroda udělala z těchto zvířat nejobávanější ze všech stvoření. Jejich nesmírně dlouhý nos může vytrhnout strom a čelem jsou schopni zbořit i tu nejsilnější zeď. Velký chán jich má několik stád. Když jde na lov, čtyři z nich nesou jeho dům na zádech. Jinak jsou výbornými pomocníky pro válečníky, kteří mohou z věžičky upevněné na zádech takového tlustokožce metat své šípy na nepřítele a zůstat při tom nezranitelní.“

„To vidím,“ podotkl templář zamyšleně. „Dobrá, děkuji vám, můžete jít.“

Křížáci se radili dobrou hodinu. Moc mongolského chána a přítomnost slonů v jeho armádě nabádaly k zamyšlení i ty nejstatečnější. Nicméně Guillaume nakonec prosadil svůj názor. Dal zavolat vyslance a ignoruje zcela Mongoly vyhlásil:

„Pane Marco Polo, ten nevěřící se mi zdá být velmi zamilován sám do sebe. Odvažuje se mluvit o magii v souvislosti s bleskem, který mi svěřil archanděl Gabriel. To ukazuje, do jaké míry je v něm zakořeněna víra v čarodějnické kejkle. Vězte, že naším jediným cílem je šíření svaté víry až na sám kraj světa.“

Nemůžeme s ním proto vést jednání, jestliže se neodřekne svých omylů, aby křtem vstoupil do naší svaté církve. Co se týče jeho čarodějů a slonů, budou vypadat velmi uboze, až na ně z výše nebes dopadne můj blesk! Přeje-li si, jsem připraven mu to předvést na bitevním poli, ale pak už bude příliš pozdě.

Moji vyslanci mu sdělí podrobnosti poselství a předají mu mé dary: relikviář s kouskem dřeva svatého kříže a iluminovaný rukopis, který vypráví o životě našeho Pána podle Písma.

Zitra za svítání se vrátíte zpět ke Kublajovi. Vězte, že jakékoliv ohrožení života mých vyslanců nebo urážka budou krutě potrestány. Necht' vás náš Pán ochraňuje...“

Marco Polo neodpověděl, pozdravil shromážděné hlubokou poklonou a vyšel z tábora sledován svým doprovodem.

A tak nazítří bratři Tholonové a templář z Tyru vyrazili v doprovodu mongolského vyslance cvalem na cesty Cathaye.

Kromě slíbených darů nesli jednu sošku Bafometa, která jim měla umožnit rozmlouvat s velmistrem na dálku. Bratr Joubert ji tajně pozměnil a ukryl do ní atomový granát pro případ, že by se jí někdo nepovolaný chtěl

zabývat příliš zblízka. Vyslanci samozřejmě s tímto detailem nebyli seznámeni.

Brzy měli čtyři vyslanci možnost ocenit hbitost mongolské pošty, která umožňovala velmi rychlé spojení po celé rozlehlé Kublajově říši.

Neměli téměř čas, aby obdivovali vrcholky hor pozlacené zapadajícím sluncem, akvamarín bystřin či zvlněné pahorky, které se zelenaly v mlžném oparu. Každý den v poledne nalezli čerstvou příprěž. Zastavili jen proto, aby zhltili trochu jídla a vyměnili koně, a pak znovu cválali až do setmění. Nikdy nedošlo k sebemenšímu zpoždění. Každý bez protestu uposlechl, když spatřil tabulky velkého chána. K velkému překvapení křesťanů byly noclehy a jídlo pokaždé placeny prostými kousky papíru, nikoli zvoníci mincemi správné váhy.

Marco Polo vysvětlil bratrovi z Tyru, jak Kublaj postupoval: „Tyto peníze obíhají v celé říši. Vyrábějí se v Cambaluku, výchozí surovinou je rozdrcená kůra morušovníku. Z pasty, která vznikne, se zhotovuje papír, který se stříhá na pravoúhlé kousky různých rozměrů. Na každém z nich je podpis a pečeť chánova vysokého úředníka a všichni je bez váhání přijímají. Jejich hodnota je různá, od drobného penízku po dva bezanty, takže obchodníci mohou mít při sobě velké sumy a neklesnout při tom pod vahou svého měšce.“

„Tento podivný postup dokazuje, jakou důvěru mají Kublajovi poddaní ve svého pána, protože by muselo být velmi snadné ty kousky papíru zfalšovat.“

„Tomu nevěřte,“ ujistil ho Benátčan. „Pečeť strážce pokladu je velmi těžké napodobit a tresty za padělání peněz jsou tak hrozné, že se nikdo neodváží riskovat.“

„Toto opatření je jistě výhodné pro obchod,“ konstatoval velmistřův vyslanec. „Obdivuji také to, že na cestách mohou poutníci najít pohodlný hostinec vždy ve vzdálenosti jednoho dne pochodu.“

„Budete ještě více překvapen, až se dovíte, že péče o ně spadá přímo pod provinční a císařskou správu. Každá stanice má koně a rychlé velbloudy, kteří jsou k dispozici posílům velkého chána. Pošta jako celek má dvě stě tisíc koní a deset tisíc stanic, které jsou bez předchozího upozornění kontrolovány jednou měsíčně. Během čtyř dnů lze urazit vzdálenost, na niž karavany potřebují dvanáct dnů.“

„Tento panovník je obdařen velkou moudrostí. Doufám, že se ukáže být rozumným a rozhodne se přijmout naši svatou víru.“

„Je jistě velmi uvážlivý,“ podotkl Benátčan. „Patrně jste si povšiml, že dal podél cest vysázet stromy, které zajišťují v létě stín a v zimě ukazují cestu, když všechno pokryje sníh.“

„Zpozořoval jsem to a také jsem zaznamenal, že jeho poddaní jsou velmi plodní, je tu spousta úst, která je třeba nasýtit. Zdá se, že každá rodina má bezpočet dětí.“

„To vyplývá z toho, že tito pohané mají několik žen. Ale hladu se nemusí obávat. Jednak proto, že jsou velmi skromní, a jednak proto, že Kublaj je velmi prozíravý. Jestliže je úroda dobrá, vykupují jeho hodnostáři rýži, pohanku a proso a ukládají je do zásobáren. Ve špatných letech je opět prodávají za nízkou cenu, za čtvrtinu jejich skutečné hodnoty.“

„Tak má vypadat pravá dobročinnost! Ten nevěřící má vskutku chvályhodné vlastnosti. Umí využívat svého bohatství s lidskostí. Ale ještě otázku: na poslední zastávce jsem si všiml, že v křbu neboří polena, ale jakési černé kameny. Je v tom nějaká magie?“

„Ovšemže ne,“ zasmál se Marco Polo. „Ty kameny pocházejí z hlubin země. Je trochu nesnadné je zapálit, ale jakmile hoří, oheň dlouho nevyhasne a hřeje víc, než když se spaluje dřevo, což je cenné zejména v zimě.“

„Tyto končiny zcela jistě ukrývají zázraky a máme se mnoho co učit od jejich obyvatel,“ uzavřel udivený templář z Tyru.

Bratři Tholonové nevedli tak povznášející rozhovory. Divoká jízda napříč neznámou zemí jim působila značné obtíže. Clément bez ustání křel. „Mordyje, mám zadek jako v ohni. Už sem v tom psím životě zažil horký chvílky, ale nikdy sem nebyl tak vyřízenej.“

„Jo,“ souhlasil Guiot. „Zatracená práce, kdybysem to věděl, nikdy bysem do tyhle divošské země nešel. Nemaj tady ani domy, kromě hostinců sou tu jen plstěny stany.“

„Eště horší je, co nám dávaj k žrádlu: sušený mlíko, vařený skopový, co je cejtít žluklým vomastkem a říkají mu gu-ut, a rejží.“

„Nemluv mně vo tom,“ zaúpěl Clément, „zvlášť dyž sedim na tý zatracený velbloudí potvoře. Zblil bych se z toho. Copak by křesťana někdy napadlo vlízt na záda takový bestie? To ty divoši...“

„Ale bratři,“ napomínal je templář, „myslete spíše na čest, která je nám prokazována. Velmistr si nás vybral mezi stovkami ostatních a sláva našeho poslání dopadne na naši rodinu. A považte také, že si zajistíte cestu do ráje.“

„Bodejť, sem si jistej, že tam budu mít vyhrazený místo,“ bručel Guiot. „Jenže se mi na tyhle zemi docela líbí. Nestojím vo to, abych předčasně chćipnul, a jesli to potrvá dýl, nebudu si moct ani sednout.“

„Jo,“ souhlasil s ním Clément, „vždycky to vodnesou ty samý. Maršálek si klidně sedí v Samarkandu. Jistě nechává svý ubohý maníky celej den cvičit. Zajímá se jen vo disciplínu. Senešal zase nemyslí na nic jinýho, než

jak se nahoře zavděčit, aby povejšil a stal se nakonec velmistrem.“

„To máš recht! Ale Thibaut Gaudin na to určitě myslí taky. Dycky souhlasí s velmistrem a furt mu maže med kolem huby.“

„No a co Jean de Grailly: věčně škrábe básničky pro svou něžnou přítelkyni, kromě nich ho zajímá jediná věc: paráda. Jinak se zrovna nepřetrhne.“

„Naopak vo tom Švejcarovi se dá říct, že zmákne spoustu práce.“

„Možná, jenže ty, co posílá, aby se vláčeli po cestách těch divochů, sme dycky my.“

Navzdory všem výčtkám konvoj rychle postupoval kupředu a jednoho krásného rána dojeli vyslanci na dohled od Šang-Tu, kde sídlil velký chán.

VIII.

Vznešenost císařského paláce naplnila templáře údivem. Hradba, která ho ovíjela, byla delší než hradby města Carcassonne.

Ze všech stran ho obklopovaly parky. Uprostřed úrodných luk, kde se klikatila líně plynoucí říčka, se pásla podivná zvířata. Kolem průzračných fontán se seskupily koketní bambusové pavilony a pestré hedvábné stany.

Marco Polo vysvětlil, že velký chán často loví v lesích plných zvěře se svými oblíbenými leopardy.

Palác byl celý z mramoru. Když do něj poslové vstoupili, nevěděli, co obdivovat dříve: malby hrající duhovými barvami, lakované předměty nebo jemné sošky vyřezané z jadeitu.

Ubytovali je v pokojích naplněných hedvábnými látkami a vzácnými kožešinami. Bratři Tholonové se styděli šlápnout na tak nádherné koberce. Nezměrně vysoké stropy byly pokryty lakovanými deskami, které se třpytily jako nebe při západu slunce.

Otroci brzy přinesli jídlo tak hojné a vybrané, že si muži z Auxerre div nezkazili žaludky. Když nastal večer, přišly krásné kurtizány, aby císařovy hosty svlékly.

Clément a Guiot byli doslova fascinováni a nevěděli, kam s očima. Ještě komičtější bylo, když ty zbožňování hodné, lehounce oděné dívenky se šikmýma očima vklouzly poté, co hosté ulehli, na jejich lůžka a daly jasně najevo, že jsou zcela k jejich dispozici.

Garin a templář z Tyru museli sebrat všechnu svou víru, aby odolali tomuto krutému pokušení. Museli zrudnout hněvem a mísit kletby s modlitbami, aby ty d'áblice přesvědčili, že v klášterech není zvykem mít takto vybavená lůžka. Nakonec měli úspěch: roztomilé slečny odešly, prolévající hořké slzy nad urážkou uštědřenou jejich půvabům.

Druzí dva bratři Tholonové bohužel nedokázali projevit tolik stoicismu a jejich noc byla spíše bouřlivá.

Nazítří ráno ještě za úsvitu sloužili templáři společně mši a prosili Pána, aby odpustil ubohým hříšníkům. Pak zapojili Bafometovu sošku, odeslali velmistrovi hlášení o všem, co viděli cestou, a oznámili svůj příjezd do Šang-Tu.

Guillaume jim nařídil, aby se striktně drželi jeho instrukcí a nepřistoupili na žádný kompromis.

O hodinu později jim nejvyšší komoří přišel oznámit, že veliký Kublaj,

chán chánů, je ochoten vyslance přijmout.

Připravili jim za tím účelem hedvábné tuniky jemné jako z pavučin, ale oni dali raději přednost svému obvyklému šatu. Templáři si oblékli své bílé pláště s červeným křížem, panoši drátěné košile. Nezapomněli vzít s sebou své dary a doprovázeni čestnou stráží prošli palácem, aby se odebrali do trůnního sálu, do nějž se procházelo dvěma jinými.

Sál byl ještě nádhernější než všechny předcházející a bohatství oděvů dvořanů nemělo sobě rovného na celém světě. Křižáci přesto neměli oči pro nic jiného než pro Kublaje, který seděl na svém trůně.

Velký chán byl střední postavy, souměrně rostlý. Měl světlou pleť, černé oči, růžové tváře a zahnutý nos, dodávající jeho tváři výrazu krutosti, který však zmírňovala živá inteligence, jevící se v jeho pohledu. Byl oděn nádherným šatem zdobeným perlami a drahokamy. Jeho garda měla tuniky stejného střihu přepásané zlatým pásem a nízké holínky z jemné kůže lemované stříbrem.

Prostý šat templářů pronikavě kontrastoval s přepychem dvořanů.

Nejvyšší komoří k nim přistoupil a řekl větu, kterou Marco Polo přeložil: „Pokloňte se a vzdejte úctu chánovi!“

Benátčan jim šel příkladem: hluboce se uklonil. Vyslanci se spokojili krátkým, dosti pohrdavým pozdravem. Chána to, jak se zdálo, neurazilo, ale s hlubokým pohrdáním si přeměřil ubohé dary, které mu nabízeli jeho hosté. Sluhové kolem nich zapálili kadidlo a Kublaj prohlásil:

„Toto tedy jsou vyslanci templářského velmistra. Při Tengrim, nedělají moc velký dojem. Je snad Guillaume de Beaujeu tak chudý?“

„Nosíme šat našeho řádu, pane,“ odpověděl templář z Tyru. „Všichni naši bratři složili slib chudoby a kromě zbraní není nic jejich osobním vlastnictvím. Každý z nás je sluhou velmistra, který nás může poslat, kam se mu zdá, podle svého přání.“

Přisahali jsme Bohu a Svaté Panně, že budeme úzkostlivě poslouchat své velitele a že dobudeme nazpět Svatou zemi, což je dnes, díky Panně Marii, již hotovou věcí.“

„Znám vaše řádová pravidla, je v nich obsažena chudoba a cudnost. Ale musíte takto škodit těm, kdo vás nikdy neurazili?“

„Zajisté ne, pane. Ale svatý mnich z Clairvaux nařídil: »Rytíři, zasáhněte svou neohroženou zbraní nepřátele Kristovy, trestejte národy a napravujte lid tím, že spoutáte jejich krále a mocné železnými okovy.« Naše korouhev Baussant spojuje dvě barvy, černou a bílou, aby ukázala, že templáři jsou upřímní a laskaví ke svým přátelům, ale černí a strašliví vůči nepřátelům. Nyní jasně vidíme, že jste až dosud odmítal uposlechnout vyslance našeho Svatého otce, který vás vyzýval, abyste se stal křesťanem.“

Netvrdil jste, že vaši mágové mají větší moc než Kristovi kněží? Vězte, že ti šílenci, kteří se odvážili napadnout templáře ve Svaté zemi a v Mezopotámii, zaplatili životem. Archanděl Gabriel se rozhodl, že vás potrestá za vaši zpupnost, a svěřil svému služebníkovvi Guillaumovi de Beaujeu nebeský blesk, proti němuž jsou pohané bezmocní!“

„To jsou urážlivá slova odraných psů! Kdybych neslibil svému příteli Marku Polovi, že vás vyslechnu až do konce, dal bych vás na místě popravit a zakusili byste tisícero smrt. Ale dosti urážek. Jaká je odpověď vašeho pána na mé poselství?“

„Velmistr nemůže připustit, aby tak velká říše zůstala v rukou nevěřícího. Příkazuje vám proto, abyste se co nejdříve dal pokřtít. Jakmile k tomu dojde, ponechá vám laskavě vládu nad Cathayí, samozřejmě pod podmínkou, že odpřisáhnete věrnost a poslušnost jemu a našemu Svatému otci papeži.“

Když Benátčan přeložil tato slova, vypukl Kublaj v homérský smích. Rozesmáli se i dvořané. Trvalo dobrých deset minut, než se chán opět ovládl a s vážnou tváří odpověděl:

„Už dlouho jsem se tak nezasmál. Jakže, ten tvůj Guillaume chce být tak shovívavý, že mi dá to, co už mi náleží? Zbláznil se? Jeho blesk mě neděsí, mám také přístroje, které mohou vrhat plameny. Má ale on válečné slony? Má statisíce jezdců? Jen ať pronikne do mé rozlehlé říše, když po tom touží, brzy nezůstane naživu ani jedno z těch jeho nečistých prasat. Byl jsem příliš laskavý, když jsem chtěl zachránit toho červa před smrtí. Tvůj Guillaume až dosud porážel jen samé ubožáky a nezná moc chána chánů! Půjdeš a vyřídíš mu má slova: jestli do jednoho měsíce nepřestane špinit mou zemi, moje armáda vymaže templáře ze zemského povrchu. Nyní už samozřejmě nepřichází v úvahu, že bych mu udělil Kajduův chanát, nanejvýš mu ponechám Svatou zemi. Tak přísahám při naší matce Etugen! Neodpočinu si, dokud poslední křesťan neopustí Mezopotámii a Sýrii.“

Templář z Tyru neodpověděl, pouze se uklonil a sledován svou malou eskortou opustil bez ohlednutí palác.

Bratři Tholonové se snažili nepozbýt myslí, ale byla v nich malá dušička a vrhali na všechny strany podezíravé pohledy.

Marco Polo trval na tom, že doprovodí své spoluvěrce až k jejich koním, a popřál jim šťastnou cestu těmito slovy:

„Je mi líto, že nebylo možno najít žádný bod dorozumění. Proč jste byli tak strozí? Mohli jste mu alespoň nabídnout, že mu předvedete mocnou zbraň, kterou vládnete. To by třeba velkého chána přinutilo změnit názor.“

„Ne, bratře,“ odpověděl templář z Tyru. „Náš velmistr by s tím nesouhlasil, protože sám překvapivý účinek té strašlivé exploze je naším

významným trumfem. Pokuste se přesvědčit Kublaje, aby se nechal pokřtít, to je jediná šance pro zachování míru. Zná náš nebeský blesk jen z vyprávění a ujišťuji vás, že bude zdrcen jeho silou.“

„Pokusím se o to, ale vyhlídky na úspěch jsou pramalé, neboť můj vliv zde je velmi slabý. Přeji vám mnoho úspěchů. Hlavně se neodchylujte z cesty, chán nařídil, abyste byli zabiti, kdybyste se pokusili vyzvídat.“

„Bůh tě ochraňuj, bratře,“ loučil se templář. „Střež se toho, aby ses připojil k armádě, jestli se chán rozhodne vrhnout ji proti nám.“

Čtyři křižáci se znovu vydali zběsilým tempem na cestu. Hned na první zastávce zpravili velmistra o výsledku poselství. Nijak ho nekomentoval, pouze doporučil svým vyslancům, aby si pospíšili.

Ve skutečnosti Guillaume procházel obdobím deprese. Vojsko nečekalo na výsledek jednání – ostatně si o něm nikdo nedělal iluze – a pokračovalo v postupu. Obsadili Su-čou, či spíše to, co z něho zbylo, protože ho Mongolové vypálili. Politika spálené země jim byla vlastní, nikdy nepřijali boj, jestliže se jim zdálo, že mají příliš malou naději na úspěch.

Buddhisté, Saracéni a nestoriánští křesťané byli evakuováni, ale s křesťany bylo nyní nakládáno jako s nepřáteli a byli v dlouhých kolonách odvlékáni do vnitrozemí.

Morálka armády i vojevůdců tím byla těžce zasažena. Guillaume ještě jednou svolal svou radu, protože cítil, že v řadách křižáků vře vzpoura.

Nijak neskrýval svou únavu.

„Vznešení pánové a bratři,“ vyhlásil sotva slyšitelným hlasem, „nechci vám skrývat, že situace se mi zdá být velmi nepříznivou. K čemu pokračovat v postupu, když pokaždé nalezneme pouze ruiny? Vody máme dost, ale naše zásoby potravin se nebezpečně ztenčují. Nemůžeme počítat, že bychom žili z toho, co získáme od obyvatel, ten ďábel Kublaj před námi vše vyliidnil. Pouze lov nám trochu pomáhá, avšak zvěř před našimi lovci prchá a zavádí nás stále dál.“

„Ale f jetnom se naše situace tolik nesměnila,“ zvolal Otto de Granson. „Nikto se s námi nechce utkat v prafidelné bitvě kfuli blesku, který ofládáme. Nefidým nyc, co by nám bránilo jít až do Cambaluku. Kuplaj se putě muset roschodnout k bitvě se dne na den. Nenechme se temoralisovat několika ubošáky, co mají strach, še si putou muset trochu utáchnout opasky. Ostatně jsem schopen pšivést je k rosumu, ktyš mi táte folnou ruku.“

„Ve všem máš pravdu, můj statečný Otto,“ odpověděl velmistr, „až na jedno: musím se ptát, jestli skutečně můžeme zvítězit, až na nás Kublaj vrhne svá vojska.“

„A proč py tomu mělo pýt jinak? Pěkně jsme pobili Mongoly pšed

Pagdádem!“

„Jistě, příteli. Jenže jsem právě obdržel velmi zneklidňující zprávy. Velký chán má 360 000 jezdců a 100 000 pěších, to jevíce než deset na jednoho. A navíc tvrdí, že také může vrhat blesky.“

„Žvásty,“ vmisil se rázně Jean de Grailly. „Jak by mohl mít zbraň, kterou nám svěřil Bůh?“

„Nic nedokazuje, že se jedná o tutéž zbraň.“

„Chce nás sastrašit,“ bručel Otto de Granson. „Nikto nikty neslyšel o takové sbrani, tokut fám ji archanděl netál!“

„To je možné, ale přesto vám musím oznámit, že jí nemám neomezené množství. Co se stane, jestli na nás Mongolové budou útočit v neustálých vlnách bez ohledu na ztráty?“

„Tím lip, ktyš jich pár sůstane, můj meč šísni po krvi. Kašty s našich rytířů fe sproji vyfáší teset těch psů!“

„Jestli ovšem nepadnou hlady.“

„Tak mě nechte jetnat,“ přesvědčoval Švýcar. „Tejte mi sto jestců a brsy fám opatším potrafiny. Stačí fyasit na jih, tam nás nečekají.“

„To je zajímavý návrh,“ potvrdil velmistr. „Co si o něm myslíte, bratři?“

Všichni s návrhem odvážného Švýcara souhlasili, a tak diskuse mohla pokračovat.

„Zbývá nám ještě jeden bod,“ pokračoval Guillaume. „Moji vyslanci mi hlásili, že Kublaj má ve své armádě ty hrozné slony, které kdysi užíval Hannibal. Obávám se, že útok těch strašných zvířat nemůže být zastaven tak snadno jako útok jezdců na koních, i kdybychom použili naši hromovou zbraň.“

„Důkladně jsem o tom uvažoval,“ usmál se Jean de Grailly. „Zdá se, že ty bestie mají zranitelná břicha a docela obyčejný oheň z několika barelů nafty, kterou máme, by je měl obrátit na útěk zpět k těm, kdo je vyslali.“

„To je vynikající návrh,“ souhlasil velmistr. „Zdá se mi, že musíme stůj co stůj pokračovat kupředu. Nikdo přece netouží po tom, aby šel znovu přes poušť Gobi, kde jsme měli značné ztráty. Podrobím se názoru většiny. Ať ti, kdo chtějí pokračovat v tažení do Cambaluku, zvednou ruku.“

Protože tento návrh byl přijat dvoutřetinovou většinou, opustili křižáci zříceniny Su-čou a zamířili k velkému městu Kan-Čou.

Mezitím bratr Joubert sdělil svému nadřízenému zajímavé zjištění: zdálo se, že Bafomet, stále ještě uvězněný v močále, změnil text svého volání o pomoc. Bylo nyní delší a podrobná analýza jeho obsahu umožnila turkopolským překladatelům přetlumočit jeho obsah. Mimozešťan nyní podrobně vyprávěl o všem, co se stalo na Zemi od jeho ztroskotání, a naznačoval, že templáři patrně dosáhli nebezpečného pokroku ve vědeckém

bádání a že je nanejvýš důležité zastavit je dřív, než se stanou příliš nebezpečnými.

Guillaume de Beaujeu rázem pookřál na duchu. Zdálo se, že bratr Joubert je na dobré cestě a všechno by se mohlo rázem změnit, kdyby se mu podařilo uvést do chodu generátor, onen superkámen mudrců, který dokáže mnohokrát zreprodukovat jakýkoliv předmět.

Výprava Otty de Granson byla velice úspěšná. Jeho nájezd do oblastí, které zdánlivě nebyly jejich tažením ohroženy, mu umožnil získat slušnou zásobu rýže. Stačila k výživě armády po celý měsíc. Budoucnost se tedy jevila v růžových barvách a všem se vrátila odvaha. Avšak když se přiblížili ke Kan-Čou, zvěstoval jim obvyklý mrak kouře, že Mongolové nijak nezměnili svou taktiku. Armády se znovu zmocnila skleslost.

Guillaume zavedl přísné tresty pro vůdce nespokojenců. Poprvé od chvíle, kdy se vojsko vydalo na pochod, bylo možno vidět rytíře, jak jsou bezectní vedeni táborem na katovské káře.

Provinili panoši byli s'tati a zbrojnoši zmrskáni. Pro armádu to ovšem znamenalo ztrátu.

Křižáci, ztracení v neznámé krajině, vzdálené měsíce pochodu od Bagdádu, propadli hluboké beznaději a nevěřili už v konečné vítězství. Naopak, blížila se zima a vyhlídka na to, že budou muset snášet krutý chlad bez jakéhokoli přístřeší, děsila i ty nejstatečnější.

Situaci opět zachránil švýcarský obr. Byl vždycky připraven pročesat okolí a podnikal dlouhé nájezdy na venkov, kde se často bil s nepřátelskými jezdci. Vždy s úspěchem, neboť ani sebeostřejší šípy nic nez mohly proti jeho drátěné košili. Při svých cestách objevil, že v této krajině žijí velcí divocí býci s huňatou srstí, které místní obyvatelé nazývají jakové a které není snadné chytit. Žili ve velkých stádech. Švýcar se rozhodl uspořádat velký hon a podařilo se mu na místě pobít celé stádo těchto zvířat. Šípy a píky panošů jich zahubily několik stovek, a tak byla strava křižáků opět na nějaký čas zajištěna.

Tentokrát nemohlo jít o pouhou náhodu. Sám Bůh se jistě rozhodl povzbudit své věrné! Guillaume nařídil, aby na znamení díkůvzdání bylo slouženo třicet mší.

Mezitím se k armádě vrátil templář z Tyru a bratři Tholonové.

Velmistr ihned vyslechl jejich hlášení, které mu opět poskytlo látku k přemýšlení. V průběhu zpáteční cesty obdrželi jeho vyslanci balíček pečlivě zavinutý v jačí kůži. Když ho otevřeli, našli v něm hlavy assassinů, které Guillaume kdysi vyslal na výzvědy. Nemohli tedy počítat s tím, že by mohli nechat Velkého chána odstranit a rovněž nemohli očekávat žádné informace o pohybech jeho vojska.

Tato nová rána osudu vůdce templářů těžce zasáhla.

Návštěva bratra Jouberta, který mu oznamoval, že konečně ovládl fluidum, které bylo nezbytné k uvedení duplikátoru do provozu, ho nijak nerozveselila. Templář spojoval různé svorky dlouhými stříbrnými vlákny a nakonec se mu podařilo vytvořit kopie atomových granátů. Bohužel zatvrzele odmítaly vybuchnout. Chyběla ještě nějaká maličkost!

Velmistr se uzavřel ve svém stanu, kde trávil čas na modlitbách, vycházel, jen aby se zúčastnil bohoslužeb, a odmítal s kýmkoli hovořit.

Nikoho to netrápilo, protože potrava bylo dost. Kromě jaků přinášeli lovci i kabary, delikátní pečínku, jestliže se odstranila pižmová žláza, kterou měli poblíž pupku. Vojáci zabíjeli rovněž velké bažanty, kteří jim připomínali blahé časy v Anglii a Francii.

Armáda tedy znovu nabírala síly, zatímco její vůdce se užíral. Nakonec Guillaume skutečně onemocněl, zmocnila se ho jakási horečka. Přivolaní lékaři nedokázali rozpoznat, jakou nemocí trpí. Předepsali mu pouštění žilou a přikládání náplastí, které měly pouze ten výsledek, že pacientovi přivodily hrozné svrbění.

Všichni propadli zoufalství. Za Guillaumovo uzdravení byly slouženy mše a odříkávány modlitby, bohužel s negativním výsledkem. Zdálo se, že Panna Maria ztratila zájem o svého služebníka...

Velmistr se cítil velmi špatně. Byl robustní konstituce, nikdy v životě nezastonal a nyní si myslel, že už má na kahaníku.

Vůdcové armády proto byli povoláni k jeho lůžku, aby vyslechli jeho poslední přání.

V táboře vládlo absolutní ticho, lidé mluvili pouze šepem a sluhové si dávali dobrý pozor, aby při práci nezpůsobili sebemenší hluk.

Komturové Templu spolu s Ottou de Granson a Jeanem de Grailly poklekli v hlavách lůžka. Odříkávali modlitby pod vedením řádového kaplana a pak Guillaume slabým hlasem promluvil. Jeho písař každé slovo pečlivě zaznamenával.

„Páni bratři, dnes jsem se vyznal ze svých hříchů a mluvím k vám s čistým srdcem, zbaven všech hříchů. Mou největší starostí vždy bylo šíření víry v našeho Pána Ježíše Krista a obracení pohanů. Právě proto se naše armáda nyní nachází tak daleko od našich drahých domovů. Nebesa dopustila, abych měl zbraně až dosud neznámé síly, díky nimž jsem dosáhl pozoruhodných úspěchů.

Proto vás zapřísahám, abyste se nezastavovali a pokračovali v naší křížové výpravě, až si mne Bůh povolá k sobě. Vaším prvním úkolem bude jmenovat mého nástupce. Nechť se shromáždí kapitula komturů a každý ať poslouchá toho, kdo bude určen, jako poslouchal mne.“

Nabral dechu a pokračoval: „Vím, že tato volba nebude odpovídat pravidlům stanoveným mými předchůdci, neboť mnozí komtuři se jí nebudou moci zúčastnit. Zvolený tedy bude pouze prozatímním Velkým komturem a volba bude moci být definitivně potvrzena teprve tehdy, až se hodnostáři řádu ze všech křesťanských zemí budou moci shromáždit. Vím, že dokáže jednat, jak bude třeba, ale jeho úkol bude těžký, protože tentokrát je nevěřících bezpočet, mají strašlivé slony a my už nemáme dostatečné množství nebeských zbraní...“

Zhluboka si vzdechl a mluvil dále: „Na okamžik jsem se kojil nadějí, že získám další střely pomocí jemných postupů alchymie, a náš oddaný bratr Joubert strávil mnoho dnů a nocí výzkumy. Až dosud jsem však doufal marně. Nespolehejte tedy než na svou víru a svou statečnost. Věřte v našeho Pána a sladkou Pannu Marii, kteří vás neopustí...“

Zdalo se, že mluvení ho vyčerpalo: hlava mu bezvládně klesla a oči se zavřely. Všichni přítomní na okamžik mysleli, že vydechl naposledy, ale jeho mohutná hrud' se i nadále pravidelně zdvihala.

Se slzami v očích tiše opustili stan.

Zatímco se vůdcové křížáků oddávali dlouhým hovorům, aby rozhodli, zda by nebylo lepší zatroubit ihned na ústup a nečekat, až velmistr zemře, mužstvo se oddalo hýření. Všichni si mysleli, že jsou ztraceni, protože znali obrovskou sílu vojska, které shromáždil Kublaj, a nedělali si žádné iluze o budoucnosti.

Rýžové víno, které objevili v domech venkovanů, teklo proudem a rychle omamovalo hlavy křesťanů. Ještě horší bylo, že nepřítomnost ženštin vyvolala v táboře vlnu sodomie. Disciplína tála jako sníh, a kdyby Mongolové v tom okamžiku zaútočili, výsledek boje by byl takřka jistý.

Vůdcové křížáků se však dlouho neoddávali beznadějí. Zbrojnoši prošli tábor, naházeli všechny opilce do příkopu vykopaného v zemi a nechali je tam několik dnů bez jídla a pití. Provinilí mniši byli zmrskáni uzdami vlastních koní. Několik templářů přistižených in flagranti bylo potupně vyhnáno z řádu a degradováno na pouhé panoše. Dva nenapravitelní, kteří znovu propadli nepravostem, byli s'ati před tváří celé armády.

To přivedlo ostatní k rozumu a situace byla brzy zase normální.

Mezitím se Guillaume proti všemu očekávání pomalu zotavoval. Bratr Joubert mu v krajní nouzi dal vypít hořký odvar z voňavé kůry a červené hlínky z království Mutifili, ležícího na sever od Coromandelu. Obchodníci z jedné karavany mu ho přenechali z vděčnosti za dobré zacházení po dobu jejich pobytu v táboře a ujistili ho, že je to vynikající lék proti třetidenní či čtvrtodenní zimnici.

Velmistr mohl brzy zase jíst a jačí maso mu rychle vrátilo elán.

Armáda samozřejmě mluvila o zázraku a každý jako kouzlem znovu nabyl energie. Ti stateční mužové se naučili vážit si svého vůdce a absolutně mu důvěřovali. I tentokrát je Guillaume de Beaujeu jistě povede k vítězství.

Podivnou shodou okolností na mongolské straně procházel Kublaj rovněž stavy pesimismu a optimismu. Pokračoval ve shromažďování obecné hotovosti, ale stále váhal a nemohl se odhodlat dát rozkaz k tomu, aby vyrazili ze Šang-Tu.

Blesk, kterým vládli jeho protivníci, ho znepokojoval mnohem více, než byl ochoten dát najevo před Guillaumovými vyslanci.

Velký chán si nechal zavolat všechny, kdo byli schopni podat jakékoli informace na toto téma. Byli to především obchodníci, kteří přišli z Mezopotámie po zemi nebo po moři. Jejich líčení se dokonale shodovala. Tvrdili, že žádná armáda, jakkoli početná by byla, nemá sebemenší šanci nad templáři zvítězit.

Blesk se projevoval několika způsoby. Především výbuch srazil k zemi jezdce i pěší. Ti, kdo se nacházeli v bezprostřední blízkosti, se prostě vypařili. Ostatní, kteří byli těžce popáleni, rychle umírali. Vznikl rovněž víchr neuvěřitelné síly, který se šířil do daleka a smetal vše, co mu přišlo do cesty. A konečně ti, kteří přežili, ale pobývali nějakou dobu v blízkosti kráteru, chřadli a po různě dlouhé době umírali, i když nebyli při výbuchu zraněni.

Ve všech vyprávěných historkách upoutal Kublajovu pozornost jeden detail: zdálo se mu, že od bitvy u Bagdádu se velmistr několikrát ocitl v nebezpečné situaci, z níž by se mohl snadno dostat, kdyby použil ve velkém množství svůj blesk. Neučinil to však. Podle jednomyslného názoru jeho rádců to znamenalo, že jeho protivník musí blesky šetřit, protože jich nemá neomezenou zásobu. Zbývalo vyzvědět, kolikrát může velmistr vrhnout blesk v průběhu jedné bitvy. To mu nikdo nemohl sdělit.

Pro všechny případy dal Kublaj na radu jednoho ze svých nojonů zhotovit deset tisíc plášťů ze salamandru, aby chránil svou osobní gardu před žářem, který vydávala ona zbraň.

Pak se vyptával dalších cestovatelů, aby se dověděl, jak velké jsou síly jeho protivníků.

Všechny odpovědi si byly podobné: křížáků jistě nebylo víc než padesát tisíc. To vrátilo Velkému chánovi odvahu, neboť měl k dispozici armádu desítkrát početnější.

Ještě dlouho rozmlouval se svými rádci, aby si ujasnil, zda bude možné použít v takovém boji slony. Názory se různily.

Neobrátí se tlustokožci poděšení výbuchy a rozzuření popáleninami proti svým pánům? Nakonec bylo nalezeno řešení: sloni budou zahaleni do

přikrývek ze salamandru, které ochrání jejich boky, a uši jim zalijí voskem.

Zdálo se, že všechno je vyřešeno, ale Velký chán se přesto stále nemohl rozhodnout.

Důvod byl prostý. Jeho šamani se otázali božstev a věštby vyčtené z ovčích jater nebyly příliš dobré. Nechal tedy zavolat kouzelníky, kteří ve spánku rozmlouvali se stíny z říše mrtvých.

Jejich výrok byl vysloveně nepříznivý. Někteří z nich dokonce tvrdili, že Kublajovi předkové očekávají jeho brzký příchod.

Rozhodl se proto, aby se konaly obřady k jejich usmíření. Při nich byly obrazy předků okuřovány kadidlem a kněží kolem nich tančili složité tance, při nichž potříkráte skřípali zuby. Byli obětováni koně a otroci. Zesnulí však svůj názor nezměnili.

Zavolal tedy zkušené saracénské astrology. Ti byli nanejvýš obezřelí a prohlásili, že postavení planet v příštích dnech muže přinést vítězství jak templářům, tak Mongolům.

Bylo však třeba skončit s váháním, protože každý den propukaly hádky mezi vojáky této nespočetné armády, pocházejícími z různých končin.

Chánové a nojoni byli tedy pozváni, aby se zúčastnili na velkých obětních obřadech a aby sami obětovali buď oblíbeného otroka, nebo nejlepšího koně. Chánův vliv byl tak velký, že nikdo neprotestoval. Byly prolity potoky krve. Nakonec k všeobecné radosti božstva oznámila, že usmíření duchové předku slibují úspěch mongolské armádě.

Poděkovali Natigajovi, božstvu pozemských věcí, a skvěle obdarovali jeho kněze.

Všechny tresty jako mrskání, vsazení do klády nebo estrapáda¹⁴⁾ byly zrušeny a armáda se konečně vydala na cestu do míst, která nojoni vybrali, aby zde očekávali a zničili vojsko těch nestoudníků, kteří se odvážili špinit svýma nohama půdu říše Cathay.

---

¹⁴⁾) estrapáda - běh uličkou

IX.

Velmistr nyní znovu našel svůj dřívější elán. Protože ústup nebyl možný, bylo jediným rozumným řešením bit se a dosáhnout vítězství.

Pečlivě prostudoval pozici obou armád. Jediné místo vhodné k boji se nacházelo poblíž Calacianu. Karavany pravidelně procházely touto cestou mezi bažinatým zákrutem Žluté řeky a pohořím Kara Narin Ula.

Protože i tentokrát bylo zapotřebí rvát se s protivníkem, který je převyšoval počtem, bylo nejrozmumnější umístit všech čtyřicet tisíc jezdců a pěších na nějakou vyvýšeninu, odkud by balisty mohly přesně střílet.

Podle obchodníků Kublaj ještě neopustil Šang-Tu. Když křižáci vyrazí ihned a budou pochodovat tak rychle, jak jen bude možné, podaří se jim obsadit potřebnou klíčovou pozici.

Avšak dříve, než dal rozkaz k odchodu, se Guillaume chtěl poradit s Bafometem.

Po několika vteřinách čekání soška ožila a prohlásila: „Už dlouho jsem neměl potěšení pohovořit si s tebou, pozemský příteli. Měl jsi snad nějaké nečekané potíže?“

„Problémů rozhodně nebyl nedostatek,“ odpověděl templář. „Naše síly tály při přechodu pouště jak sníh, poznali jsme hlad, a aby se všechno ještě víc zkomplikovalo, onemocněl jsem.“

„Málem jsem zapomněl, že tvoje rasa je ještě vydána napospas řadě chorob. V tom pro tebe bohužel nemohu nic udělat, protože můj slabý arzenál léčivých prostředků by ti nevyhovoval. Navíc nás dělí dlouhá vzdálenost a já už jsem se vzdal vši naděje, že bych mohl znovu vzlétnout do vzduchu. Zdá se však, že se ti zdraví vrátilo.“

„Ovšem, Bůh svolil, abych znovu vedl křížovou výpravu proti nevěřícím. Chtěl bych se o tom s tebou poradit, protože našich nepřátel je téměř pět set tisíc, desetkrát víc než nás, a moje zásoba kouzelných zbraní už není dostatečná.“

„Ani v tom ti ke své velké lítosti nemohu pomoci. Víš, že jsem si po ztroskotání své vesmírné lodi uchoval jen to nejnnutnější a že ti je žádným způsobem nemohu poslat. Ale ty už jsi ukázal své kvality стратега. Rozvážné použití mých granátů by ti mělo zajistit vítězství.“

„Kéž tě nebe vyslyší!“ vzdychl velmistr. „Doporučuješ mi tedy, abych svedl bitvu?“

„Zajisté. Slíbil jsem tvým předchůdcům, že jim dám vládu nad světem a

ty máš cíl na dosah. Když zvítězíš, nikdo ti už nikdy nebude moci klást do cesty překážky.“

„Radil ses se svými kouzelnými přístroji, které předpovídají budoucnost?“

„Ovšem, máš dobré vyhlídky na vítězství,“ odpověděl mimozemšťan neurčitě.

Tato vyhýbavá odpověď templáře neuspokojila, ale nemohl ze svého partnera vymámit žádnou jinou informaci. Rozhovor skončil dosti neočekávaným způsobem.

Oči sošky se náhle zbarvily tisícerými barvami a ozvala se okouzlující hudba. Ustrnulý Guillaume zůstal nehybně stát.

Bafomet znovu promluvil: „Guillaume de Beaujeu, jsi připraven mne ve všem poslechnout?“

„Ano, mistře.“

„Rozdrtíš tedy ty červy, kteří se ti snaží zahradit cestu ke světovládě. Potom budeš vládnout světu podle mých rozkazů, pro dobro Bafometu.“

„To je samozřejmé.“

„Dobrá. Zapomeň konec našeho rozhovoru.“

Po těchto slovech soška pohasla a templář se protáhl a dlouze zívł, jako by se probouzel ze sna.

O několik hodin později se dalo vojsko, seřazené do dlouhé kolony, na pochod k Siningu, prvnímu městu před Calacianem.

Bratři Tholonové byli přiděleni k předvoji, protože znali krajinu. Jejich rozhovor se nesl v obvyklém duchu.

„Zatraceně,“ klel Clément, „už sem začínal rezavět. To není špatný, jít napráskat těm divochům, vid', Guiote?“

„Ovšem, už je potřeba jednou s nima skoncovat. Jen mi něco říká, že to bude horký. Řek bych, že ten d'ábel Kublaj je pěkně mazanej...“

„Ať si je mazanej, to neznamená, že nemůže chycpnout jako jiný. Hergot, až ten náš blesk bouchne, bude mu pěkně zle. Co myslíš, Garine?“

„Bohužel nejsem takový optimista jako vy, draží bratři. Velký chán má dobře vycvičenou armádu a jeho nestvůrní sloni mohou zabít mnoho dobrých křesťanů.“

„Houby! Snad mi nechceš tvrdit, že ty jejich potvory odolají blesku archanděla Gabriela!“

„Máš jistě pravdu, ale bude potřeba mnoho šedých koulí, aby byla ta ukrutná zvířata zničena. Dejž Bůh, aby nám jich zbylo dost a mohli jsme zasít smrt do mongolských řad!“

„Zkrátka,“ ozval se Clément, „velmistr ví, co dělá, ne?“

„Náš ctihodný vůdce jistě zrale rozvážil všechna pro a proti. Ale přesto

je možné, že vyhrát tuto bitvu nebude tak snadné jako vítězství předchozí.“

„Mordyje, dyž pomyslím na ten palác, ve kterým nás přijali, sem celej nesvůj,“ prohlásil Clément zasněně. „Zdá se, že v Cambaluku to je ešte fajnovější.“

„Nenechávej se pokoušet radostmi tohoto světa,“ peskoval ho templář. „Až příliš snadno bys zapomněl, že našim jediným cílem je šíření pravé víry. Jaký příklad dáte pohanům, jestliže se oddáte smilstvu a prostopášnosti?“

„Máš recht,“ bručel Guiot, „nechovali sme se nejlíp v Kublajově paláci. Musím říct, že ty maličky byly tak smutný, dyž se jim zdálo, že vo ně nikdo nestojí...“

„Podlehl jsem snad já pokušení?“ opáčil Garin stroze.

„Samozřejmě ne, jenže ty seš hotovej světec a já jen ubohej hříšník.“

„Tak se častěji modli,“ odsekl jeho bratr. „Obleč si zíněnou košili, abys umrtoval své tělo, bude-li třeba.“

„Pokusím se. Ale nejni moje chyba, že mám takovou náтуру. Řekni, myslíš, že budeme na Kublaje čekat v Kalacianu?“

„Předpokládá se to.“

„To nejni špatný. Jesli obsadíme svahy, budou nás Mongolové jen těžko vyhánět.“

„Především je třeba dojet tam dřív než oni! Panošové se příliš vlečou, dojdí je trochu povzbudit!“

Zrzek Guiot poslechl. Hromovým hlasem vyčinił opozdilecům, doprovodil svá slova několika pádnými argumenty a pořádek byl opět obnoven.

Armáda dorazila do Siningu, kde zůstala jen tak dlouho, jak bylo nezbytně nutné, aby si mužstvo odpočinulo. Ostatně i toto město bylo pobořeno a nepředstavovalo žádný strategický bod.

Usilovnými pochody se křižákům podařilo dosáhnout pohoří Kára před Kublajem a opevnit se tam. Vyhloubili příkopy na úpatí svahů a nejhroženější místa posílili dlouhými zaostřenými kůly.

Balisty byly umístěny na vrcholky kopců tak, aby mohly krýt všechny úseky. Poslední večer před příchodem Mongolů dal Guillaume rozdělit mezi vojáky bohaté porce jačího masa a zvěřiny. Teď už mu nevadilo, že se tím zmenšují jejich rezervy, bylo třeba zvítězit nebo padnout.

Velký chán cestoval pohodlně a vůbec nespěchal. Proč také, když ho jeho předkové ujistili, že zvítězí? Množství jeho vojáků, válečných vozů, slonů, nesoucích střelce ve věžičce, vytvářelo podivuhodný obraz. Nikdo, snad ani jeho předek Čingischán, nevelel dosud podobné armádě. Nebylo pochyb o tom, že ti křesťanští červi budou smeteni. V mongolských řadách

budou zásluhou té ďábelské armády jistě i padlí, ale co na tom? Říše Cathay se hemží lidmi, smrt sta tisíc nebo dvou set tisíc vojáků neznamená nenahraditelnou ztrátu.

Ostatně i Kublaj měl k dipozici nové překvapivé střely, vynalezené čínskými učenici, které dokázal povzbudit k práci skvělými odměnami. Jejich vynalézavost vytvořila podivuhodné zbraně, které sice neměly sílu blesku templářů, ale nicméně představovaly významný triumf. Nemluvě o chystaných léčkách, které těm psům způsobí pěkných pár problémů...

Chán strávil noc před bitvou ve svém paláci v Cianagoru, zatímco se jeho vojsko rozložilo kolem pohoří Kára a obklíčilo křižáky.

Jak bylo zvykem, poctil návštěvou svou oblíbenou manželku a ráno před východem slunce bohatě posnídal. Poté oblečen do svých nejkrásnějších šatů vstoupil do věžičky nesené nejsilnějším z jeho slonů. Odtud mohl snadno přehlédnout bitevní pole a mít celkový přehled o tom, jak se boj vyvíjí.

Poháněč pobídl obrovitého tlustokožce, který majestátně vykročil na cestu k pohoří Kára, obklopen deseti tisíci muži chánovy osobní gardy. Chán měl dobrou náladu. Jeho mágové ho znovu ujistili o úspěchu jeho zbraní. Rovněž počasí slibovalo krásný den, co si tedy přát více? Cestou neustále žertoval s knížaty, která ho doprovázela.

Když přišel na dohled, konstatoval, že jeho armáda zaujala pozice podle rozkazu, mimo dostřel nepřátelských praků.

Chán měl přesto ještě postranní myšlenky. Ve chvíli, kdy se měl vrhnout do rozhodujícího dobrodružství, se chtěl znovu ujistit, že věštby jsou mu příznivé. Nechal tedy zavolat nového věštce, slavného tibetského mága, a otázal se ho, zda myslí, že výsledek bitvy bude pro něho příznivý.

Starý mudrc se nezabýval triky dobrými pro šarlatány. Byl to drobný mužík s kůží svažetelou jako slupka starého jablka a s pronikavým pohledem. Říkalo se o něm, že silou svého ducha dokáže rozmlouvat na dálku s lámy ve vzdálených končinách své vlasti. Mohl rovněž vnutit komukoliv svou vůli a nechat ho vykonat činy, na které si jeho otrok později nepamatoval.

Tibeťan se uvedl do transu. Oči se mu obrátily v sloup, tělo ztuhlo, pak se zdvihlo do výše a zůstalo k údivu všech přihlížejících na chvíli viset ve vzduchu. Konečně se zvolna snesl zpět, dlouze se zachvěl, jako kdyby nahlédl do tajů příliš hrozných pro lidskou přirozenost, a temným hlasem prohlásil:

„O cháne chánů, podrobils mne těžké zkoušce. Můj nehmotný duch probádal prostory vesmíru a hovořil s našimi moudrými předky, ale bylo téměř nemožné, aby se spojil s duchy, kteří ovládají budoucnost vašich

nepřátel. Obklopuje je hrůzostrašná aura. Cítil jsem přítomnost nějaké zlovlné bytosti, která je ovládá a jejíž moc zamlžuje věci budoucí. Přesto mi však bylo dovoleno zahlédnout na okamžik tuto pláň pokrytou mrtvolami... Nicméně nemohu předpovědět, kdo bude vítězem. Jen jedna věc je jistá: tvůj vlastní život není ohrožen.“

„To znamená, že zvítězíme!“ zvolal Kublaj. „Templáři by mne jistě nenechali na živu, kdyby vyhráli bitvu. Ta aura mne však velmi znepokojuje. O co se jedná podle tvého názoru? Mohla by vyzařovat z jejich bohů?“

„Určitě ne. Dosud nikdy jsem nepotkal ducha tak mocného a tak zvráceného, domnívám se, že se jedná o tvora cizího našemu světu.“

„Slouží jim?“

„Jistě ne, tato bytost slouží jen svým vlastním zájmům.“

„To je dobře. Za těchto podmínek se ho nemáme proč obávat. Jdi, můj strážce pokladu ti dá dvacet hřebců z mých stájí nebo, budeš-li si přát, ti vyplatí jejich cenu ve zlatě.“

Tibeťan se důstojně uklonil. Kublaj znovu vystoupil do svého palankinu a sloni se dali na pochod. Několikeré mávnutí císařskou standartou dalo rozkaz pěšákům, aby se vrhli do útoku.

Každý temník předal tento pokyn svým deseti tisícům mužů, kteří se v hustých zástupech vyřítili směrem ke křesťanským pozicím.

Lidská záplava stoupala po svazích jako armáda mravenců. I nejstatečnějším křižákům se sevřelo srdce, když to množství spatřili. Čekalo je strašlivé překvapení. Kublaj použil obvyklé mongolské lsti: před jeho vojsky byli hnáni všichni nestoriánští křesťané pochytaní v pobořených městech.

Muži, ženy i děti musili kupředu, neboť byli pobízeni píkami pěšáků. Dožadovali se soucitu svých souvřců a prosili, aby je zachránili.

Když se o tom dověděl, ocitl se Guillaume v hrozném rozporu svědomí. Má odvolat vržení granátu, aby neriskoval, že usmrtí lidi považované sice za heretiky, ale nicméně rovněž křesťany?

Nekonečné minuty zůstal nerozhodně stát se skloněnou hlavou a křečovitě sevřenými pěstmi. Nakonec dlouze vzdychl a dal rozkaz služebníkům, kteří ovládali praky, aby vystřelili granáty, ale až za záda stádečka ubožáku, kteří se k nim se slzami v očích blížili.

Smrtící hříby kouře a prachu se ihned zdvihly uprostřed mongolské záplavy a způsobily strašlivý masakr. V sevřených řadách byl ničivý účinek granátu hrozný. Cáry lidského masa létaly všemi směry, urvané údy, odmrštěné na značnou vzdálenost, dopadaly na jezdce, kteří čekali v zadním voji.

Pláště ze salamandru je ochránily před popáleninami, ale nezmírnily ani šok, ani utrpení. Když se mračna prachu rozptýlila, konstatovali křižáci, že ti, kdo přežili, přechají, co jim síly stačí, zachvácení neovladatelnou panikou. Někteří z nich dokonce minuli zálohy umístěné daleko odtud a zmizeli v širé stepi, aniž bylo možné je přivést k rozumu.

Kublajovi, který sledoval události z výše své pozorovatelný, nic neuniklo. Samozřejmě očekával nějakou neobyčejnou akci protivníkovy armády, ale výsledek převyšoval veškerou hrůzu, kterou si dovedl představit. V těch oslepujících záblescích a strašlivých výbuších bylo cosi nelidského. I sloni se z toho roztřáslí, ačkoliv měli uši zalité voskem, a poháněči měli co dělat, aby je uklidnili. Všichni koně se vzpínali a shazovali i ty nejzkušenější jezdce. Nebozí věžňové, až na několik popálenin a ožehnutých vlasů téměř bez úhony, se mohli vrhnout do křesťanských linií, do nichž vnesli zmatek. Byli rychle odvedeni doprostřed ležení, kde všichni padli tváří k zemi a svírali si rukama spánky. Žádný z nich neměl sílu podstoupit podobnou zkoušku znovu.

Po dlouhou chvíli zůstali protivníci bez pohybu a vyčkávali. Křižáci se nijak nesnažili opustit své opevněné pozice a bojový zápal Mongolů znatelně poklesl.

Džaguni probíhali svými řadami a mísili hrozby s výzvami, ale bez valného výsledku.

Kublaj musil vypít několik pohárů vína, aby znovu nabyl ducha. Pak se poradil se svými generály, aby se dověděl, zda je ještě možné chovat nějakou naději na vítězství.

Všichni jednomyslně prohlásili, že porážka je nevyhnutelná, jestli templáři mají dostatečnou zásobu těch ďábelských střel. Zbývala však jedna naděje: s využitím terénu mohl Guillaume zničit vlnu útočníků, přičemž vrhl pouze malé množství granátů. Neznamenalo to, že už jich mnoho nemá?

Uklidněný chán tedy navrhl, aby zavolali jeho vlastní ohňostrůjce, kteří předvedou jeho bojovníkům, že i na jejich straně jsou mocná kouzla.

Střelný prach, který byl znám již dosti dlouho, využili vynalézaví učenci k výrobě vrhacích zbraní. Stlačili ho do bambusového stvolu a vzadu zapálili. Stvol vržený vpřed by měl dolétnout až do řad křižáků. Po dopadu by jeho přední část vybuchla a vymrštila na všechny strany kousky železa smíšené se střelným prachem. Pokusy byly vcelku uspokojujivé, až na to, že bylo těžké upravit doutnák tak, aby pomalu hořel, zatímco bambus letěl vzduchem. Pro nedostatek času bylo nutné spokojit se s dosaženými výsledky.

Ohňostrůjci tedy zapálili tyto primitivní střely, které půvabně vzlétly,

nechávající za sebou křivolakou kouřovou stopu.

Několik střel bohužel zatvrzele zůstalo na místě a jejich náhlé výbuchy zaplatilo životem několik střelců. Některé další vybuchly za letu, aniž by komukoliv ublížily.

Asi třetina střel dolétla k cíli.

Bylo z nich mnoho kouře, ale způsobily jen málo škod. Kovové kuličky totiž neměly dostatečnou rychlost, aby mohly prorazit drátěnou košili, natož prilbu. Bylo několik zraněných mezi turkopoly, kteří nebyli tak dobře chráněni, a několik koní se začalo plašit. Dohromady nic zneklidňujícího.

Na mongolské straně to naopak pozdvihlo morálku. Z dálky se zdálo, že efekt těchto střel je podobný účinku křesťanských projektilů, takže všichni byli přesvědčeni, že mají zbraň rovnocennou protivníkovi.

Temníci mohli znovu ovládnout své oddíly. Kublaj si naopak nedělal žádné iluze, protože si dobře povšiml, jak ubohý efekt mají jeho petardy, a nemohl se rozhodnout dát povel k dalšímu útoku. Jeho protivníci ostatně byli obklíčeni a nezbývalo jim, než se chopit iniciativy, protože měli mnoho úst k nasycení a voda na výšinách zcela chyběla. Brzy se budou muset rozhodnout. Chán tedy nařídil pěšákům, aby se stáhli mimo dostřel praků a čekali.

Bojový zápal francouzských a anglických rytířů v tu chvíli málem způsobil katastrofu. Když viděli, že nepřítel ustupuje, vrhli se v touze vyniknout všichni do útoku a cvalem se řítili ze svahu.

Pouze templáři zůstali na místě.

Útok vypadal velkolepě: napřažená kopí, hrudi chráněné štíty, chocholy na prilbicích vlající ve větru. Všichni ti muži zakutí do železa, jejichž zbroj se leskla ve slunci, se zdáli být nezranitelní. Malované erby a čabraky plápolaly tisíci ohni.

Lstivého Kublaje ani nenapadlo, aby se postavil jejich bláznivému útoku, naopak, nechal vyprázdnit prostor před nimi, takže se udatní a bezstarostní rytíři brzy ocitli daleko od svých pozic.

Tehdy mongolští ohněstrůjci začali střílet. Mířili k zemi, pod nohy koní. Urození bojovníci byli v mžiku vyhozeni ze sedla a ocitli se tu nosem v prachu, tu na zádech, jako když se loví želvy.

Naštěstí se spíše lekli, než aby si ublížili, a když mongolská pěchota zaútočila, byla většina z nich už na nohou a přivítali své protivníky s mečem v ruce.

Přesto mohlo všechno špatně skončit, protože byli zcela osamoceni. Rozzuřený velmistr musil nařídít, aby bylo několik granátů vrženo na nepřátelskou artilerii a pak přikázal templářům, aby rovněž zaútočili.

Znovu se zbroje třpytily ve slunci a leskly se tasené meče.

S voláním »Baussant na pomoc!« prorazili řádoví rytíři mongolské řady jako dělové koule a pronikli až k francouzským a anglickým oddílům. Ve svých velkých bílých pláštích s rudým křížem a hranatých přilbicích byli ztělesněním odvahy a statečnosti.

Při každém úderu meče, provázeném zuřivým výkřikem, padl jeden Mongol.

Obklíčení rytíři náhle mohli znovu nasednout na nějakého koně bez pána nebo se vyšvihnout za záda některého z templářů.

Ti udělali obrat jako na přehlídce a odvezli zachráněné zpět do vlastních řad.

Celkové ztráty na životech byly malé, ale každý třetí kůň byl ztracen. Někteří, zasažení výbuchy, se ještě potáceli s rozervaným břichem a zaplétali se do vlastních vnitřností.

Nad bitevním polem znovu zavládl klid.

Každý z protivníků čekal, až se ten druhý ujme iniciativy.

Tehdy se Kublaj rozhodl, že nastala vhodná chvíle k tomu, aby vrhl do útoku slony. Doufal, že na ně Guillaume vyplývá poslední zásoby svých ďábelských blesků.

Templář si dal dobrý pozor, aby nepadl do jeho léčky. Vyčkal, až se kohorta hrozných tlustokožců přiblíží k jeho pozicím, a pak nechal zapálit naftu nalitou do příkopů, které vyhloubili předchozího dne.

Jeho válečná lest měla dokonalý úspěch. Sloni, rozrušení plameny, které olizovaly jejich břicha, nechráněná pokrývkou ze salamandru, se s bolestným řevem obrátili a vrhli se na Mongoly.

Zmatek, který nastal, stál za podívanou. Bohužel v témž okamžiku přišel zděšený komtur Thibaut Gaudin, aby velmistrovi ohlásil, že Mongolové současně zaútočili z druhé strany.

Tentokrát už žádná lest nepřicházela v úvahu. Balisty znovu začaly vystřelovat své smrtící projektily. Ale Kublaj chtěl se vším skoncovat. Jeho důstojníci dostali příkaz zabít na místě každého, kdo se pokusí o útek, a proto pěšáci postupovali, navzdory strašlivým ztrátám na životech. Noví a noví Mongolové bez váhání překračovali ještě kouřící krátery, za jednoho zabitého nastupovala zezadu stovka dalších, bez oddechu a nepřetržitě. Zásoba granátů se tentokrát zmenšovala s hrozivou rychlostí. Na pokraji zoufalství rozkázal velmistr ustát ve střelbě. Templáři se shromáždili k poslednímu boji muže proti muži.

Po protilehlém svahu znovu zaútočila mongolská jízda a křesťanští rytíři před tou záplavou ustupovali. Situace se stávala beznadějnou...

Kam oko dohlédlo, hemžila se pláň nepřáteli.

Křížákům zbývala už jen jediná naděje: zabíjet, zabíjet a znovu zabíjet,

prodat draho své životy dříve, než budou smeteni touto lidskou povodní.

Náhle byly zadní řady nepřítele zničeny jedním, dvěma, deseti, stem atomových výbuchu. Zbrojnoši mířili a vystřelovali střelu za střelou, bez přestávky, jako by jich měli nevyčerpatelné zásoby. Guillaume myslel, že se mu to jen zdá. Sklonil svůj zkrvavený meč, opustil přední řady a rozjel se k prakům.

Tam uviděl triumfujícího bratra Jouberta, jak bez oddechu vytahuje nové granáty z duplikátoru, který konečně začal fungovat.

Všechny praky nyní byly v činnosti. I když statečnost Mongolů byla legendární, nedokázali vydržet podobný masakr a nastal zmatek. Praky nepřestávaly střílet.

V dálce uviděl velmistr poháněče, kteří se snažili ovládnout slony, v jejichž středu byl ten, který nesl Kublajovu věžičku. Jejich snaha byla marná a baldachýn z pestrobarevného hedvábí se brzy zřítíl.

Útok rytířů vybavených granáty rozrazil nepočetné řady těch, kdo přežili, a pronikl až k chánovi chánů.

Kublaj, zaprášený, potlučený, ale bez vážnějšího zranění, byl zajat. Předvedli ho v řetězech před Guillaumea de Beaujeu dříve, než si jeho duch, zmatený tou ranou osudu, dokázal uvědomit celý rozsah své porážky.

Ještě téhož večera křižáci s rozkoší objevovali tisíce jemností císařského paláce i jeho půvabné kurtizány.

EPILOG

Díky svému štěstí a odvaze vlastnil nyní Guillaume de Beaujeu největší říši, jaká kdy náležela jedinému člověku.

Nikdo se mu už neodvážil postavit. Ohlas jeho vítězství se rozšířil po celé Asii rychlostí blesku. Kajdu a generál Najan, kteří až dosud moudře vyčkávali, se mu sami přišli podrobit.

Hrdá dynastie Sungu, která vládla v jižní části Cathaye, k němu vyslala posly, aby mu odevzdali klíče od jejich hlavního města Kuang-čou.

Velitelé posádek Karakorumu a Cambaluku učinili totéž. Velmistr nyní dosahoval nových vítězství, aniž by se pohnul z místa.

Nepodřel si však všechny své věrné u sebe, protože správa tak rozlehlého území vyžadovala přítomnost spolehlivých mužů. Svěřil tedy svému maršálkovi, statečnému Pierrovi de Sevry, bývalý Kajduův chanát a království Transoxianii. Jean de Grailly, hořící netrpělivostí, při první příležitosti vstoupil na loď a odplul do Basry, odkud pokračoval do Bagdádu, kde ho očekávala jeho drahá princezna.

Ohnivý temperament Otty de Granson se naopak nemohl spokojit s poklidným životem v přepychu paláce. Shromáždil proto flotilu a v čele svých anglických rytířů, k nimž se přidali mongolští žoldnéři, vyjel dobývat legendární ostrov Cipangu¹⁵⁾. Templář z Tyru zůstal po boku svého nadřízeného, aby vytvořil kroniku jeho hrdinských činů, které se již stávaly legendou.

Komtur Thibaut Gaudin byl pověřen správou běžných záležitostí říše.

Ze všech, kdo přežili tato nezapomenutelná dobrodružství, byl nejvíce udiveným Kublaj. Když byl zajat, domníval se, že ho vítěz nechá popravit. Ale velmistr s ním naopak zacházel nanejvýš uctivě, naučil se jeho jazyku a trávil dlouhé večery hovorem s ním. Mongol si mohl ponechat své pokoje, manželky, dostával bohatou apanáž. Postupně se stal templářovým přítelem. Jediné, co ho trochu omezovalo, byla garda pod velením Garina a jeho dvou bratrů, která ho střežila dnem i nocí.

Během jednoho z přátelských rozhovorů se Kublaj zeptal svého přemožitele, jak si opatřil ty magické zbraně, díky nimž zvítězil. Guillaume chvíli váhal, ale pak mu podrobně vyprávěl, za jakých okolností byl

---

¹⁵⁾ Cipangu – Japonsko

nalezen Bafomet, o smlouvě, která s ním byla uzavřena, a o tom, jak jim dal atomové granáty. Zamlčel však při tom existenci slavného duplikátoru bratra Jouberta.

Mongol byl nesmírně překvapen, když se dověděl o existenci mimozemšťanů, kteří pro něho byli pouze démoni, obývající nedosažitelné nebeské sféry. Upřímnost jeho nového přítele ho však přiměla k tomu, aby mu vypravoval o věštbě tibetského mága před bitvou u Calacianu.

Nyní byla řada na Guillaumovi, aby byl nanejvýš překvapen.

Podle toho věstce nebyl on, velmistr templářů, ničím jiným než loutkou v Bafometových rukou! Měl opravdu nad čím žasnout...

Až do nynějška se mu zdálo, že jeho vztah k bytosti, stále ponořené v močále, je pro něho spíše výhodný, domníval se, že mu je ten démon vydán na milost a nemilost. Ostatně pouze potrava, kterou mu každý den věrně přinášeli templáři z Pinay nebo z Bonlieu, mu umožňovala přežít. Velmistr si vždycky myslel, že by stačilo skončit s dodávkami, aby se tajemná bytost ocitla zcela v jejich moci. A teď se dovídá, že byl oklamán a že ho jeho domnělý zajatec ovládá díky svým udivujícím psychickým schopnostem. Guillaume nemohl uvěřit, že by to mohla být pravda. Avšak když o tom přemýšlel, vzpomněl si, jakým způsobem si Bafomet podrobil bratra Jouberta. Říkal snad ten cizí mág přece jen pravdu? Po krátkém pátrání se zjistilo, že Tibetan je stále ještě v paláci. Velmistr si ho nechal zavolat, aby ho vyslechl. Již při svém příchodu předvedl láma podivuhodnou sílu svého ducha, když prohlásil:

„Mocný pane templářů, učinil jsi dobře, když jsi mne nechal zavolat. Několikrát jsem se tě pokoušel upozornit, ale pokaždé jsem byl odbyt. Jsi v moci zlovolného démona, který si s tebou zahrává. Všechny tvé činy byly vedeny jím, protože doufá, že ho jeho krajané najdou a že se jejich rasa rozšíří po celé zemi a učiní z lidí své otroky, jako ho již učinila z tebe.“

„Zdá se, že máš skutečně zvláštní schopnosti,“ poznamenal Guillaume. „Ale tvá slova zatím nevycházejí ze žádného důkazu. Jsou to laciná tvrzení, jaká může pronášet každý šarlatán.“

„Řekni mi tedy, je-li pravda, že rozmlouváš s tím zvráceným duchem prostřednictvím sošek, které mají jeho podobu a přenášejí slova přes země a oceány.“

„To nemohu popřít a uznávám, že máš skvělý dar jasnovidectví.“

„Nedomníváš se také, že ho máš ve své moci, protože nemůže získat potravu bez pomoci tvých lidí?“

„Přesně tak, ale jestliže to víš, musíš mi číst myšlenky!“

„Protože konečně uznáváš moji moc, budu ti snad moci přispět a odvrátit tak strašlivou katastrofu, která by jednoho dne mohla potkat

obyvatele této Země. Pokaždé, když s tím cizincem mluvíš, nařídí ti, abys zapomněl část jeho slov, která zůstávají skryta v tvé paměti. Já jsem je mohl poznat a odkryl jsem tak, že tvá moc je pouze iluzorní. Bafometův zlý duch si tě podrobuje!“

Zdrcený velmistr mlčel. Jakže, byl tedy pouze poslušným nástrojem Bafometa? Šíření pravé víry, které považoval za svůj jediný cíl, bylo pouhou zástěrkou rozsáhlých dobytvačných plánů, z nichž měl těžit jedine ten mimozemšťan! Neuvěřitelné...

Přesto se zdálo, že ten Tibetan zná i ta nejskrytější tajemství... Dobrá, je třeba čelit pravdě, ať je sebehroznější. Umožni to vysvětlit některé podivné okolnosti. Bafometovo uzavření mu vždycky připadalo nevysvětlitelné, protože ta prokletá bytost mohla vycházet ze své ochranné koule, když si oblékla hermetickou zbroj. Ten tvor se nepotřeboval pohybovat po zemi, protože templáři jednali na dálku podle jeho vůle. Ostatně i jiné lidi už napadla podobná myšlenka: velmistr johanitů měl podezření, že poskytnutí slavného blesku je pouze d'ábelskou léčkou.

Pýcha Guillaumovi bránila, aby přiznal, jak nesmírně je zmaten. Kublaj mu položil přátelsky ruku na rameno a ujistil ho:

„Vím, jak se cítíte... Věřte mi, stálo mne hodně sil, než jsem se smířil se ztrátou říše, kterou mi odkázali moji předkové. Váš vznešený duch ze mne učinil vašeho rádce, místo aby mne uvrhl do otroctví. Je třeba věřit tomu tibetskému mágovi a jednat podle jeho pokynů, aby byli obyvatelé Země zachráněni. Ať mají kůži žlutou či bílou, jejich osud spočívá ve vašich rukou.“

„Co navrhuješ?“ vzdychl velmistr.

„Důkladně jsem o tom děsivém problému přemýšlel, protože jsem věděl, že se mne na to jednoho dne zeptáš,“ ujal se znovu slova láma. „Tvé zbraně, i když jsou mocné, nezmohou nic proti Bafometovi, protože jej i jeho loď ochraňuje magický kruh. Je pouze jediný prostředek, jak nad ním zvítězit: ovládnout jeho ducha tak, jako on ovládl tebe, a zabít ho. Pro tento cíl jsem shromáždil jistý počet učenců, kteří jsou stejně jako já nadáni velkými psychickými schopnostmi. Když je spojíme, snad se nám podaří podrobit si ho. Chceme postupovat takto: spojíš se s tím démonem jako obvykle tím, že zapneš jeho sošku. V té chvíli ho neočekávaně napadneme prostřednictvím nehmotného kanálu, který mu umožňuje s tebou rozmlouvat. Doufám, že ho přemůžeme, protože nebude mít čas, aby sebral své síly. Ostatně nemáme na vybranou...“

„Dobrá, přesvědčil jsi mne, ať se stane podle tvého přání.“

Lámové se tedy rozmístili v pokoji, kde byl vysílač. Bratr Joubert byl připraven okamžitě přerušit spojení, kdyby se věc vyvíjela nepříznivě. Pak

Guillaume zapojil přístroj.

Tibeťané setrvali bez pohybu, oči upřené před sebe, strnulí.

Soška ožila a prohlásila: „Ty mne tedy opouštíš, Guillaume... Už bys přece měl být dostatečně odpočatý po vši té únavě. Bude třeba, abys skoncoval s nečinností a vrátil se do Francie, abys oznámil svému králi, že i tam jsi pánem. Půjdeš...“

Při tomto slově hlas náhle zmlkl.

Po širokých očích sošky se míhaly záblesky.

Guillaume pocítil strašlivou bolest v hlavě, pak světla zablikala a náhle pohasla.

Templář si přitiskl ruku k čelu, aby zahnal bodavou bolest, která mu rvala spánky. S bolestným úšklebkem se sklonil k zorničkám zlověstné sošky. Odrážela se v nich rozlehlá místnost zalitá rudým světlem. Její stěny byly pokryty podivnými, zcela neznámými přístroji. Na zemi ležel bez hnutí odporný hrbáč se dvěma krátkými rohy na čele a křídly na zádech. Připomínal chrlič katedrály. Velmistřův osvobozený mozek teprve nyní chápal všechnu tu hrůzu, konečně si plně uvědomil, že byl hračkou bytosti, ve srovnání s níž byl slabý jako dítě.

Tibeťané leželi na zemi, vyčerpaní strašlivým bojem. Po jejich vrásčitých tvářích stékal pot. Konečně se jejich vůdce zdvihl a zašeptal:

„Nuže, ten démon je mrtev. Boj byl ještě tužší, než jsem si myslel, moc nechybělo...“

„Jak se ti jen budu moci odměnit?“ zvolal velmistr. „Vrátils mi svobodu, kéž ti za to nebe žehná!“

„Nežádáme nic. Buď laskavý ke svým poddaným a nikdy nezapomínej, že vesmír je zabydlen zlými démony, kteří se jen snaží oklamat lidské ubožáky...“

A tak Bafomet ztratil svou říši.

Lámové byli zahrnuti poctami a vrátili se do své vzdálené vlasti. Bratr Joubert by je byl rád doprovodil, ale velmistr ho potřeboval.

Trýzněn obavou, že jednoho dne uvidí, jak démoni z hvězdných dálek zaplavují Zemi, chtěl za každou cenu proniknout do tajemství lodi ukryté v močále. Na jeho příkaz ji komtur z Pinay vytáhl z bažiny s pomocí koňského spřežení a konvoj ji přepravil až do Aigues-Mortes, kde byla naložena na loď. Z Alexandretty ji vezli na voze až do vzdálené Cathaye, stejně jako vesmírnou loď ze syrské pouště, kterou vykopali z písku.

Učený bratr Joubert, který se stal v těchto věcech expertem, bez potíží objevil tajemství magnetického zámku stroje.

Doufá, že díky zbytkům druhé bafometské lodi brzy přijde na to, jak zkonstruovat koráb schopný plout širým nebeským prostorem, a bratři

Polové prosí, aby mohli být při tom.

Guillaume de Beaujeu se často ptá, když pozoruje východ obou měsíců své planety, růžového a bělavého, jestli Bůh dopustí, aby se tam někdy podíval...

* * *

Cesty Páně jsou nevyzpytatelné: v paralelním světě, kde slunce vychází na východě, má Země pouze jediný satelit. Tam byla historie, tak jak ji zachytil templář z Tyru, zcela jiná. 18. května 1291 padl Guillaume de Beaujeu v Akkonu, když hájil Prokletou věž, protože bohužel neměl žádné atomové granáty.

Těžce zraněný Jean de Grailly se v poslední chvíli dostal na loď spolu s Ottou de Gransona velmistrem johanitů, zasaženým šípem ze samostřílu. Maršálek Pierre de Sevry a komtur Thibaut Gaudin, přemoženi sultánem, zahynuli v troskách opevněného templářského sídla spolu se dvěma tisíci mameluky...

DOSLOV

V roce 1095 vyhlásil papež Urban II. křížovou výpravu na vysvobození jeruzalémského Svatého hrobu, který byl již několik století v rukou nevěřících muslimů. Výprava skončila úspěchem a v roce 1099 křižáci dobyli Jeruzalém a na Blízkém východě založili hrabství Edesské, knížectví Antiochie, hrabství Tripolis a Jeruzalémské království. Dobytelé museli odolávat neustálým útokům seldžuckých Turků ze severu a fatimovského Egypta z jihu. V roce 1144 křižáci ztrácejí Edessu a v roce 1187 porazil slavný egyptský sultán Saladin jeruzalémského krále Gui Lusignana u Hattínu, zničil jeho vojska a dobyl Jeruzalém. Ani třetí křížová výprava Fridricha Barbarossy, francouzského krále Filipa II. a anglického krále Richarda Lví srdce na celkové situaci nic nezměnila. Dobyli zpět pouze město Akkon, které se potom na sto let stalo hlavním opěrným bodem křižáků v Palestině.

Evropa posílala pak na pomoc křižákům řadu dalších výprav, ale ty buď skončily neúspěchem, jako bylo tažení francouzského krále Ludvíka XI. v roce 1249 do Egypta, nebo se otočily úplně jinam. Čtvrtá křížová výprava vedená benátským dóžetem Dandolou místo do Palestiny zamířila do Byzance. V roce 1204 křižáci dobyli byzantské hlavní město Konstantinopolis a na troskách byzantské říše založili své Latinské císařství. Až v roce 1261 dobyli Byzantinci své hlavní město zpět a obnovili svou říši. Ta však již byla tak oslabena, že nemohla zastavit nástup osmanských Turků, kteří v roce 1453 dobyli Konstantinopolis a proměnili ho ve své hlavní město Istanbul.

V Palestině císař Fridrich II. Sicilský v roce 1229 získal dohodou s egyptským sultánem Jeruzalém. Město však v roce 1244 dobyla chorezemská vojska. Byly to zbytky armád Chorezenské říše ve střední Asii, které po jejím zničení Mongoly prchly na Blízký Východ a pak za žold sloužily tomu, kdo víc zaplatil. Vstoupily do egyptských služeb a spolu s mameluky téhož roku definitivně zlomily moc křižáků v bitvě u Gazy. V této bitvě statečně bojovali, jak to bylo zvykem po celou dobu křižáckých států v Palestině, příslušníci rytířských duchovních řádů. Z přítomných více než tři set templářů si jich probodovalo cestu z obklíčení jenom čtyřicet tři, ze tří set johanitů šestadvacet a z menšího počtu německých rytířů pouze tři. V rukou křesťanů zůstalo jen několik měst, která byla vydána na milost a nemilost muslimů.

Důležitou roli hrály v Palestině během celého období křižáckých výbojů rytířské duchovní řády. Nejznámějším se stal řád, který v roce 1119 založil chudý rytíř Hugo de Payns z Champagne. Se skupinou osmi rytířů chtěl poskytovat ochranu poutníkům na cestě z přístavu Jaffa do Jeruzaléma. Jako jiné mnišské řády přikazoval osobní chudobu a čistotu, ale na rozdíl od nich byla v předpisech templářů meditace a tělesná práce nahrazena zásadou ozbrojeného boje ve službách Božích proti nevěřícím. Řád se usadil v části paláce při jeruzalémském Šalomounově chrámu a odtud si odnesl také svůj název „řád chudých rytířů Kristových a chrámu Šalomounova (pauperes commitiones Christi templique Salomonici)“. Současníkům i nám je spíše známý pod názvem templáři. Řád brzo zesílil a rozrostl se a kromě bojů v Palestině se věnoval hlavně obchodu a bankovníctví. Za pár let měl komendy po celé Evropě a v rukou značnou část světového bankovníctví. To samozřejmě vzbudilo všeobecnou závist a šířily se pomluvy, že templáři jsou spojeni s nečistými silami a klaní se d'áblu Bafometovi.

Druhým slavným řádem se stali johanité – hospitalieni. Tento řád původně nevznikl jako vojenská organizace, ale věnoval se úkolu pečovat o zdraví poutníku do Svaté země a zakládal pro ně útulky a nemocnice. V polovině 11. století založili útulek a špitál „hospitium“ v Jeruzalémě a zasvětili je nepříteli známému světcí Janu Slitovníkovi. Jejich postavení se změnilo po vytvoření Jeruzalémského království. Vstupovala k nim řada poutníků a řád zmohutněl a zbohatl. Růstem jejich významu došlo také k nenápadné výměně jejich patrona. Místo Jana Slitovníka se stal jejich patronem mnohem významnější svatý Jan Křtitel, podle něhož byli i nazváni johanité. Kromě péče o nemocné přijali podle vzoru templářů závazek boje s nevěřícími. Po boku templářů v bílých pláštích s červenými kříži se tak objevují také rytíři s bílým cípatým křížem, který teď známe jako maltézský kříž. Třetí známý řád německých rytířů brzo po svém vzniku v Palestině přenesl svou hlavní činnost do Pobaltí, kde bojoval proti pohanským Prusům.

Jejich protihráčem v závěrečné části historie křesťanských států v Palestině se stávají egyptští mameluci. Byli to bílí otroci, které Arabové nakupovali nejčastěji v kavkazských horách a v oblastech na sever od Černého moře. Pro svou statečnost a sílu byli cvičeni pro vojenskou službu a zařazováni do elitních jednotek v armádách arabských a tureckých vládců. Často byli také jejich osobními strážci, a tak jejich sebevědomí rostlo. V roce 1250 provedli v Egyptě převrat a svrhli s trůnu posledního potomka velkého Saladina. Sultánem se stal jejich velitel Ajbek a po jeho smrti Kutuz.

V této době do historie křižáků a mameluků vstupují jako třetí síla Mongolové.

Tisíce kilometrů od Středozemního moře se koncem 12. století ve Velké stepi, nyní známé jako Mongolsko, objevuje jako meteor neznámý vůdce malého kmene Tajčiutů Temüďzin. Po smrti svého otce padl do otroctví, zabil však svými okovy strážce a utekl. Za pár let dokázal kolem sebe shromáždit velké vojsko, porazit všechny vůdce okolních kočovných kmenů a sjednotit je pod svým vedením. V roce 1206 přijímá titul Čingischán (seslaný nebem) a jím sjednocené turkotatarské kmeny přijímají společný název Mongolové (vznešení).

Čingischán zahajuje celou řadu výbojů a již v roce 1215 dobývá značnou část severní Číny, říši Tin. Pak se otočil na západ a jeho jízdní vojska dokázala překonat tisíce kilometrů horkými písky pouští Taklamakan a Kyzilkum a přejít přes vysoké mrazivé hory Pamiru do střední Asie. V letech 1220-1221 tam porazil vojska Chorezské říše, dobyl města Bucharu a Samarkand a hlavní město Chorezmu Urgenč zničil tak, že jeho trosky našli archeologové až ve 20. století. Po Čingischánově smrti se vládcem – kaganem (Velkým chánem) stal jeho syn Ögedeje a mongolské armády pokračovaly ve svých taženích v Číně a v Evropě. Čingischánův vnuk Batu-chán zaútočil na Rusko a pak dále do Evropy, kde se jeho vojska v roce 1241 dostala do Slezska, na Moravu a k Jadranu.

Po smrti Ögedeje se kaganem stal jeho syn Gүjүk a po něm syn nejmladšího syna Čingischána Tuluje, který se jmenoval Möngke. Ten poslal svého bratra Kublaje (Chubilaje) dobývat ještě neobsazené části Číny a druhého bratra Hүlagү do Iránu.

Hүlagү nejdříve dobyl hrad Alamut, sídlo vůdce izmailitů¹⁶⁾, strašného Starce z hory. Ten svým stoupencům dával hašiš, takže pak jako živé dýky vraždili jeho soupeře bez ohledu na svůj život. Tak se dostal do francouzštiny název pro vraha – hašišan (assassin). Po dobytí Alamutu se Hүlagү v roce 1258 zmocnil Bagdádu a zabil sunitského kálifa. Mongolská vojska pak pod vedením pokřtěného Mongola Kit-buka-nojona pokračovala

---

¹⁶⁾ Izmailité byli sekta druhé největší odnože muslimu - ši'ii. Šia byl duchovní směr který tvrdil, že kálifem (chálifem) - duchovním vůdcem mohou být pouze potomci Mohamedova příbuzného Aliho, zatímco jejich protivníci z duchovního směru sunna si své kálify volili sami. V současné době ši'ité žijí nejvíce v Iránu a v Libanonu, zatímco zbytek mohamedánského světa jsou převážně sunité.

v útoku na Sýrii a dobyla Aleppo a Damašek. K nim se přidala také vojska arménského krále Hethuma, který válčil s mameluky vládoucími v Egyptě i Sýrii.

Mongolové nabídli křižákům spojení, avšak ti je odmítli a přidali se na stranu mameluků. Po smrti chána Möngkeho se hlavní síly Mongolů vrátily do Asie, aby si zvolily nového Velkého chána, a v Sýrii zůstaly jenom malé oddíly Mongolů vedené Kit-buka-nojonem. To využili mameluci a 3. září 1260 porazili Mongoly u Aj-Džabudu. Po bitvě byl mamelucký sultán Kutuz zavražděn svým generálem Bajbarsem, který se prohlásil za jeho nástupce. Hranice mezi Mongoly a mameluky se pak ustálila na řece Eufrat.

Křižáci tak zůstali sami v několika městech na pobřeží Středozemního moře a ještě navíc mezi sebou sváděli boje o to, kdo bude králem těchto malých kousků země. Nelítostně mezi sebou bojovali stoupenci Huga Lusignana, krále Kypru, a přívrženci Karla z Anjou, který dobyl roku 1266 Neapol a Sicílii a hlásil se k jeruzalémské koruně jako dědictví po Fridrichovi II.

A zde začíná román Pierre Barbeta, ve kterém popisovaný svět má dva Měsíce, ale jeho předchozí historie je totožná s naší až na jednu výjimku. V našem světě Ögedejův vnuk Kajdu (Chajdu) vládl pouze v západní části Číny a Mongolská a ve střední Asii vládli potomci druhého Čingischánova syna Džagataje. V Barbetově románu se Džagatajovi potomci vůbec neobjevují.

Barbetův román končí vítězstvím templářů, zatímco v našem světě po dobytí posledního křižáckého města Akkon v roce 1291 odcházejí templáři do Francie. Ve Francii i po celé Evropě se dále věnují finančnictví a francouzský král Filip IV. Sličný se u nich hluboce zadlužil. Aby jim nemusel peníze vrátit a získal celý jejich majetek, dal všechny templáře ve svém království jedné noci zatknout a uvrhnout do vězení.

V letech 1307-1313 se konal inkviziční proces proti templářům, který vedla jak církev, tak královští úředníci. Papež Klement V. templářský řád zrušil. V roce 1313 byl proces ukončen rozsudkem, podle něhož byli templáři vinni kacířstvím, černokněžnictvím a zbožňováním sošky d'ábla jménem Bafomet. Všichni obvinění se po dlouhém mučení přiznali. V roce 1314 velmistr řádu templářů Jacques de Molay však na hranici své přiznání odvolal. Navzdory tomu byl spolu se svými šedesáti společníky upálen.

Další účastníci našeho dramatu mameluci vládli Egyptu do roku 1517, kdy ho dobyl turecký sultán Selim II. Mamelukům však v rukách zůstala hospodářská moc a prakticky vládli v Egyptě až do roku 1808, kdy je albánský generál Mehmed Ali, nejdříve v tureckých službách, později ve

vlastních službách pozval na hostinu, dal je zákeřně pobít a zmocnil se neomezené vlády v Egyptě.

Mongolská říše v Číně zanikla v roce 1368 a Mongolové se vrátili zpět do svých stepí.

Johanité se po pádu Palestiny zmocnili v roce 1310 ostrova Rhodos, odkud je vyhnali Turci v roce 1520. Johanité se usídlili v roce 1530 na ostrově Malta, který jim dal do léna Karel V. Od té doby se nazývají maltézští rytíři – johanité (Ordo Melitensium, Ordo Joanitarum). Po tři sta let bojovali se severoafrickými piráty, až v roce 1798 Maltu dobyl Napoleon. Po roce byli Francouzi vyhnáni Angličany, ale ti už ostrov johanitům nevrátili. Johanité přenesli své sídlo do Říma a jsou tam dosud. V Čechách se usadili v letech 1156–1159 a dnes mají sídlo v Praze na Hradčanském náměstí.

Egon Čierny

Obsah

PROLOG	3
I.....	10
II.	21
III.	31
IV.....	41
V.....	52
VI.....	62
VII.	74
VIII.	85
IX.....	95
EPILOG	104
DOSLOV	109

Knižní řada Poutník č. 6

Pierre Barbet: Bafometova říše

Pierre Barbet: L'Empereur du Baphomet

Překlad: Jitka Matějů

Obálka a frontispis: Karel Zeman

Grafická úprava obálky: Petr Prokšík

Vydal Klub Julese Vernea v roce 1993

Odpovědný redaktor: E.Čierny

Sazba a grafická úprava: SENS, s. r. o.

Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4

Cena: 38,– Kčs